

கடலோரப் பாதை

முதுவர் முகைதீள்

வெளியீடு
பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களம்
கிழக்கு மாகாணம்

கடலோர்ப் பாதை

(சிறுகதைகள்)

மதுரை முகைதீன்

வெளியீடு

கிழக்கு மாகாண பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களம்,
திருகோணமலை.

நூல் விபரப் பட்டியல்

நூல்	:	கடலோரப்பாதை
வகை	:	சிறுகதை
நூலாசிரியர்	:	மூதூர் முகைதீன் A.M.MOHIDEEN, KNOX ROAD,MUTHUR-05
முதற்பதிப்பு	:	2021
பதிப்புரிமை	:	பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களம் கிழக்கு மாகாணம்.
வெளியீடு	:	பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களம் கிழக்கு மாகாணம்.
வடிவமைப்பு	:	ஏ.ஆர்.டி.ரேடர்ஸ்
அச்சுப்பதிப்பு	:	ஏ.ஆர்.டி.ரேடர்ஸ், 82, திருஞானசம்பந்தர் வீதி, திருகோணமலை, 0776566173
ISBN	:	978-624-6135-09-6

கிழக்கு மாகாணக் கல்விச் செயலாளரின் ஆசிச் செய்தி.

சிறந்த எழுத்தாளராகும் பாக்கியம் கிட்டட்டும்...

கிழக்கு மாகாண பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களமானது மிகக்குறைந்தளவு, ஆளணி மற்றும் நிதிவளத்துடன், கிழக்கு மாகாணத்தில் வசிக்கின்ற அனைத்து இனங்களினதும் கலாசார, பண்பாட்டியல்சார் அம்சங்களையும் அடையாளப்படுத்துதல், பேணுதல், ஆவணப்படுத்துதல் போன்ற காத்திரமான செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டு வருவது பாராட்டத்தக்கது.

கிழக்கு மாகாணத்தில் வாழ்கின்ற பல்லின எழுத்தாளர்களை ஊக்குவிக்கும் நோக்கில் வினைத்திறனுடன் செயற்பட்டுவரும் இத்திணைக்களமானது, கலைஞர்கள், எழுத்தாளர்களை ஊக்கமளிக்கும் வகையில் அவர்களின் கையெழுத்துப் பிரதிகளை அச்சருவாக்கும் காத்திரமான செயற்பாடுகளில் ஈடுபட்டு வருவது குறிப்பிடத்தக்கது. 2021ம் ஆண்டிலும் பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களத்தினால் எமது மாகாணத்தின் கலைஞர்களுக்காக இத்திட்டத்தை நடைமுறைப் படுத்துவதற்காக எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிக்கு இச்சந்தர்ப்பத்தில் எனது மகிழ்ச்சியையும், பாராட்டுக்களையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இந்நூல்களை ஆக்கிய ஆக்க இலக்கியகர்த்தாக்களின் சிந்தனை, பல்வேறு அனுபவங்கள் மற்றும் ஆளுமைப்பண்பு அத்துடன் ஆக்கபூர்வமான இரசனைகள் என்பவை இந்நூல்களில் உள்ளடக்கங்களாக மிளிர்கின்றன. இவை எதிர்கால இலக்கிய செழுமைக்கு வளம் சேர்ப்பவையாக அமையும் என்பது எனது நம்பிக்கை. அதன் பிரதிபலன்கள் எதிர்கால ஆவணமாகவும் உசாத்துணையாகவும் விளங்கும்.

இந்த நூல்களை வாசிக்கும் போது அதில் காணப்படும் விடயப்புலமை, மற்றும் மொழிவளம் என்பவை எழுத்தாளாரின் ஆளுமையை எடுத்தியம்புகின்றன. இந்நூல்களை ஆக்கிய எழுத்தாளர்களின் எதிர்கால நல்வாழ்விற்கு எனது நல்வாழ்த்துத் தெரிவிப்பதுடன், எதிர்வரும் காலங்களில் இது போன்ற நற்பணிகளை மென்மேலும் வளர்த்துக் கொண்டு ஒரு சிறந்த எழுத்தாளராகும் பாக்கியம் கிட்டவேண்டுமெனவும் பிரார்த்தனை செய்கின்றேன்.

M.C.L பெர்ணாண்டோ,
செயலாளர்,
கல்வி அமைச்சு,
கிழக்குமாகாணம்.

கிழக்கு மாகாண பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களப் பணிப்பாளரின் வெளியீட்டுச் செய்தி.

மென்மேலும் இத்துறையிற் பிரகாசியுங்கள்...

கிழக்கு மாகாண பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களத்தின் காத்திரமான செயற்பாடுகளில் கிழக்கு மாகாண எழுத்தாளர்களின் செயற்பாடுகளுக்கு ஆக்கமும், ஊக்கமும் கொடுத்தல் என்பது பெறுமதிவாய்ந்த பணியாகும். காத்திரமான கருவைக்கொண்ட கையெழுத்துப் பிரதிகளையும், தமது கையெழுத்துப் பிரதிகளை வெளியீடு செய்வதற்கு பொருளாதார ரீதியான இடர்பாடுகளை எதிர்நோக்குகின்ற கிழக்கு மாகாண எழுத்தாளர்களின் கையெழுத்துப் பிரதிகளை நூலுருவாக்கம் செய்யும் செயற்பாடு வருடா வருடம் நடைபெற்று வருகின்றது.

உலகளாவிய ரீதியில் ஏற்பட்ட பெருந்தொற்று ஏனைய விடயங்களைப் போலவே எமது திணைக்களத்தின் செயற்பாடுகளையும் முடக்கிப்போட்டது எனினும் கிழக்கு மாகாண கலைஞர்களை ஊக்குவிக்கும் வகையில் நூலுருவாக்கம், சிறந்த நூல் தெரிவு, நூல் கொள்வனவு என்பன கிழக்கு மாகாணப் பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களத்தினால் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. இந்தவகையில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட தகுதியான நூல்களைப் பிரசுரிக்கின்ற 2021ஆம் ஆண்டிற்கான நூலுருவாக்கப் பணித்திட்டத்தினூடாக தங்களைச் சந்திப்பதில் மிகவும் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

ஒரு எழுத்தாளன் தனது கற்றல், கற்பனைத்திறன், எண்ணம், அனுபவம், படைப்பாற்றல், ஆளுமை என்பவற்றைப் பயன்படுத்தி சீரான ஒழுங்கு முறைகளினூடாக ஒரு ஆக்கத்தைப்

பிரசவிக்கின்றான். இவ்வாறான பிரசவங்களினூடாக பல்வேறு ஆக்க இலக்கியங்கள் எமக்கு கிடைக்கப்பெறுகின்றன. இவை சமூகத்தின் பரிணாம வளர்ச்சிக்குரிய பண்பாடுகள் மற்றும் விழுமியங்களை எடுத்தியம்பி அடுத்த தலைமுறைக்கு அவற்றை எடுத்துச் செல்கின்றன.

2021ஆம் ஆண்டு தமிழ்மொழி மூலம் நூலுருவாக்கத்திற்குக் கிடைக்கப்பெற்ற இருபத்திமூன்று (23) பல்வேறு தரப்பட்ட கையெழுத்து ஆக்கங்களிருந்து எமது நிதி ஒதுக்கீட்டின் அடிப்படையில் பன்னிரெண்டு(12) கையெழுத்துப் பிரதிகள் பிரசுரத்திற்கு உகந்தவையாக தகுதியான நடுவர் குழாமினால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டன. இங்கு இளம் எழுத்தாளர்களின் கன்னி வெளியீடும், மூத்த எழுத்தாளர்களின் விரிந்த எண்ண அனுபவ ஆக்கங்களும் , அறிவியலும் , தொழில்நுட்பமும், நாட்டார் இலக்கியம், சுயகவிதை, சிறுகதை, சிறுவர் இலக்கியம், புலமைத்துவம் சார் படைப்புக்கள் என பல்வேறு வடிவில் ஆக்க இலக்கியமாக நூலுருப்பெறுவது சிறப்பான ஒரு அம்சமாகும்.

“கடலோரப் பாதை” எனும் இந்நூலின் நூலாசிரியர் தனது விரிந்த சிந்தனை, பரந்த அனுபவம் என்பவற்றுடன் கூடிய மொழிவாண்மை மூலம் இதனை படைத்துள்ளார். இந்த படைப்பும் வாசகர் நுகர்விற்கு மிகவும் பொருத்தமானது என நம்புகின்றேன். அந்தவகையில் இப்படைப்பினை மேற்கொண்ட நூலாசிரியரை பாராட்டுவதுடன், அவர் மேலும் இத்துறையில் பிரகாசிக்க வாழ்த்துக்களைச் தெரிவிப்பதோடு, இத்தேர்விற்கு உதவிய நடுவர்கள் குழுத்திற்கும் மற்றும் ஏ.ஆர் (AR) அச்சுத்திற்கும் இச்சந்தர்ப்பத்தில் நன்றியை நவில்கின்றேன்.

திரு. சரவணமுத்து நவந்தன்

மாகாணப் பணிப்பாளர்,
பண்பாட்டலுவல்கள் திணைக்களம்,
கிழக்கு மாகாணம்.

சமகால வாழ்க்கையைப் பேசும் சிறுகதைகள்

திக்குவல்லை கமால்

வேதத்தீவு - கத்தோலிக்க, முஸ்லீம் மக்கள் ஒன்றாக வாழும் ஒரு விவசாயக் கிராமம். நீண்ட காலமாக நிலவிய போர்ச் சூழல் காரணமாக விவசாயத்தில் ஈடுபட முடியாமலிருந்து சற்றே தலை தூக்கும் வேளை. எதிர்பாராத விதமாக தேவாலயங்கள் மீது குண்டுத் தாக்குதல் இடம்பெற்றது. இதனால் வேதத்தீவும் அதிர்ந்துபோனது. முரண்பாடுகள் வெளிப்படலாயின. ஒருவரையொருவர் எதிரிகள் போலப் பார்க்க ஆரம்பித்தனர். ஆனால் அந்த விரிசலை வளர இடமளிக்கவில்லை அங்கு தலைவர்கள் போன்றே இயங்கும் செபமாலையும், மகுமுதும்.

இத் தொகுப்பில் இடம்பெற்றுள்ள “வேதத்தீவு” என்ற சிறுகதை இதைத்தான் பேசுகிறது. தன்னைச் சுற்றி இப்படியெல்லாம் நடக்கும்போது ஒரு படைப்பாளியால் கண்களை மூடிக் கொண்டு கற்பனையில் ஆழ்ந்திருக்க முடியாது.

இது இனவாத அரசியலின் திட்டமிட்ட செயற்பாடென்பது இன்று பச்சைப் பிள்ளைகளுக்கும் தெரிந்த விடயமாகிப் போய்விட்டது.

அயலவர்களாக வாழ்ந்த மக்களை பகைவர்களாய் மாற்றிவிட்ட ஈனச்செயலை “பாதுகாவல்” என்ற கதை வலியுறுத்துகிறது. மாவிலாறு முற்றுகை இடம்பெற்ற வேளையில் மூதூர்ப் பகுதி மக்கள் இடம் பெயர்ந்து அல்லல்பட்டனர். ஒருசாரார் தமது உறவினர், நண்பர்கள் எனத் தேடிக் கொண்டு நாட்டின் பல பகுதிகளுக்கும் சென்றதுண்டு. அவ்வாறு அக்குறணைப் பிரதேசத்திற்கு சென்றவன்தான் அஸ்ஹர்.

அவ்வாறு சென்றவர்களை அன்போடு வரவேற்று ஆதரவு வழங்கியவர்கள் முஸ்லீம்கள் மட்டுமல்ல சிங்களவர்களும்

கூடத்தான்.நிலமை சீரடைந்ததும் பல நட்புக்களையும் சுமந்து
கொண்டுதான் அவன் ஊர் திரும்பினான்.

குண்டுத் தாக்குதலால் இனவாதம் உச்ச நிலை அடைந்தபோது
ஒவ்வொரு முஸ்லீம் ஊர்களும் ஒவ்வொரு குடும்பமும், தனி
மனிதர்களும் சொல்ல முடியாத துன்பத்திற்குள்ளாக்கப்பட்டதை
அப்படி இலகுவாக மறந்துவிட முடியுமா என்ன?

இக்கட்டான கட்டத்தில் தனக்குதவிய மக்களைப் பார்ப்பதற்காக
அஸ்ஹர் அக்குறணைப் பகுதிக்குச் சென்றான். முன்பு அன்போடு
பழகிய சிங்கள மக்களின் முகங்கள் இருண்டு போய்க் கிடப்பதை
அவதானித்தான். அந்த மக்கள் மனங்களில் நச்சு விதைகள் வேரூன்றி
இருப்பதை புரிந்து கொண்டான். இந்த யதார்த்தத்தை முகைதீன்
சிறப்பாகக் கையாண்டுள்ளார்

யதார்த்த இலக்கியங்களை அமரர்.வ.அ.இராசரத்தினம் அவர்களின்
“தோணி” காலம் முதல் இவர் வாசித்து வந்திருப்பார் என்பதில்
சந்தேகமில்லை. அதனால்தான் வ.அ.வின் மாணவர்களாக
எழுத்துலகில்.பிரவேசித்து வளர்ந்தவர்களின் சிருஷ்டிகளிலும்
மூதூர் மணப்பதைக் காணலாம். எம்.எஸ்.அமானுல்லா, ஏ.எஸ்.
உபைத்துல்லா, மொஹமட் றாஃபி போன்றோர் வரிசையில்
சிறுகதை நூல் வெளியிட முனைந்துள்ளார் முகைதீன்.

இத் தொகுப்பில் மாணவர்களின் கல்விப் புலம் சார்ந்த நான்கு
சிறுகதைகதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. “பிரதிபலன்” என்ற
கதையில் யுத்தம் காரணமாக பாடசாலை இயங்க முடியாத
கட்டத்தில் இடமாற்றம் பெறும் சிவராமன் சேர் நிலமை
சீரடைந்தால் மீண்டும் வருவதாகச் சொல்கையில் ஆசிரியம் உச்சம்
தொடுகிறது.

அதிபர் அமீன் அமைச்சரின் வருகைக்காக சகல ஏற்பாடுகளையும்
செய்கிறார்.பாடசாலைக் குறைபாடுகளை உள்ளடக்கிய மகஜரை
கையளித்து வெற்றி கொள்ள முயற்சிக்கிறார்.விழா சிறப்பாக
முடிவுற்றது.வெறுமையாய்ப் போன மணடபத்திலே ஒரு கடிதம்
விழுந்து.கிடப்பது அதிபரின் கண்களிலே படுகிறது.பரபரப்போடு

எடுத்து படிக்கிறார். அது அவர் அமைச்சரிடம் கையளித்த அந்த மகஜர்தான். அமைச்சருக்கு எவ்வளவு அக்கறை பாருங்கள். இதுதான் “அமைச்சர் வருகிறார்” என்ற கதை.

சிற்றன்னையின் அலட்சியத்திற்கு மத்தியில் படித்து சிறந்த பெறுபேறு பெறுகிறாள் அவள். சமூக நிறுவனமொன்று அவளது கல்விக்கு கைகொடுக்க முன் வருகிறது. பெற்றாரின் அறியாமை, வறுமை காரணமாக கல்வி மறுக்கப்படும் பிள்ளைகளுக்கு கைகொடுப்பதே உண்மையான சமூக நிறுவனங்களின் பங்களிப்பு என்பதை “அறியாமை” என்ற இக்கதை உணர்த்துகிறது.

போர்ச்சூழல் காரணமாக இடம்பெயர்ந்து வந்த தேவிக்கு கவிதா கைகொடுக்கிறாள். படிக்க உதவி செய்கிறாள். அவள் படித்து பாராட்டுப் பெறுவதைச் சகிக்க முடியாத கவிதாவின் மன உளைச்சலை “உயர்ந்த உள்ளம்” சித்திகரிக்கிறது.

மூதூர் முகைதீன் நீண்ட காலம் ஆசிரியராக, அதிபராக கடமையாற்றியவர் என்ற வகையில் கல்விப் பிரச்சினைகளின் யதார்த்தம் அவருக்குப் புரியும்.

ஆசிரியர்கள் என்ற வகையில்தான் நானும் முகைதீனும் பலாலி ஆசிரியர் கலாசாலையில் சந்தித்தோம். கூடவே அன்பு ஜவஹர்ஷா, கலைவாதி கலீல், ஜவாத் மரைக்கார் போன்றோரும் இணைந்து கொண்டனர். எங்களைப் “பலாலி பஞ்ச பாண்டவர்கள்” என்று இப் போதும் சொல்வதுண்டு. இரண்டு வருடங்களாக ஒருவரால் ஒருவர் வளம் பெற்றோம். ஆசிரியர் பணிக்கும், இலக்கியப் பணிக்கும் தயாராகவே நாங்கள் வெளிப்பட்டு இப்பொழுது ஓய்வு பெற்றிருந்தாலும் எங்கள் பணி தொடரவே செய்கிறது.

வறுமையின் கொடுமை பற்றிப் பேசும் கதைகளும் இத்தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ளன. விவசாயத்தில் இயந்திரங்களின் நுழைவு காரணமாக தொழிலற்றுப் போவதையும் அதனால் குடிகாரனாய் மாறும் துன்பத்தையும் “இயந்திர மனிதர்கள்” கதையும், விதவைப் பெண்கள் வீடு வீடாக வேலை செய்து அலைவதை “தீஞ்சோறு” என்ற கதையும் பிரதிபலிக்கிறது.

இராணுவத்தினரால் சந்தேகத்தின் பேரில் கைது செய்யப்பட்டு காணாமல் போனவர்களின் உறவுகள் சத்தியாக்கிரகத்தில் ஈடுபடுவதும் எதிர்பார்ப்பும், ஏமாற்றப்படுவதும் கதையாக உருப்பெற்றுள்ளது.

கொரோணா யாரையும் விட்டுவிடவில்லை. கதாசிரியரும் கொரோணாவை விட்டு விடவில்லை. பல்லாயிரக் கணக்கான எரியும் இதயங்களின் சோக காவியத்தை ஒரு சிறு கதைக்குள் சிறைப் பிடித்துள்ளார் முகைதீன்.

“கடலோரப் பாதை” சுற்றாடல் சார்ந்த சிறுகதை. யுத்தத்தின் பின்னர் லோன்ஞ், மிதவைப் படகுக்கெல்லாம் முற்றுப் புள்ளி விழுந்து விட்டது. பாலங்களும், பாதைகளும் வந்துவிட்டன. பலபக்கமாகவும் பயணங்கள் இலகுவாகிவிட்டன. கூடவே வழி மருங்குகளில் வீடுகள், கட்டிடங்கள் வரலாயின. மெல்ல மெல்ல இயற்கை அழகும், மரம் மட்டைகளும் மன ஆறுதலுக்கான சூழ்நிலைகளும் அற்றுப் போவதையிட்டு வேலாயுதம் மட்டுமல்ல வெளிநாட்டிலிருந்து வந்திருந்த மகனும் கூட அந்த வேதனையை உணர்ந்தான். தொகுப்பிலுள்ள கதைகளில் தூர நோக்குக் கொண்ட இயற்கை நேசம்வைத்த ஒரு சிறப்பான கதையாக இதனைக் குறிப்பிடலாம்.

மூதூர் முகைதீன் ஐந்து கவிதை நூல்கள் உள்ளிட்ட எட்டு நூல்களை வெளிக்கொணர்ந்துள்ளார். இது இவரின் முதலாவது சிறுகதைத்தொகுதியான போதிலும் சிறுகதை யாப்பதில் நீண்ட அனுபவம் கொண்டவர்.

தினபதி தினசரிப் பத்திரிகை அறுபதுகளின் பிற்கூற்றில் தினம் ஒரு சிறுகதைத் திட்டத்தை வளரிளம் எழுத்தாளர்களுக்காக ஆரம்பித்தது. அன்று இத்திட்டத்தின் கீழ் அறிமுகமானவர்கள்தான் இன்று பெரும் எழுத்தாளர்களாகப் பிரகாசிக்கின்றனர். நாம் இருவருமே அத்திட்டத்தின் கீழ் அறிமுகமானவர்கள்தான். முகைதீன் எழுதிய “தியாகிகள் வரிசையில்...” என்ற சிறுகதை இன்றும் எனக்கு ஞாபகமுண்டு.

தீவிரமாக எழுதாவிட்டாலும் அன்றுமுதல் அவ்வப்போது சிறுகதைகள் எழுதி சிறுகதை நுட்பங்களை தனக்கு வாலாயமாக்கிக் கொண்டுள்ளார். இலக்கியப் பிரதிகளுக்காக நிறையவே பரிசுகள் பெற்றவர் கலாபூஷணம் மூதூர் முகைதீன். அதில் சிறுகதைகளும் அடங்கும். ஒருமுறை தகவம் காலாண்டு சிறுகதைத் தேர்வில் இவரது கதை பரிசு பெற்றுள்ளது. கொழும்பு இலக்கிய நண்பர் வட்டம் நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டியிலும் விருது பெற்றார்.

“ஓசை” என்ற காலாண்டு கவிதைச் சஞ்சிகையை இருபத்தெட்டு இதழ்கள் வரை நடாத்தி வந்துள்ளார். இலக்கியப் படைப்பும், செயற்பாடுகளுமாய் வாழ்ந்துள்ள அனுபவ முதிர்ச்சி இக்கதைகளில் பளிச்சிடுகிறது. கலையும், இலக்கியமும் மக்களுக்காக என்ற கருத்தியலை உள்வாங்கியிருந்ததன் காரணமாக சாமான்ய மனிதர்களின் அன்றாடப் பிரச்சினைகளிலேயே இவரது கவனம் குவிந்துள்ளதை ஒட்டுமொத்தமாக எல்லாக் கதைகளிலும் காண முடிகிறது.

சிறுகதைகள் திரும்பத் திரும்ப வாசித்துத் திருத்தும்போது மென்மேலும் செம்மையடையும் என்பது பொது விதி. “கடலோரப் பாதை” வெற்றிகரமான பிரதி. முயற்சி தொடர வேண்டும். வளர வேண்டும். வாழ்க.

dickwellekamal@gmail.com.

0716386955

மாதையில் பயணிக்குமுன்.....

எழுத்தும், வாசிப்பும் நம் கைகளை விட்டும் நழுவி இன்று கணினி என்னும் கருவிக்குள் கட்டுப்பட்டுக் கிடக்கும் ஒரு காலத்தில் நாம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றோம். இன்றைய தலைமுறையினருக்கு இனி எழுதுகோலோ, நூல்களோ தேவையற்ற தொன்றாகிவிட்ட காலம் இது.

“ஒரு காலம் இருந்தது எங்கள் அப்பாக்களும், தாத்தாமார்களும் பென்சிலாலும், பேனையாலும், தாள்களில் எழுதினார்கள். அச்சடித்த நூல்களையே தட்டித் தட்டி வாசித்தார்கள்...” என எங்கள் பேரக் குழந்தைகள் வியந்து கதைக்கும் காலம் தூரத்தில் இல்லை.

இது நூல்களின் கடைசிக் காலம் என்ற ஒரு அருட்டுணர்வு இப்போதெல்லாம் ஏனோ அடிக்கடி என் சிந்தனையில் பளிச்சிடுகிறது. எழுதுபவர்கள் அதிகரித்து வாசிப்பவர்கள் குறைவடைந்து வரும் நிலைமையே இப்போது காணப்படுகிறது. எது எப்படி இருந்த போதிலும் இயன்றவரைக்கும் எனது எழுத்திற்கும், நூல் பிரசவத்திற்கும் ஓய்வு கொடுக்க முடியாது என்ற உறுதியுடன் இப் பயணத்தைத் தொடர்கின்றேன்.

1969 ஆம் ஆண்டு எனது முதலாவது சிறுகதை “தினபதி” தினசரியில் தினமொரு சிறுகதைத் திட்டத்தில் அமரர். அருள் செல்வநாயகம் அவர்களின் சிபார்சுடன் பிரசுரமானது. எனது முதலாவது எழுத்துப் பிரவேசமும் இதுவே. ஆனால் அடுத்து வந்த காலப்பகுதிகளில் என் ஆர்வம் கவிதைகளிலேயே அதிகம் குவியத் தொடங்கியது. பல்வேறு பத்திரிகைகளுக்கும் கவிதைகளை எழுதி கவிதைக்காரனாகவே அறிமுகமானேன். இடையிடையே அவ்வப்போது சிறுகதைகளையும் தொட்டுக் கொண்டேன்.

இதுவரை ஐந்து கவிதை நூல்கள் அடங்கலாக உருவகக் கதை, கட்டுரைத் தொகுப்பு, பாடலாக்கம் என எட்டு நூல்கள் என்னால் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. இப்போது முதலாவது சிறுகதைத்

தொகுப்பாக “கடலோரப் பாதையை” உங்கள் கரங்களில் கையளித்துள்ளேன்.

இதிலுள்ள கதைகள் அனேகமானவை கடந்த காலங்களில் பத்திரிகைகளில் வெளி வந்தவைகளே. எனது வாழ்வியல் அனுபவங்களையும், நான் பார்த்து தரிசித்த சூழலின் யதார்த்தங்களையும் பகைப்புலனாகக் கொண்டே இக்கதைகளை உருவாக்கியுள்ளேன். இனி இதன் பெறுமானத்தைக் கணிக்க வேண்டியது நீங்கள்தான். இக் கடலோரப் பாதை பற்றிய உங்களின் காத்திரமான கதையாடல்களை நான் மிக வாஞ்சையுடன் எதிர்பார்க்கிறேன்.

இந்நூலை வெளியீடு செய்வதற்கு தெரிவு செய்த கிழக்கு மாகாண பண்பாட்டுத் திணைக்களம், அதன் பணிப்பாளர், மற்றும் உத்தியோகத்தர்கள் ஆகியோர்களுக்கு முதலில் என் மனப்பூர்வமான நன்றிகளைக் கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

மேலும் மனமுவந்து முன்னுரை வழங்கிய என் நீண்டகால நண்பரும், இலக்கியத் துறையில் எனக்கு ஆலோசனைகளை வழங்கி எப்போதும் உற்சாகமூட்டி வரும் எழுத்தாளர் திக்குவல்லைக் கமால் அவர்களுக்கும், என்னைப்பற்றிய அறிமுகத்தை அழகிய கவிநடையில் எழுதிய இனிய நண்பர் கவிஞர் ஷெல்லிதாசன் அவர்களுக்கும் இதனைக் கணினியில் வடிவமைத்துதுவிய மூதூர் பொது நூலக ஊழியர் எம். இர்பான், மற்றும் அட்டைப் படத்தை அழகுற வரைந்து தந்த ஆசிரியர் எம்.எம்.நதீம் ஆகியோருக்கும் என் நெஞ்சார்ந்த நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இனி கடலோரப் பாதையில் ஆனந்தமாகப் பயணியுங்கள்.

மூதூர் முகைதீன்

நொக்ஸ் வீதி

மூதூர் -05.

ஸ்ரீலங்கா

+94 774203500

உள்ளடக்கம்

01. கடலோரப் பாதை
02. பாதுகாவல்
03. பிரதிபலன்
04. இயந்திர மனிதர்கள்
05. உயர்ந்த உள்ளம்
06. அமைச்சர் வருகிறார்
07. தீஞ்ச சோறு
08. எரியும் இதயங்கள்
09. அறியாமை
10. வேதத்தீவு
11. எதிர்பார்ப்பு

இலக்கிய உலகில் மல்லிகையாய் மணம் வீசிய
எழுத்து ஊழியர்

அமரர். டொமினிக் ஜீவா

அவர்களுக்கு

இந் நூல்

அர்ப்பணம்

கடலோரப் பாகை

கடந்தகாலங்களை விட இந்த ஐப்பசியில் மழை சற்று அதிகமாகவே பொழிந்து தள்ளியது.

சில நாட்களாகத் தொடர்ந்து பெய்து வந்த மழை இன்றுதான் ஓரளவு தணிந்திருந்தது. அந்திவேளை நெருங்கிக் கொண்டிருக்க புல்லினங்கள் அணியணியாக வானவெளியில் தங்கள் உறைவிடம் அடைவதற்கு பறந்து கொண்டிருந்த காட்சி பார்ப்பவர்களின் உள்ளத்தை நிச்சயம் மெய்மறக்கவே செய்யும்.

அவ்வேளை நுரை கொப்பளிக்கவந்து கொட்டியாரக் குடாக் கடலில் சங்கமிக்கும் மகாவலி கங்கையின் ஆக்ரோசத்தையும், சற்றுத் தள்ளி கொந்தளிக்கும் கடலையும் அந்த கங்கைப் பாலத்தின் மேலே நின்றவாறு மிகநிதானமாகவும், அமைதியாகவும் அவதானித்துக் கொண்டிருந்தார் வேலாயுதம்.

தனது அறுபது வருட வாழ்க்கைப் பயணத்தில் இத்தகைய காட்சிகளோடு ஒன்றித்து வாழ்ந்த வேலாயுதத்தின் மனதில் இவை எதுவும் எவ்வித சஞ்சலத்தையும் அவருக்கு ஏற்படுத்தவில்லை. இரவு முழுதும் பெய்த அடைமழையினால் கங்கையின் நீர் மட்டம் ஓரளவு உயர்ந்து காணப்பட்டது.

கரையோரங்களில் படர்ந்துள்ள வெள்ளம்பற்றைகளையும், கண்டல் மரக் கிளைகளையும் தனக்குள் அமிழ்த்தி சாய்த்தவாறு சலசலத்த ஓசையுடன் சீற்றமாப் பாய்ந்து வரும் மகாவலியின் வேகத்தைப் பார்த்தால் யாருக்குமே பயம் ஏற்படவே செய்யும்.

இன்னும் சில நாட்களுக்கு இதன் வேகம் இப்படித்தான் இருக்கும் என்பது வேலாயுதத்தின் அனுபவ அறிவுக்கு நன்கு தெரியும். அதனால்தான் தனது உழைப்பின் மூலாதாரமான வள்ளத்தை திட்டிப்பக்கமாக இன்னும் நகர்த்தி அதனை சாய்ந்திருந்த ஒரு பனை மரத்தில் இறுகக் கட்டியிருந்தார்.

ஒருவேளை இரவு நேரத்தில் ஆற்று வெள்ளம் கரையைத் தாண்டினாலும் வள்ளத்திற்கு ஏதும் பாதிப்பு நேராது. கட்டிய கயிற்றை மீண்டும் ஒரு முறை இழுத்துப் பார்த்து சரியாக இருப்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டார்.

இப்போது வோலாயுதம் பாலத்தின் மேல் ஏறி தூரத்தில் தெரியும் கெவுளியா வெளிச்ச வீட்டை உற்று நோக்கினார். அதன் ஒளிச் சமிக்ஞை முன்னரைப்போல் இப்போது தெளிவாகத் தெரிவதில்லை. அனைத்தும் போரால் வந்தவினை.

அது மட்டுமா? எவ்வளவு இன்பங்களை இந்த யுத்தம் தின்று போய்விட்டது என்பதனை நினைக்கும் போது கடலிலிருந்து குளிர் காற்று வீசும் இவ்வேளையிலும் அவரிடமிருந்து உஷ்ணமான பெருமூச்சே வெளியேறியது.

என்றாலும் யுத்தத்திற்குப்பின் சில நல்ல காரியங்களும் நடந்துள்ளதையும் அவர் மனம் ஏற்றுக் கொள்ளத்தான் செய்தது. அதில் ஒன்றுதான் இந்த வீதியும் பாலங்களும். இவைகளைத் தனது வாழ்நாளில் காணக்கிடைக்குமென அவர் கற்பனைகூட செய்து பார்த்திருக்கமாட்டார்.

கடந்த சில வருடங்களுக்கு முன் இந்த இடத்தின் அமைப்பையும், வீதியும் ஊரும் இருந்த அலங்கோலமான

நிலைமையையும் நினைத்துப் பார்க்கும்போது அவராலேயே இதை நம்ப முடியாமல் இருந்தது.

வேளிநாட்டுக்குச் சென்றிருந்த அவரது மகன் நாளை வரவுள்ளான். அந்த மகிழ்ச்சியில்தான் அவர் கால்நடையாக கங்கைப் பாலம் வரை வந்து இயற்கையின் வனப்பையும், கடல் காற்றின் சுகந்தத்தையும் அனுபவித்துக் கொண்டிருந்தார்.

வேலாயுதத்திற்கு ஏதாவது மகிழ்ச்சி அல்லது சோகம் ஏற்பட்டால் இந்தக் கங்கைப் பக்கமாக வந்து சிறிது நேரம் காலார நடந்து செல்வதை நீண்டநாள் வழக்கமாகக் கொண்டிருந்தார். இது அவருக்கு ஒரு மன ஆறுதலைத் தருவதாகவே இருந்தது.

பத்து வருடங்களுக்குப் பிறகு தனது மகன் சுபத்திரன் நோர்வேயிலிருந்து நாளை இந்த மண்ணை மிதிக்கும்போது இப்புதிய வீதியையும், பாலத்தையும் பார்த்து அவன் எப்படி ஆச்சரியப்படுவான் என்பதை உள்ளத்தில் கற்பனை செய்து மகிழ்ந்து கொண்டிருந்தார்.

அப்போதெல்லாம் திருகோணமலைக்கு போய் வருவதென்றால் ஒரு நாளைக்கு முன்னதாகவே திட்டமிடவேண்டும். இப்பிரதேச மக்கள் தங்களின் அவசிய தேவைகள் யாவற்றிற்கும் அனேகமாக திருகோணமலைக்கே செல்லவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இருந்தது. இப்பகுதியில் அதுவே பெரிய நகரமாக இருந்தமை இதற்கு ஒரு முக்கிய காரணமாகும்.

சுமார் எட்டு மைல் தூரத்தில் உள்ள நகருக்குப் போய்வரசிலவேளைகளில் இரண்டு நாட்களைக்கூட செலவழிக்க வேண்டியிருந்தது என்ற உண்மையை இன்றைய பதின்மப் பருவ தலைமுறையினருக்கு கூறினால் இதை நம்ப மாட்டார்கள்.

ஒரு முறை ஐந்தாம் தரத்தில் அப்போது படித்துக் கொண்டிருந்த வேலாயுதத்தாரின் மகன் சுபத்திரனுக்கு தமிழ்

மொழித் தினப் போட்டியில் பங்குபற்றுவதற்காக திருகோணமலைக்குச் செல்லவேண்டிய அவசியம் இருந்தது.

வேலாயுதத்தைப் போலவே அவரது மகனும் புத்தகங்கள் வாசிப்பதில் மிகவும் ஆர்வமிக்கவனாகவே இருந்தான். இப்போட்டியில் சுபத்திரனை எப்படியும் பங்குபெறச் செய்ய வேண்டும் என்பதில் அவர் உறுதியாக இருந்தார். அதற்காக முதல் நாள் மாலையிலேயே சுபத்திரனுடன் இறால்குழியிலிருந்து புறப்பட்டு கால் நடையாக இரண்டு மைல் தூரமுள்ள மூதூர் இறங்குதுறைக்கு வந்து மூன்று மணிநேரம் லோஞ்சிற்காக காத்திருந்து அதன் பின்னரேயே அதில் பயணம் செய்தார்.

அன்றிரவு வில்லூன்றி கந்தசாமி கோயில் மண்டபத்தில் மகனுடன் இரவுப் பொழுதைக் கழித்து விட்டு காலையில் போட்டி நடைபெறும் இடத்துக்குச் சென்று சுபத்திரனைப் பங்கு பெறச் செய்தார்.

மதிய உணவு எடுத்தபின் மீண்டும் ஊர் திரும்புவதற்காக திருகோணமலை துறைமுகத்தை அடைந்தபோது அன்றைய இறுதி லோஞ்சிற்காகப் பலர் வரிசையில் காத்திருந்தனர். அதில் தானும் இடம்பிடித்து ஒரு மணிநேரம் கியூவில் நின்றபோதும் இறுதியில் ரிக்கட் முடிந்தமையால் ஏமாற்றத்துடன் ஏது செய்வதெனப் புரியாமல் கவலையுடன் அந்த இடத்திலேயே சிறிது நேரம் மகனுடன் வேலாயுதம் நின்றார்.

“என்னப்பா... லோஞ்சில போக இடமில்லியா...”

“ஓம்மாண்டா தம்பி அதுதான் என்ன செய்யிரதுதென்று தெரியாம இருக்கு...”

“முன்ன ஒருக்கா கிண்ணியாக்கு பஸ்ஸில போய் அங்கேயிருந்து கடற்கரையோரமா நடந்து போனோமே அப்படி போவோமே அப்பா...” என ஒரு ஆர்வத்துடன் சுபத்திரன் கேட்டதும்

“அது இப்போ ஏழாது... நேரம் போயிட்டுது கிண்ணியாக்குப் போகவே ஆறுமணியாயிடும் அப்புறம் இருட்டில போக ஏழா...” அப்பாவின் பதிலால் சுபத்திரனின் முகம் வாடியது. இதை அவதானித்த வேலாயுதம்

“நீ ஒன்றுக்கும் கவலைப்படாதே நாம இப்போ நெல்சன் தியேட்டருக்குப் பக்கதில இருக்கிற ஐஸ்கிரீம் கடைக்குப் போரோம் அங்கே ஐஸ்கிரீம் சாப்பிடுவோம்... பிறகு நேற்றையப் போலவே இங்கே தங்கிட்டு விடியவும் முதல்லோஞ்சில ஊருக்குப் போவோம் சரியா...” என அவனை திருப்திப்படுத்தும் வகையில் வேலாயுதம் கூறியதும்,

“சரி...” என அவனும் மகிழ்ச்சியோடு தலையாட்டினான்.

ஒரு வருடத்திற்கு முன்னர் ஆலங்கேணியிலுள்ள உறவினரின் வீட்டிற்கு சுபத்திரனை கடலோரமாக சுமார் மூன்று மைல் தூரம் நடந்து வேலாயுதம் அழைத்துச் சென்றபோது கரையோரங்களில் பரவிக்கிடந்த சில்லுக்காய்கள், கணவாய்ஓடு, சங்குகள், கிளிஞ்சல்கள் என பலபொருட்களையும் பொறுக்கி ஒரு பையில் கொண்டுவந்து தனது நண்பர்களுக்கெல்லாம் காட்டி விளையாடி மகிழ்ந்ததை மனதில் வைத்தே கிண்ணியா சென்று கடலோரமாக நடந்து செல்லும் எண்ணத்தை சுபத்திரன் தெரிவித்தான்.

“குர்... குர்...” என்ற சத்தத்துடன் உட்துறைமுகத்தினூடாக விரைந்து செல்லும் லோஞ்சை ஏமாற்றத்துடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்த வேலாயுதம் ஒருவாறு தன்னைச் சுதாகரித்துக் கொண்டு சுபத்திரனின் கையைப் பிடித்தவாறு தபால் கந்தோர் வீதிவழியாக நடக்கத் தொடங்கினார். இந்தச்சம்பவம் இன்னும் அவர் நெஞ்சை விட்டும் மறையாத நிகழ்வாகவே உள்ளது. இதனை சுபத்திரனும் நிச்சயம் மறந்திருக்க மாட்டான். இதேபோன்ற அனுபவங்கள் வோலாயுதத்திற்கு மட்டுமல்ல கொட்டியாபுர மக்கள் அனைவருக்குமே உண்டு என்பதே வரலாற்று உண்மையாகும்.

இவை அனைத்தையும் அடித்துப் புரட்டி போட்டது போல் ஏதோ பூதங்கள் வந்து ஒரு புதுமையைப் புரிந்ததோ என எண்ணுமளவிற்கு கிண்ணியா, உப்பாறு, கங்கை, இறால்குழி பாலங்கள் அமைக்கப்பட்டு அதனுடாக தரைமார்க்கப் போக்குவரத்தும் இப்போது வந்துவிட்டது. அதனைப் பார்க்கும்போது இது ஒரு அதிசய நிகழ்வாகவே வேலாயுதத்திற்கு தோன்றியது.

இதோ, அவர் இங்கு நின்று கொண்டிருக்கும் சொற்ப நேரத்திற்குள் இந்தப் பாதை வழியாக எத்தனை பேருந்துகள், முச்சக்கர வண்டிகள், பார ஊர்திகள், கார்கள் என எத்தனையோ வகையான வாகனங்கள் இப்போது ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றன.

பத்து வருடங்களுக்கு முன்னர் ஒரு வாகனம்கூட இந்தவழியாகப் போவதை யாரும் கண்டதில்லை. ஏதாவது தவிர்க்க முடியாத அவசரப் பயணம் என்றால் மட்டுமே யாராவது மணலும் கற்களும் நிறைந்த எட்டு மைல் தூரத்திற்கு இவ்வழியால் பயணத்தை மேற்கொள்வார்கள்.

இந்தப் பாதையில் பயணம் செய்வோர் முதலில் இறால்குழி, கங்கை, உப்பாறு என்ற ஆறுகளைத் தாண்டுவதற்குப் போடப்பட்ட இரும்பினாலான மிதவைப் படகுகள் மூலம் கடந்து கிண்ணியாவிற்குச் செல்ல வேண்டும்.

பின் அங்கிருந்து மேலும் ஒரு பெரிய இயந்திர மிதவைப் படகில் நீரோட்டுமுனைக் கடலைத் தாண்டி திருகோணமலைக்கு பஸ்ஸில் செல்லமுடியும். இதற்காகப் பலமணிநேரம் ஒவ்வொரு ஆற்றுத் துறையிலும் காத்திருக்கும் அவலம் வேறு.

ஆனால் மனிக்கு அறுபது, என்பது மைல் வேகத்தில் இந்த காபட் வீதி வழியாக வேகமாக வாகனங்களில் பயணிக்கும் இன்றைய இளம் வயதினருக்கு இவையெல்லம் எப்படிப் புரியும்.

நினைத்தால் இப்போது ஒரு மணித்தியாலயத்திற்குள் திருகோணமலை சென்று நமது தேவைகளை முடித்து உடனே திரும்பிவிடலாம். அந்தளவிற்குப் பயணம் இப்போது இலகுவாக்கப்பட்டுள்ளதை வோலாயுதம் அடிக்கடி மனதுக்குள் நினைத்துப்பார்த்து பூரித்துப் போவார்.

இப்படிப் பல விடயங்களையும் அசைபோட்டவாறு பாலத்திலிருந்து இறங்கி ஒரு ஓரத்தில் நின்றவாறு வேலாயுதம் அந்த வீதியின் இருமருங்கிலும் தலையை வலமும், இடமுமாகத் திருப்பி வாகனம் ஏதும் வரவில்லை என உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு பிரதான வீதியைக் குறுக்கறுத்து தன் வீட்டுக்குச் செல்லும் கொன்றீட் வீதியூடாக நடந்து கொண்டிருந்தார்.

* * *

நோர்வேயிலிருந்து வரும் சுபத்திரன் இந்தநேரம் விமானத்தில் ஏறி இருப்பான் விடியவும் கொழும்பு சுட்டுநாயக்காவில் இறங்கி எப்படியும் தனிவாகனம் பிடித்துத்தான் ஊர் வருவான். சாமான் பேக்குகளுடன் பஸ்சில் வருவது கடினம் என்பது அவருக்குத் தெரியும்.

வாகனம் காலை எட்டு மணிக்கு ஏர்போட்டிலிருந்து வெளிக்கிட்டாலும் பின்னேரம் மூன்று மணிக்கு முன் எப்படியும் வந்திருவான் என வேலாயுதம் மனதில் ஒரு கணக்குப் போட்டுக் கொண்டு சுபத்திரனைக் காணும் ஆவலில் மெய்மறந்திருந்தார்.

இருக்காதா... இருபது வயது வரை அவனை தன் கண்காணிப்பில் வைத்து பொத்திப் பொத்தி வளர்த்த பிள்ளையாச்சே... இந்த ஐந்து வருடங்கள் எப்படி விரைவாக கழிந்து போயின.

அவன் இப்போது எப்படி இருப்பான் அவன் தோற்றம், நிறம் மாறியிருக்குமா...? வெளிநாட்டிலிருந்து வருபவர்கள் எல்லோரும் நீண்ட தலைமுடியுடனும், வாயில் சிகெரட், இறுகிப்பிடித்த

காற்சட்டையுடன் வீதிகளில் நடமாடித் திரிவதைப் போல சுபத்திரனும் இருப்பானோ... என்ற நினைவு வந்தாலும் தன் மகனை அந்தளவிற்கு மாறியிருப்பான் என நம்ப அவர் உள்ளம் மறுத்தது.

நானை சுபத்திரன் வந்திறங்கியவுடன் முதலில் திருகோணமலை கோணோஸ்வரர் கோயிலுக்குச் சென்று நேர்த்திகளை நிறைவேற்ற வேண்டும். வெளிநாட்டுச் சாப்பாடு சாப்பிட்டு அவன் நாக்கு மரத்துப் போயிருக்கும். வீட்டிலுள்ள காய்த்த கத்தரி, வெண்டிக்காய் குழம்பு அவனுக்கு மிகவும் பிடிக்கும். அதை ஏற்கனவே மனைவியிடம் கூறி தயார்படுத்திவிட்டார்.

பெரிய பறங்கிவாழைப்பழம், பன்வெட்டான் பட்டி எருமைப்பால், தயிர் எல்லாம் பெரியம்மா எடுத்து வைத்திருப்பாள். இரண்டு நாளைக்கு ஓரிடத்தையும் போகாம வீட்டிலேயே நிப்பாட்டி ஓய்வெடுக்க வைக்கணும்... இப்படி எண்ணற்ற கற்பனைகளுடன் வேலாயுதத்தாரின் சிந்தனை கரைபுரண்டு ஓட தனது சாய்மானக் கட்டிலில் கால் நீட்டித் துயிலத் தொடங்கினார்.

* * *

நேரம் பிற்பகல் இரண்டு மணி இருக்கும் வேலாயுதத்தாரின் வீட்டில் நண்பர்களும் உறவினர்களுமாக பலர் கூடியிருந்தனர். வேலாயுதம் பரபரப்பாக அங்குமிங்கும் நடந்து கொண்டிருந்தார்.

அதோ சந்தியால் திரும்பி ஒரு கருப்பு நிற வேன் வந்து கொண்டிருந்தது. அது நிச்சயம் சுபத்திரன் வரும் வாகனம்தான். அந்த வேன் மெதுவாக வந்து வேலாயுதத்தின் வீட்டு வாசல் பக்கமாக நின்றது. அனைவரும் ஆவலுடன் அதனை உற்றுப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

அதிலிருந்து சுபத்திரன் மெதுவாக இறங்கினான். வேலாயுதத்தாருக்கு கண்களில் இருந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் வடிந்தது. அவரின் மனைவி முதலில் ஓடிச் சென்று அவனைக் கட்டிபிடித்தபடி அழுதாள். தயாரின் பாசப் பிடியிலிருந்தும் விடுபட்ட சுபத்திரன் மெல்லவாக அப்பாவை நோக்கி வந்தான்.

வேலாயுத்தால் நம்பவே முடியவில்லை போகும்போது எப்படி இருந்தானோ அதே தோற்றத்திலேயே இப்போதும் இருந்தான். அவனைக் காணும்வரை ஏதேதோ கற்பனைகளை செய்திருந்தார். அத்தனையும் பொய்யாகிவிட்டது.

ஓடிச் சென்று அவன் கரங்களை இறுகப்பற்றிக் கொண்டார், “சரி... சரி...” எல்லோரும் அவனை கொஞ்சம் இருக்க விடுங்கோ... பார்வதி நீ போய் தம்பிக்கு ஏதும் குடிக்க கொண்டுவா...” என.. சுபத்திரனின் பெரியம்மா குறுக்கே வந்து உத்தரவுகளைப் பிறப்பித்தபடி அவன் இருப்பதற்கு ஒரு நாற்காலியையும் தூக்கிப் போட்டாள்.

அவனது பெட்டி, பேக்குகள் யாவும் வேனிலிருந்து இறக்கப்பட்டன. வாகனமும் திரும்பிச் சென்று விட்டது. சிறிது நேரத்தில் அங்கிருந்த அனைவரும் சுபத்திரனிடம் நலன் விசாரித்து விட்டு பிறகு வருவதாக கூறிச் சென்றுவிட்டனர். அனைவரையும் சிரித்த முகத்துடனேயே உரையாடி வழியனுப்பி வைத்த சுபத்திரன் தன் உடைகளை மாற்றிவிட்டு குளிப்பதற்காகச் சென்றான்.

உண்மையில் சுபத்திரனுக்கு இப்போது ஓய்வு அவசிமாகத் தேவைப்பட்டது. நீண்ட பயணமும், தூக்கமின்மையும் அவனைச் சோர்வுக்குள்ளாக்கியிருந்தது. இரவு உணவும் தடபுடலாக நடந்து முடிந்தது.

“சுபத்திரன் கொஞ்ச நேரம் நீ தூங்கு... எல்லாவற்றையும் பிறகு பேசுவோம்...” என வேலாயுதம் கூறியதும்,

“சரி அப்பா” என்ற சுபத்திரன் சிறிது தாமதித்து

“அப்பா நம்மட உஊர் கொஞ்ச நாளைக்குள்ள எவ்வளவு மாறிடுச்சி பார்த்தீங்களா? எனக்கே நம்ம வீட்டுக்கு வாறத்துக்கு வழி தெரியாம போயிட்டுது...” என்றான்.

“ஆமாண்டா தம்பி இந்த இடத்திலிருந்து முந்தி மட்டக்களப்புக்கோ, திருகோணமலைக்கோ போறது எவ்வளவு கஷ்டமா இருந்தது. இப்போ நினைச்ச நேரத்தில் எங்கேயும்

போகலாம்... அவ்வளவுக்கு வசதி வந்திட்டுது..." என வேலாயுதம் பெருமையுடன் கூற

"எனக்கும் வேனில வரும்போது கிண்ணியாவிலிருந்து கடல் ஓரமா புதிசா போட்ட பாலத்தை பார்த்வுடனேயே இது நம்ம ஊர்தானா என்ற சந்தேகமே வந்திட்டுது. இடையில் உப்பாற்று பாலத்தில கொஞ்ச நேரம் நின்று கொட்டியாரக் குடாவை பார்த்திட்டு மெதுவா வந்ததில கொஞ்சம் சுணங்கிட்டுது". என தன் கண்களால் முதல் முதலாகக் கண்ட புதிய மாற்றத்தை வியப்போடு கூறினான் சுபத்திரன்.

தனது ஊரும், ஊருக்குச் செல்லும் பிரதான போக்குவரத்து வீதியும் மிகக் குறுகிய காலத்திற்குள் அடைந்திருக்கும் மாற்றம் அவனை ஆச்சரியப்படச் செய்தது. இதனால் இம்மக்களின் பண்பாடும், சூழலும், நடைமுறையும் கூட மாறிவிட்டதை வந்தவுடனேயே அவனால் உணரமுடிந்தது.

"சரி.. சரி...நீயும் களைச்சுப்போய் வந்திருக்கிறாய் சீக்கிரமா படு. நாளைக்குப் பார்க்கலாம்..." என அவனைத் தூங்கக் கூறி விட்டு தானும் உறங்குவதற்காக அறைக்குள் நுழைந்தார்.

வேலாயுதம் இளம் வயதிலிருந்தே எப்போதும் கதை, கவிதைகளைப் படிப்பதில் ஆர்வமுள்ளவர் அதனால் எதையும் இலக்கிய ரசனையுடனேயே பார்ப்பார் இந்தப் புதிய கடலோரப் பாதை மூலமாக தனது கிராமமும் ஓரளவு வளர்ச்சி கண்டு மாற்றம் பெற்றிருப்பதையும் அதனால் அது புதுமெருகுடன் தன் இயற்கைச் சூழலில் கவர்ச்சியாகத் தோன்றுவதாகவே கருதி எப்போதும் கற்பனைசெய்து தனது ஊரை பெருமைப்படுத்தி பேசிக்கொண்டே இருப்பார்.

கடந்த சில வருடங்களாக அவர் மூதூரிலிருந்து திருகோணமலைக்கு பஸ் மூலமும், ஆட்டோ மூலமும் அடிக்கடி பயணம் செய்துள்ளார். இந்தப் பயணத்தின்போது அவர் அடையும் ஆனந்தம் அளவிட முடியாது.

இத்தகைய இனிமையான கடலோரப் பயணத்தை வேறேங்கும் அவர் கண்டதில்லை. இவ்வீதியை மட்டக்களப்பு வீதி என்றும், ஏ-15 வீதி என்றும் உத்தியோபூர்வமாக அழைத்தாலும் வேலாயுதம் கடலோரப் பாதை என்றே இதற்கு பெயரிட்டு எங்கும் குறிப்பிட்டுக் கதைப்பார்.

இறால்குழிப் பாலத்தை தாண்டினால் இருபுறமும் அடர்ந்த காடுகளும் பனைமரத் தோட்டும் கண்கொள்ளாக் காட்சியாகவே இருக்கும். கங்கைப் பாலத்தில் மகாவலி கங்கை கடலில் சங்கமிக்கும் அபூர்வமான காட்சி பார்ப்பதற்கே பிரமிப்பூட்டும். இந்த கங்கைப் பாலத்தின் கீழ் ஓடும் நீரின் ஆழம் மிகவும் அதிகமானதும், அபாயமானதுமாகும்.

கங்கைப்பாலத்தை கடந்தால் ஓ... வென்று ஆர்ப்பரித்து தரை மீது மோதும் கடல் அலையின் ஓசையும் கண்டல், புங்கை, வேம்பு மரங்களை அசைத்தபடி வீசும் கடல் காற்றும் இப்பாதையில் பயணம் செய்வோர் உள்ளத்தில் புது உற்சாகத்தையே கொடுக்கும்.

இடையிடையே நாவற்பழம், பனங்கிழங்கு, நுங்கு என அப்பகுதியில் விளையும் உணவுப் பொருட்களை சிறுவர்களும், பெண்களும் கையில் தூக்கிப்பிடித்தபடி வாகனத்தில் செல்வோரை தடுத்து நிறுத்தி விற்கும் காட்சி கொழும்புப் பயணத்தில் நிட்டம்புவ கண்டி வீதியில் இளைநீர் விற்கும் சிங்ளப் பெண்களையே நினைவிற்கு கொண்டுவரும்.

உப்பாற்று பாலமும் கடல் நீரேரியின் மேல் போடப்பட்ட ஒரு நீண்ட பாலமே. அதில் நின்று பார்த்தால் கொட்டியாரக் குடாவின் முழு வடிவத்தையும் ஒரேபார்வையில் காணமுடியும்.

இதனைக் கடந்தால் கிண்ணியாவின் நுழைவாயில். இதனை நெருங்கும்போது பலர் தமது மூக்கை கைகளால் பொத்திக் கொள்வார்கள். வீதியின் இருமருங்கிலும் ஒரு கிலோமீற்றர் தூரத்திற்கு கருவாட்டுக் கடைகள் நிறைந்திருக்கும். இதிலிருந்து வரும் நெடி அதிகமானோருக்குப் பிடிக்காது.

ஆனால் வேலாயுதத்திற்கோ இந்த வாசம் மிகவும் பிடிக்கும். வீட்டில் வாளைமீன் கருவாட்டுக் கறி என்றால் அந்த மணத்திலேயே ஒரு கோப்பை வெறும் சோற்றை உள்ளுக்குள் தள்ளும் ஒரு கருவாட்டுப் பிரியர்.

கருவாட்டு வாடிகளைத் தாண்டியதும் வேலாயுதத்திற்கு பிடித்த ஒரு கவிதை நூலான “கடல் முற்றம்” தான் எப்போதும் ஞாபத்திற்கு வரும், ஏனென்றால் அந்தப் பாதையோரத்தில்தான் இந் நூலை எழுதிய கவிதாயினியின் வீடும் கடலை நோக்கியவாறு அமைந்துள்ளது. அதனை கடக்கும் போது அவர் நினைவில் அதுவும் தொடராக வந்துபோவது வழமையாகவே இருந்துகொண்டிருந்தது.

இத்தனை ரம்மியமான காட்சிகளையும் கடந்து சென்றால் இலங்கையின் மிக நீண்ட பாலமான சிண்ணியாப் பாலம் பார்ப்போரை வியப்பிலாழ்த்தும். இத்தகைய மனதுக்கு இதமான காட்சிகளை பார்ப்பதற்காகவே எல்லா இடங்களிலுமிருந்தும் மக்கள் இக்கடலோரப் பாதையை பார்வையிட வந்த வண்ணமிருப்பதை இங்கு நாள்தோறும் காணக்கூடியதாகவே இருக்கும்.

இப்படி வேலாயுதம் தான் அடிக்கடி அனுபவிக்கும் திருகோணமலை மூதூர் கடலோரப் பாதையின் பயணத்தின் நினைவுகளை அசைபோட்டபடியே படுக்கையில் தூக்கம் வராமல் புரண்டு கொண்டிருந்தார்.

ஆனால் இவ்வளவு இயற்கை எழில் மிக்க கடல் ஓரங்களில் உள்ள மரங்கள் இப்போது வெட்டப்பட்டு புதிது புதிதாக கட்டிடங்கள் முளைவிட்டுக்கொண்டிருந்ததைக் காண இயற்கை விரும்பியான வேலாயுதத்திற்கு இது பெரும் கவலையையே தோற்றுவித்தது. தனது காலத்தின் பின் இந்தக் கடலோரப் பாதையின் பசுமைக்காட்சிகள் நிச்சயம் மறைந்துவிடும் என அவரின் உள்மனம் கூறியது.

கடலோரங்களில் காணப்படும் இத்தகைய பசுமையான வளங்கள் அழிக்கப்பட்டால் இன்னும் சில வருடங்களில் இந்த இடங்கள் மரங்கள் ஏதும் இல்லாமல் வெறும் கொன்றீட் காடுகளாகவே காணப்படும் என்ற அச்சமும், வேதனையும் அவரின் மனதை வாட்டி வதைத்தது.

எனினும் காலத்தின் மாற்றத்தை யாராலும் நிறுத்த முடியாதுதான் எனத் திருப்திப்பட்டவாறு நாளை மகனுடன் கோணேஸ்வரக் கோயிலுக்கு இந்தக் கடலோரப் பாதை வழியாகச் செல்லும் இனிமையான அந்தப் பயணத்தை மீண்டும் ஒரு முறை அனுபவிக்க கிடைத்த ஆனந்த நினைவுகளை அசைபோட்டவாறு வேலாயுதம் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் மூழ்கிப்போனார்.

பாதுகாவல்

பேருந்திலிருந்து இறங்கிய அஸ்கர் அந்தப் பிரதான வீதியில் நின்றவாறே முகத்தைத் திருப்பி இடமும், வலமுமாக நோட்டமிட்டான். முன்பிருந்த வனப்பையும், மகிழ்ச்சியான சூழலையும் இப்போது இங்கு காணமுடியவில்லை. கடைகள் கூட அரையும், குறையுமாகத்தான் திறந்திருந்தன. சன நடமாட்டமும் முன்னரைப்போல் இல்லை.

சில அடிகள் தூரம் நடந்து சென்றபோது அந்த வீதியின் இரு மருங்கிலும் பல கடைகள் எரிந்தும், வீடுகள் உடைக்கப்பட்டும் இருந்ததைக் காண அவனது உள்ளம் வேதனையால் வாடியது. எரிந்த பொருட்கள் வீதியோரங்களில் குவிக்கப்பட்டுக் கிடந்த அலங்கோலக் காட்சி அவனை மேலும் அதிர்ச்சிக்குள்ளாக்கியது.

இத்தகைய காட்சிகள் கடந்த இரு தசாப்தங்களுக்கு முன் தனது ஊரிலும் பல சந்தர்ப்பங்களில் காணக்கிடைத்தாலும் இந்த இடத்தில் அதுபோல் ஒரு காட்சியை இப்போது பார்ப்பதை அவனால் சகிக்க முடியாமல் இருந்தது. இதனை அவன் கொஞ்சமும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

மேலும் தாமதியாமல் முன்பொருகாலத்தில் இதுபோன்ற சூழலில் இங்கு வந்தபோது தனக்கும், தன்குடும்பத்தினருக்கும் அடைக்கலம் வழங்கிய அந்த நண்பனின் வீட்டை நோக்கியபடி நடந்தான்.

சுமார் இருநூறு மீற்றர் தூரத்தில்தான் அவன் செல்ல வேண்டிய வீடும் உள்ளது. பத்து அடிக்கும் குறைவான அகலத்தைக் கொண்ட அவ்வீதி பல வருடங்களாக திருத்தம் ஏதும் மேற்கொள்ளப்படாமலிருந்திருக்க வேண்டும். ஆங்காங்கே உடைந்த சிறு பள்ளங்களும் சிறிய கற்களும் எங்கும் சிதறிக் காணப்பட்டன.

வீதியின் இரு பக்கங்களிலும் இடைவெளிவிட்டு சிறிதும், பெரிதுமான பல வீடுகள். அவற்றிற்குச் செல்லக்கூடியதாக சீமெந்தினாலான படிக்கட்டுக்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன.

இந்த நிலையில் எங்கும் சமதரையாக உள்ள தனது ஊரின் தரை அமைப்பையும் பைசிக்களில் ஏறி மிதித்தால் வீட்டு வாசற்படியில் காலைக் குற்றி இறங்கும் வசதியையும் ஒப்பிட்டுப்பார்த்த அஸ்கரின் மனதில் தன் ஊரைப்பற்றிய ஒரு பெருமித உணர்வு பீறிட்டது.

மேலே செல்லச் செல்ல அஸ்கருக்கு மூச்சு வாங்கியது. கைகளில் சுமைகள் வேறு.

இரவு நல்ல மழை பெய்திருக்க வேண்டும் வழி நெடுகிலும் ஈரலிப்பாகவும், செம்மண்சுகதியாகவும் காணப்பட்டது. ஒருவாறு குனிந்து காலூன்றி வீட்டை அடைந்தபோது வாசலிலே காத்துக்கொண்டிருந்த சுமால் ஓடிவந்து அஸ்கரின் கைகளில் தொங்கிக்கொண்டிருந்த பார்சலையும் பையையும் வாங்கியபடி அனுதாபம் கலந்த தொனியில்

“மிச்சம் கஷ்டப்பட்டு உசக்க ஏறிய போல...” என மலை நாட்டு சோனகத் தமிழில் கேட்க அஸ்கருக்கு உள்ளத்தில் ஒரு புது

உற்சாகமும், மகிழ்சியும் பொங்கிப் பிரவாசித்தது. அவர்களின் தமிழை அவன் மிகவும் ரசித்துக் கேட்பதில் அப்படியொரு அலாதிப் பிரியம்.

“ஓமோம் எங்கட ஊரில் என்றால் இப்படி மலைகள் இல்லைதான் அதுதான் ஏறி இறங்க கொஞ்சம் கஷ்டமாய் இருக்கு” என அவனும் ஒரு ஒப்புக்காக கூறிவைத்தான்.

“உம்மோவ் அஸ்கர் வந்தீக்க... வாங்கோ...” கமாலின் குரல் உற்சாகமாய் உரத்து ஒலித்தது...

“ஏன் கமால் உம்மாவை கூப்பிடுறீங்க... அவங்க வேலையை முடிச்ச ஆறுதலா வரட்டும். நான் போன கிழமையே வர முயற்சித்தேன் ஆனால் இந்தப் பகுதிக்கு வெளியூர் ஆட்கள் யாரும் வரவேண்டாம் என்று நம்ம உலமா சபையும், அரசாங்கமும் அறிவித்ததால உடனே வர ஏழாம போச்சு... என்றாலும் உங்களைப்பத்திய நினைப்புத்தான் எப்பவும் எங்களுக்கு. வார வழியில பார்த்தன் எவ்வளவு அழிவு நடந்திருக்கு... பெரிய கவலைதான். உங்கட வீட்டிலேயும் சாமான்களை களவெடுத்துப் போயிட்டாங்க என்று சொன்னீங்க. ஆமா அகதிமுகாமிலிருந்து எப்போ வீட்டுக்கு வந்தீங்க...” என மடமடவென தனது வருகையை பற்றிய நோக்கத்தை கூறி வைத்தான் அஸ்கர்.

“முணு நாளையில ஊட்டுக்கு வந்திட்டம். வந்தபிறகுதான் பார்த்தோம் எல்லாம் உடைச்சப் போட்டிருக்கு நல்ல சாமான்களை எல்லாம் கொண்டு போய்டாங்க...” என வருத்தம் நிறைந்த தொனியல் கூறினான் கமால்.

அந்த நேரத்தில் கமாலின் தாயாரும் அவ்விடத்திற்கு வந்தபடியே

“அஸ்கர்... எப்படி சொகம் உம்மா தங்கச்சியெல்லாம் நல்லமா...?” என வினவியதும்.

“அல்லாஹ்ட பாதுகாப்பால் நல்லா இருக்கோம் இப்ப உங்கட நிலைமைய பற்றித்தான் எங்களுக்கு கவலை...”

“அதைவிடுங்க தம்பி இப்போ எல்லாம் குறைஞ்சு போச்சு... அந்த றப்பு பார்த்துக்குவான்... சரி சரி வாங்க எதுவும் சாப்பிடுவோம்...” என அவர்களை இன்முகத்துடன் அழைத்து ஏற்கனவே தயாரிக்கப்பட்டிருந்த சிற்றுண்டிகளை மிகவும் அன்போடு பரிமாறினார் கமாலின் தாயார்.

சுமார் பன்னிரண்டு வருடங்களுக்கு முன் அஸ்கரின் ஊரில் அரசு படைகளுக்கும், புலிகள் இயக்கத்தினருக்கும் இடையில் ஏற்பட்ட யுத்தின்போது மாவிலாறு முற்றுகை நாட்டில் பெரும் பிரளயத்தையே ஏற்படுத்தியது. அச்சமயம் ஊரிலுள்ள அனைத்து மக்களும் ஒரு வாரகாலம் யுத்தக் கைதிகளைப்போல் அடைக்கப்பட்டிருந்தனர்.

அதன் பின்னர் ஒருவாறு உயிர்தப்பி அங்கிருந்து பல்வேறு பகுதிக்கும் அடைக்கலம் தேடி ஓடிய வரலாறு அனைவரும் அறிந்த விடயம். அதில் ஒருவனாகவே அஸ்கரின் குடும்பமும் கண்டிப் பிரதேசத்திலுள்ள முன்பின் அறிமுகமில்லாத அக்குறணைக்கு வந்திருந்தனர்.

மிகவும் பயந்த நிலையிலும் எவ்வித ஆதரவுமற்றவர்களாகவும் அங்கிருந்த ஒரு பள்ளிவாசலில் தங்கியிருந்தபோது அப்பகுதி மக்கள் அவர்கள் அனைவரையும் மனநிறைவுடன் வரவேற்று உணவும், உடையும் ஏனைய வசதிகளையும் போட்டி போட்டு வழங்கிய நிகழ்வுகளை இன்னும் அஸ்கரால் மறக்கமுடியவில்லை.

அஸ்கருக்கு ஆசிரியர் நியமனம் கிடைத்து மூன்று ஆண்டுகளே ஆகியிருந்தன. அவனது வருமானத்திலேயே குடும்பம் நகர்ந்தது. அவன் ஆசிரியர் கல்விக்கல்லூரியில் பயிலும் போதே தந்தை மாரடைப்பால் மரணமாகியிருந்தார். என்றாலும் எவ்வித பொருளாதாரப் பிரச்சனையும் குடும்பத்திற்கு இருக்கவில்லை.

அக்குறணை பள்ளிவாசலில் அகதியாக இருந்த அந்த சில நாட்களில் முஸ்லீம் சகோதரர்கள் மட்டுமல்ல சிங்கள மக்களும் அப்போது அவர்களுக்கு உதவி செய்ய விருப்போடு நாடி வந்தனர்.

அஸ்கரின் குடும்பத்தினருடன் அங்கு தங்கியிருந்த வேறு மூன்று குடும்பங்களும் சேர்ந்து மொத்தம் பதினைந்து பேர் இருக்கும். அவர்கள் அனைவருக்கும் மூன்று வேளை உணவும், உடையும், உறங்குவதற்குப் பாய், பெட்ஸீட்டுக்களும் கூட வழங்கப்பட்டன. ஒரு பௌத்த பிக்கு அஸ்கரிடம் பால்மாவும், தலையணைகளையும் வழங்கியபோது உண்மையில் அங்கிருந்த அனைவரும் உணர்ச்சி மேலிட்டால் உருகிவிட்டனர்.

அந்த சமயத்தில்தான் கமாலின் நட்பு கிடைத்தது. ஒரு அஸர் தொழுகையின் பின்னர் அஸ்கரை நோக்கி வந்த கமால் ஸலாம் கூறிவிட்டு உணரில் நடந்த விடயங்கள் இப்போதுள்ள வசதிகளையும், தேவைகளையும் மிகவும் இரக்கமான தோரணையில் விசாரித்தான். அஸ்கரும் உணரில் நடந்த சம்பவங்களையும், அக்குறணை வந்து சேர்ந்த வரலாறையும், தனது குடும்பம் பற்றியும் விளக்கமாக கூறினான். அவர்களின் உரையாடல் மிக நீண்ட நேரம் இடம்பெற்றது.

அன்று இரவு இஷா தொழுகை முடிந்ததும் கமால் பல உணவுப் பொருட்களுடன் வந்திருந்தான். அதை தனது கைகளாலேயே அங்கிருந்தவர்களுக்கு வழங்கி வைத்தான். அனைவரும் மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன் அதனை பெற்றுக்கொண்டு நன்றி கூறினர்.

மறுநாள் மோட்டார் பைசிக்களில் தனது வீட்டுக்கு அஸ்கரை அழைத்துச் சென்று தாயாரிடம் அறிமுகப்படுத்தினான். ஏதோ நீண்டகாலம் உறவினர்களாய் இருந்தவர்களைப் போல அவர்களின் உரையாடல் காணப்பட்டது. கமாலின் தாயாரும், கமாலும் காட்டிய உறவு மழையில் அஸ்கரின் உள்ளம் குளிர்ந்தது.

அன்று மாலை கமால் அஸ்கரின் குடும்பம் தங்கியிருந்த அந்த இடத்திற்கு வந்து,

“அஸ்கர் நீங்க, உம்மா தங்கச்சி எல்லாரும் எங்க ஊட்டிற்கு வாங்க... உங்கள கட்டாயம் கூட்டிவரச் சொல்லி உம்மா செல்லிக்க... மறுக்காம வாங்க...” என ஒரு உரிமையுடன் அழைத்தபோது அஸ்கர் நெகிழ்ந்து போனான்.

“இங்க பாருங்க கமால், உங்கட அன்பை என்னால மறுக்க ஏழாது. ஆனால் இங்கு நாலைந்து குடும்பங்கள் இருக்கோம். நாங்க எல்லோரும் ஒரே ஊர். அவங்கள் விட்டு நாங்க மட்டும் எப்படி வர ஏழும்...” என தனது ஆதங்கத்தை வெளிப்படுத்தினான் அஸ்கர்.

“இதெல்லாம் விசாரித்துத்தான் நான் வந்திருக்க. இரவு எங்க ஊர் ஜமாத் கூடி இங்கே அகதியா இருக்குறவங்கள வீட்டுல இடவசதி உள்ளவங்க யாரும் விரும்பினால் கூட்டிப்போய் அவங்களுக்கு சந்தோசமா உதவி செய்யலாம் என முடிவு எடுத்திருக்கு.... எல்லோரும் இன்டைக்கு ஏதோ ஒரு வீட்டுக்குப் போவாங்க நான் உங்கள் கூட்டிப்போறதா ஜமாத் தலைவருக்கு சொல்லிட்டன் சரிதான...” என மகிழ்ச்சியுடன் கூறினான் கமால்.

இதை சற்றும் எதிர்பாராத அஸ்கர் இப்பகுதி மக்கள் காட்டும் இந்த அளவுகடந்த பாசத்திற்கு எப்படி கைமாறு செய்வது என எண்ணியபடியே சிறிது நேரம் வாயடைத்துப்போய் நின்றிருந்தான். இந்தளவிற்கு பேருபகார சிந்தனையுள்ளவர்களா இவர்கள் என ஆச்சரியப்பட்டான்.

“எனா, இன்னும் என்ன யோசிச்ச...” என்று கமால் கேட்டதும்

“உங்களுக்கு ஏன் சிரமம். இன்ஷா அல்லாஹ் இன்னும் கொஞ்ச நாளில நாங்க ஊருக்கு போயிடுவம்தானே...” தயங்கியவாறு அஸ்கர் கூறியபோது,

“அதுவரைக்கும் எங்க ஊட்டுல இருங்க... நீங்க ஒன்னும் யோசிக்க வேணாம் உங்க வீடுமாதிரி இருங்க...” ஒரு வற்புறுத்தலுடன் கமால் கையைப்பிடித்தபடி அழைத்ததும் இதனை தட்டமுடியாமல் தங்கள் பெட்டி படுக்கையுடன் அங்கு நிறுத்தப்பட்டிருந்த முச்சக்கர வண்டியில் அஸ்கரின் குடும்பத்தினர் ஏறிக்கொண்டனர்.

வழிநெடுகிலும் பல இன மக்களின் நடமாட்டங்களைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது, குடை பிடித்தபடி செல்லும் மஞ்சள் அங்கி அணிந்த பிக்குகளும், தாமரைப் பூக்கள் விற்கும் சிங்களப் பெண்களும், ஆங்காங்கே வர்ணவிளக்குகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட புத்தர் சிலைகளும் இவர்கள் பார்வையில் புதுமையாய் தோன்ற அனைத்தையும் ரசித்தபடி பயணித்தனர்.

இங்குள்ள மக்கள் எவ்வித வேறுபாடுமின்றி மொழி, மதம் பாராமல் எவ்வளவு ஒற்றுமையாக வாழ்கின்றனர் என நினைத்து அஸ்கர் தனக்குள் வியந்து கொண்டான்.

இப்படிச்சகோதர வாஞ்சையுடன் பழகிய மக்கள் மத்தியில் எப்படி இந்தளவு குரோதம் ஏற்பட்டது.... பாலும், தேனுமாயிருந்தவர்களின் வாழ்க்கையில் நச்சு விதையை தூவியவர்கள் யார்? ஒற்றுமை உணர்வில் உறவாடியவர்களின் உள்ளத்தில் வேற்றுமைக்களைகள் எப்படி வேரூன்றி வளர்ந்தது....? என்ற விடைகாண முடியாத வினாக்களால் அவன் உள்ளம் வேதனையால் துடித்தது.

“என்ன அஸ்கர் ஒன்னுமே பேசாம இருக்கிய... முன்னைய மாதிரி இப்போ எல்லா இடமும் போக ஏழா. கொஞ்சம் பயமாகத்தான் இருக்கு.....” என்ற கமாலின் குரலால் அவன் சிந்தனை கலைந்தது. ஆட்டோவை விட்டும் கீழே இறங்கி

“பஸ்ரினா, கொஞ்சம் இங்கே வாங்கோ...” என கமால் குரல் கொடுத்தபோது அங்கு ஒரு புதிய முகமாக கமாலின் மனைவி வந்து

நின்றாள். ஐந்து வருடங்களுக்கு முன்புதான் இருவருக்கும் திருமணம் நடந்ததாக அப்போது கமால் கூறினான்.

எல்லோரும் ஒன்றாய் இருந்து பல விடயங்களையும் தமக்குள் பரிமாறிக் கொண்டிருந்தனர். அந்தநேரம் தான் ஊரிலிருந்து கொண்டு வந்த முட்டைப் பலகாரம், தொதல், கருவாடு என்பவற்றை கமாலின் தாயாரிடம் அஸ்கர் கொடுத்து,

“இதுவெல்லாம் என்ட மனைவி உங்களுக்காக தந்தது. அவவும் இங்கே வர ஆயத்தமாகியிருந்தார் ஆனா இப்போ இருக்கிற சூழலில் இந்தப் பக்க பயணம் சரிவராது என நான்தான் தடுத்துவிட்டேன்....., ஏன் நீங்க கொஞ்ச நாளைக்கு எங்க ஊருல வந்து இருங்கோவன்” என வாஞ்சையோடு அஸ்கர் கேட்டதும்

“அந்த அளவிற்கு இப்போ நிலைமை இல்ல. எல்லாம் சீராயிற்று வருது. நடந்தது நடந்ததுதான். இனிமே நடக்கப்போரத பத்தி யோசிப்போம்.... என்ட கடையையும் முந்தநாள் டவுணில திறந்திட்டன் இப்போ பிஸினஸ் கொஞ்சம் குறைச்சல்தான் அல்லாஹ்ட கிருபையால் எல்லாம் சரியாயிடும்” என நம்பிக்கையோடு கமால் பதிலளித்தான்.

“நாட்டில் இப்ப எங்கேயும் நம்மட ஆட்களுக்கு நிம்மதியா வாழ ஏழாது. எல்லா இடத்திலேயும் பிரச்சனைதான்....” என்று கமாலின் தாயார் இடையில் கூறியதும்.

“இந்தப் பகுதியில நாங்கள் ஐந்து வேளையும் பள்ளிக்குப் போய் தொழுது வாரத்துக்கு கூட இப்போ சங்கடமாயிருக்கு.... யாவாரம் செய்யிரதும் ரொம்பக் கஷ்டம். ஏதும் பிரச்சனையென்றா பொலிஸ்காரங்க கூட அவங்க பக்கம்தான்... என்றாலும் இப்போ படிப்படியாக எல்லாம் சுமுகமாக வந்து கொண்டிருக்கு அல்லாஹ்ட பாதுகாப்பு மட்டும்தான் நாங்கள் நம்பியிருக்க” தற்போதைய நிலைமையை கமால் இப்படி சுருக்கமாக கூறியதும்

“நானும் கேள்விப்பட்டன், ஆனால் இந்த மக்களின் மனம் ஏன் இப்படி மாறிப்போனதென்றுதான் புரியல்ல. முதன் முதல்ல நான் இங்கே வந்தபோது சிங்கள நண்பர்களின் உபசரிப்பைப் பார்த்து எவ்வளவு சந்தோசப்பட்டேன் தெரியுமா....? இப்போ எல்லாமே தலைகீழாக மாறிப்போச்சு”

“இதுக்கெல்லாம் எல்லா மக்களையும் குறை சொல்ல ஏழாது. எங்கட வியாபாரம், வசதிகளைப் பார்த்து பொறாமைப்பட்ட கொஞ்சப் பேர்தான் இதுக்கு காரணம். அதோட சில அரசியல்வாதிகள் தங்கள் பதவி அதிகாரத்துக்காக இதுக்குப் பின்னால் இருக்காங்க... இவங்களை கண்டுபிடிச்சு சரியான நீதிய செய்தால் இனிமேல் இப்படி கலவரம் வராம தடுக்கலாம்” என உணர்ச்சிவசப்பட்டு கூறினான் கமால்.

“நீங்க சொல்லுரது உண்மை. இதற்கு பின்னால் வேற காரணமும் இருக்கு. அதிகாரத்தை தப்ப வைக்க துவேசத்தை தூண்டுகின்ற ஆட்களாளதான் இப்போ நாட்டிற்கே கேடு. இதையொல்லம் தடுக்குறத்துக்கு பக்கச்சர்பில்லாத நீதி முறை வேண்டும். அப்போதான் எல்லோருக்கும் நிம்மதி” என கமாலின் கருத்தை உறுதிப்படுத்தும் வகையில் தன் எண்ணத்தை அஸ்கர் வெளிப்படுத்தினான்.

இவர்களின் உரையாடல் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தபோது தொழுகைக்கான அதான் கேட்டது. முன்புபோல் அல்லாமல் மிகவும் குறைந்த ஓசையுடனேயே அதான் ஒலித்ததை அஸ்கர் கவனிக்கத் தவறவில்லை.

“வாங்க அஸ்கர்.... முதல்ல பள்ளிக்குப் போய் தொழுதிட்டு வந்து சாப்பிடுவோம்” எனக் கூறியவாறு அஸ்கரின் கரங்களைப்பிடித்தபடி கமால் எழுந்தான்.

இருவரும் தொழுகைக்காக பள்ளிவாயலை நோக்கி நடந்தபோது வீதியில் கண்ணுற்ற பெரும்பான்மை இன

மாற்றுமதத்தவர்களை ஓரக்கண்ணால் அவதானித்த அஸ்கர் அவர்களின் பார்வையில் ஒரு வன்மமும், ஏளனமும் இருப்பதை அறிந்து கொண்டான்.

முன்பொரு நாளில் இப்பாதையால் செல்லும் போது பல சிங்கள இளைஞர்கள் “மாத்தையா கவுத மொனவ ஹரி ஓனத...?” என அக்கறையோடு விசாரித்த அந்தக்கால அனுபவங்கள் மனக்கண்களில் தோன்றி மறைந்தன.

ஒரே ஊரில் பல்லாண்டுகளாக அருகருகே வசிக்கும் இரு இனத்தவர்களையும் பிரித்து கோபத்தீயை மூட்டி பொறாமைக் கணைகளை எய்வதற்கு தூண்டிய அந்த தீய சக்திகளை நினைக்க அவனின் இரத்தம் கொதித்தது.

எவ்வித நியாமான காரணமுமின்றி ஒரு நாளைக்குள் கோடிக்கணக்கான சொத்துகளுக்கு சேதங்களையும், பல இழப்புக்களையும் ஏற்படுத்தி முஸ்லீம் மக்களை இப்பிரதேசத்தில் கண்ணீர் சிந்தச் செய்த நாசகாரர்களின் அக்கிரமத்தை பார்த்து அஸ்கருக்கு உள்ளத்தில் ஆத்திரம் பொங்கி வழிந்தது.

ஒருதாய்ப் பிள்ளைகளைப்போல ஒற்றுமையாய் வாழ்ந்த இருசமூகங்கள் இப்படி பிரிந்து வேதனைப்படுவதைப் பார்க்க அவனால் சகிக்க முடியவில்லை.

சிறிது தூரம் நடந்ததும் அந்தச் சந்தியில் ஒரு புத்தர்சிலை தென்பட்டது. அந்தச் சிலையின் முகத்தில் புன்னகை, சாந்தம், அமைதி என்பன அன்றுபோல் இன்றும் மாறாமல் மின் ஒளியில் செக ஜோதியாக பிரகாசித்தது. சுற்றிலும் வெள்ளை சிவப்பு நிற தாமரைப் பூக்களை வைத்து சிலர் வணங்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

ஒருவாறு இருவரும் பள்ளிவாயலில் நுழைந்து தொழுத பின் வெளியே வரும்போது அஸ்கர் கமாலின் கையைப் பிடித்தபடி.

“கமால்.... நான் இங்கு வந்ததற்கு வேறொரு காரணமும் உண்டு வன்செயலால் பாதிக்கப்பட்ட இந்தப்பகுதி முஸ்லிம் சகோதர்களுக்கு கொடுக்க எங்க ஊர் மக்கள் தந்த ஒருதொகைப் பணம் இருக்கு. இதை இந்தப் பள்ளி தலைவரிடம் கொடுக்க வேணும்....” என்றான் அஸ்கர்.

“அப்படியா... நாங்க உங்களுக்கு முதல்ல செய்த உதவிக்கு பதிலா இது என்னா...” என புன்னகைத்தபடி கேட்டான் கமால்.

“இல்ல கமால் பிரதியுபகாரமல்ல. பாதிக்கப்பட்ட எமது சகோதரர்களுக்கு நாம் செய்யக் கூடிய இயன்ற உதவி”

“சரி சரி அதோ அவர்தான் தலைவர்... நான் கூப்பிடுகின்றேன்...” எனக் கூறியபடி “சலீம் ஹாஜியார்” என குரல் கொடுத்தவாறே அவரிடம் சென்று விடயத்தைக் கூறி அஸ்கரை அறிமுகப்படுத்தினான் கமால்.

“இந்தாங்க ஹாஜியார் இது எங்க ஊர் ஜமாத்துட நன்கொடை” எனக் கூறி தான் கொண்டு வந்த பணத்தை அவரின் கரங்களில் கொடுத்ததும்.

“ஜஸாக்குமுல்லாஹ் ஹைரன்” எனக் கூறியபடி அவர் அதை பெற்றுக் கொண்டார். சிறிது நேரம் அவருடன் உரையாடிய பின்னர் இருவரும் வீடுநோக்கி வந்தபோது வழியில் காணப்பட்ட அந்த புத்தர் சிலைக்கு முன்பாக பல ஆயுதம் தரித்த பொலிசார் காவலிருந்தனர். விசாரித்தபோது பள்ளிக்குச் சென்று கூட்டமாக வரும் முஸ்லிம்களால் சிலைக்கு ஆபத்து ஏற்படலாம் என்பதற்காக பாதுகாப்பு கொடுத்துள்ளார்களாம்.

இப்பதிலைக் கேட்டதும் அஸ்கருக்கு வேதனைதான் அதிகரித்தது. வீணான சந்தேகங்களும் புரிந்துணர்வுமில்லாத காரணம்தான் சாதாரண பொதுமக்களையும் அச்சப்படுத்துகின்றது. இந்தப் பிரச்சனைக்கு இதுவும் ஒரு காரணமாகும். இரு தரப்பிலும் ஒரு சிலர் புரியும் தவறான செயல்களால் எல்லோருக்குமே

அபகீர்த்தியும், இழப்பும் ஏற்படுகின்றதென்பதை ஏனோ அவர்கள் உணர மறுக்கின்றார்கள்

அதே வேளை இந்தநாட்டில் மிகவும் சிறுபான்மையாக வாழும் முஸ்லீம் சமூகம் இறைவன் ஒருவனை மட்டுமே பாதுகாப்பாக நினைத்து ஒரு நம்பிக்கையுடன் வாழும்போது படைபட்டாளங் களுடன் வாழும் ஒரு பேரினம் பாதுகாப்பு நாடி நிற்கும் முரண்பாடான செயல் அஸ்கருக்கு மிகவும் விசித்திரமாகவே தெரிந்தது.

இப்போது யாருக்குப் பாதுகாவல் தேவை என்பதைப் பற்றியே முக்கியமாக ஆராயவேண்டியிருந்தது.

“இறைவா! அனைவருக்கும் நல்ல சிந்தனையை கொடுத்து எங்களை இந்த நாட்டில் நிம்மதியாகவும், பாதுகாப்பாகவும் வாழவை” என மனதிற்குள் பிரார்த்தித்தபடி அஸ்கர் மௌனமாக கமாலுடன் வீட்டை நோக்கி நடந்தான்.

பிரதிபலன்

சித்திரைப் புழுக்கம் என்பார்களே, அதன் கொடுமையை அந்தக்காலப்பகுதியில் அனுபவித்துப் பார்த்தவர்களிடம்தான் கேட்டுப்பார்க்க வேண்டும். அதிலும், எங்களுரில் அம்மம்மா... நெருப்புக்குள் இருப்பதை போன்ற வேதனைதான்.

இந்தக் கோடையில் எரிக்கும் வெயில் ஒரு புறம், புழுதியை வாரியிறைக்கும் கச்சான் காற்றின் அகோரம் மறுபுறமுமாக உயிரை வாட்டி வதைக்கிறது என மனதுக்குள் புழுங்கியவாறே எரிச்சலுடன் லோஞ்சின் உட்புறத்திலிருந்து மேல்தட்டுக்கு வருவதற்காக நெருக்கியபடி வந்த சிவராமன் மாஸ்டரை படகின் கோக்சன் தடுத்து நிறுத்தினார்.

“மேலுக்குப் போகாதீங்கோ மாஸ்டர் நேவிக்காரன் கண்டால் எல்லாருக்கும் ஏசுவான்...”

மனித வெக்கையிலிருந்து விடுபட்டு கடல் காற்றின் சுசந்தத்தில் சிறிது நேரம் ஆறுதலாய் இருக்கலாம் என்றால் அதற்கும் முடியாமல் போனதே என்ற ஆதங்கத்தில் மேலே போகாமல்

லோஞ்சில் ஏறுவதற்காக உள்ள படிக்கட்டின் ஓரத்தில் சிவராமன் மாஸ்டர் அமர்ந்து கொண்டார்.

சுமார் பதினேழு வருட காலமாக தனது தொழில் நிமித்தம் மல்லிகைத்தீவு பாடசாலையில் ஆசிரியராக கடமையாற்றும் சிவராமனின் பிறந்தகம் மட்டக்களப்பாக இருந்த போதிலும் தான் பணிபுரியும் பாடசாலையும், அவ்வூர் மக்களும், மண்ணும் அவருக்கு மிகவும் பிடித்துவிட்ட காரணத்தினால் இடமாற்றம் கோரும் எண்ணமில்லாமல் அங்கேயே நீண்ட காலத்தைக் கடத்திவிட்டார்.

எனினும் நிகழ்காலப் போர்ச் சூழலின் உக்கிரத்தினால் இப்பாடசாலை அமைந்துள்ள பிரதேசம் மிகவும் மோசமாக பாதிக்கப்பட வசதிபடைத்தவர்கள் நகர்ப் புறங்களை நாடிச் செல்ல ஆரம்பித்தனர். வறிய மக்களும், போக்கிடமில்லாதவர்களுமே இம்மண்ணையே கதியெனத் தங்கிவிட்டனர்.

அத்தோடு மாணவர்களின் வரவுக் குறைவு, அடிக்கடி ஏற்படும் கலவரங்களில் பாடசாலை மூடப்படுதல் போன்ற காரணங்களினால் கற்றல், கற்பித்தல் செயற்பாடுகள் பாதிப்படைய பரீட்சைப் பெறுபேறுகளும் பெரிதும் வீழ்ச்சியடைந்தன. இந்த நிலைமை நாள்தோறும் மேலும் உயர்ந்து கொண்டே போனது.

இத்தகைய சம்பவங்கள் அர்ப்பணிப்போடும், கடமை உணர்வோடும் பணிபுரியும் சிவராமன் ஆசிரியரின் மனதை பெரிதும் பாதிப்படையச் செய்தது. தற்போதய சூழலில் வன்முறைகள் அதிகரிக்க, உயிருக்கும் பாதுகாப்பற்ற நிலையில் தொடர்ந்தும் அவரால் இங்கு கடைமையாற்ற முடியாத சூழல் காணப்பட்டது. இத்தகைய நிலையிலும் கூட எல்லா வகையிலும் பின்தங்கிய அம்மாணவர்களை இடைநடுவில் கைவிட்டுச் செல்ல அவர் மனம் விரும்பவில்லை.

எனினும், நாடெங்கும் அதிகரித்துவரும் இனப்பிரச்சனைகளும், யுத்த முனைப்புக்களும் வியாபித்து

இப்பிரதேசமும் இதில் ஒரு களமாக மாற மாணவர்கள் வரவு மிகவும் வீழ்ச்சியடைந்தது. மக்களின் இடப்பெயர்வுகளும் அடிக்கடி இடம்பெறுவது வழமையான நிகழ்வாக மாறியிருந்தது.

இதனால் பாடசாலை சில காலங்களில் அகதி முகாமாகவும் செயல்பட்டு இயங்கும். இவற்றையெல்லாம் எண்ணி சிவராமன் மாஸ்டர் மிகவும் வேதனைப்பட்டார். இச்சந்தர்ப்பத்தில் தனது உழைப்பும், தியாகமும் விரயமாக்கப்படுவதாகவே அவர் உணர்ந்தார். அத்தோடு ஊரிலிருக்கும் தனது தாய், தந்தையரின் வற்புறுத்தல் வேறு. இவை அனைத்தையும் தன்னுடைய மனத்தராசில் நிறுத்தி இறுதியாக இடமாற்றம் கோருவதற்கான விண்ணப்பத்தை மாகாணக் கல்விப் பணிப்பாளருக்கு அனுப்பி வைத்தார். இது விடயமாகவே இன்றுடன் ஐந்தாவது முறையாகவும் திருகோணமலையில் உள்ள மாகாணக் கல்வி திணைக்களத்திற்குச் செல்கிறார்.

தனது பாடசாலையிலிருந்து முதுவர் இறங்குதுறைக்கு பஸ் மூலம் வந்து அங்கிருந்து இயந்திர படகு மூலம் கடல் வழியாக சுமார் எட்டு மைல் தூரத்தை கடந்து திருகோணமலையை அடைவதென்பது ஆரம்பத்தில் அவருக்கு சிரமமானதும், ஆபத்தானதுமான பயணமாகவே காணப்பட்டாலும் காலப்போக்கில் அதுவே பழக்கமாகி இப்போது சர்வசாதாரணமாகிவிட்டது.

சூரியன் புவிமத்திய ரேகையில் உச்சம் கொடுக்கும் இந்தக்காலப்பகுதியில் பிரயாணம் செய்வதே ஒரு நரசு வேதனைதான்.

அதிலும் நெருக்குவாரப்பட்டு அடுக்கிவைக்கப்பட்ட விறகுக்கட்டைகளாய் மனித உடல்களை நிறைத்து இயந்திரப்படகுகளில் ஏற்றிச் செல்லும் இதுபோன்ற பிரயாணங்கள் மிகவும் கொடுமையானதும், கண்டிக்கத்தக்கதும் கூட. ஆனால் இதையெல்லாம் இப்போது யார் கண்டுகொள்கிறார்கள்.

கச்சான் காற்றின் வேகத்தில் வாரி அடிக்கும் கடல் நீர் பயணிகளுக்குப் படாதவாறு கிழிந்த படங்குகளினால் மூடப்பட்ட இயந்திரப்படகு கொட்டியாரக் குடா கடலில் மலை போல் உயர்ந்துவரும் அலைளைக் கிழித்து ஆடி, அசைந்தவாறு பாதாள மலை ஓரமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

லோஞ்சின் ஆட்டம் அதிகரிக்க அனைவரது முகத்திலும் பயப்பீதி நிறைந்து காணப்பட்டது. ஒரு சிலர் குமட்டல் காரணமாகவாந்தியும் எடுத்துவிட்டனர். கடல் பயணத்தில் இவையெல்லாம் சகஜம் என்ற நிலையில் சிலர் எதையும் அலட்டிக் கொள்ளலாமல் சாதாரணமாகக் காணப்பட்டனர்.

“லோஞ்சிக்கு ரிக்கற் எடுக்காதவங்க எடுத்துக்கொள்ளுங்கோ...” ரிக்கற் கொடுப்பவர் அங்குமிங்கும் நடந்தபடி சத்தமிட்டார்.

ஏற்கனவே எடுத்த ரிக்கற் பத்திரமாக உள்ளதா என சிவராமன் மாஸ்டர் தனது சட்டப்பக்கற்றைத் தொட்டு உறுதிப்படுத்தியவாறு லோஞ்சின் ஜன்னலூடாக வெளியே உற்றுப்பார்த்தார். சுற்றிவரப் பசுமை படர்ந்த மலைகளினால் சூழப்பட்ட திருகோணமலை உட்துறைமுக ஹாபருக்குள் படகு நுழைந்து பிறிமா ஆலையைத் தாண்டி இப்போது அமைதியாகச் சென்று கொண்டிருந்தது.

இறங்குதுறையை நெருங்க லோஞ்சுக்குள் இருப்பவர்களின் முகத்தில் நிலவிய பீதியும், கலைப்பும் நீங்கி சிரிப்பும், உற்சாகமும் மலர்ந்து ஒருவருக்கொருவர் பேசிக்கொள்ள இப்போது ஒரே ஆரவரமாக காணப்பட்டது.

சிவராமனின் மனமோ இம்முறையாவது கல்விப் பணிப்பாளர் மனமிரங்கி தனது இடமாற்றத்திற்கு அனுமதி வழங்கமாட்டாரா என ஏங்கிக்கொண்டிருந்தது. ஆனாலும் தான் இதுவரை பணிபுரிந்த பாடசாலையையும் மாணவர்களின் நிலையையும் எண்ணி வேதனைப்படத்தான் செய்தார்.

ஆனால் எதிர்காலத்தில் சமாதானச் சூழல் உருவாகி இயல்பு நிலை திரும்பினால் மீண்டும் இந்த ஊரில்தான் எனது சேவை தொடரவேண்டும் என்ற உறுதியான எண்ணம் அவரின் இதயத்தில் ஒரு மூலையில் அடைபட்டுக்கிடந்ததும் உண்மைதான்.

* * *

“என்ன சேர்... போன கிழமையும் இங்கே கண்டநான் இன்றைக்கும் வந்திருக்கீங்க என்ன விஷயம்...” கல்வித் திணைக்களத்தின் எழுது வினைஞராகக் கடமைபுரியும் சாந்தன்தான் கேட்டான். இதை அனுதாபத்துடன் கேட்டானா அல்லது நக்கலாகக் கேட்டானா... என்பது சிவராமன் ஆசிரியருக்குப் புரியவில்லை. ஆனால் பதில் கூறித்தானே ஆகவேண்டும்.

“ஓம் தம்பி, இப்போ இருக்கிற சூழலிலே நான் வேலை செய்ற மல்லிகைத்தீவில் இருக்கிறது பெரிய கஷ்டம். உங்களுக்கும் தெரியும்தானே. அதுதான் டிரான்ஸ்பர் கேட்டு அப்ளிகேசன் போட்டன்... என்ன நிலைமையோ தெரியாது... ஆமா பீ.டி சேர் உள்ளேதான இருக்கார்...” எனப் பணிவான குரலில் சிவராமன் கேட்டதற்கு

“ஆமாம்... உள்ளதான் போய்ப்பாருங்கோ...” என்றவாறு சாந்தன் எங்கோ வேகமாக வெளியேறிக்கொண்டிருந்தான்.

மேலதிகாரியின் அறிமுகமோ, எதவிதமான அரசியல் செல்வாக்கோ இல்லாத காரணம்தான் சிவராமனின் இடமாற்றம் இவ்வளவு நாட்களாக இழுத்தடிக்கப்படுகின்றது என்ற உண்மை சாந்தனுக்கும் தெரியும்.

ஆனால் பதினேழு வருடங்கள் கஷ்டப் பிரதேசப் பாடசாலையில் பணியாற்றி வன்செயல்கள், கலவரங்கள் காரணமாக சொந்த ஊருக்கு இடமாற்றம் பெற்றுச்செல்லப் போதுமானதும், நியாமான காரணங்கள் பல இருந்தும்

இடமாற்றக்கோரிக் கை கவனத்தில் எடுக்கப்படாத அதே வேளையில் அந்த ஊரையே பிறப்பிடமாகக் கொண்ட பலர் மூன்று, நான்கு வருட சேவைக்காலத்தில் பிரச்சினைக்குள் வாழமுடியாதது எனக் கூறி நகர்புறங்களுக்கு எந்த மந்திர வித்தையைப் பாவித்து இடமாற்றம் பெற்றார்களோ என்பதுதான் சிவராமனின் அப்பாவித்தனமான மூளைக்குப் புரியாத புதிராக தெரிந்தது.

மனசாட்சிக்குப் பயந்து பொறுப்புணர்வோடும் அர்ப்பணிப்புச் சிந்தையோடும் உண்மையாக உழைக்கும் பலருக்கு பதவி உயர்விலோ, இடமாற்றத்திலோ உரிய இடம் கிடைக்காமலுக்கு கீழ் மட்டங்களுக்கு வந்து கண்காணிப்புச் செய்து உண்மை நிலையை அறியாமல் கண்ணாடி அறைகளிளே இருந்து அறிக்கைகளை மட்டும் பார்த்து சிபார்சு செய்யும் சில அதிகாரிகளின் செயற்பாடுகளே காரணமாக அமைகின்றது என்ற உண்மையும் சிவராமன் மாஸ்டர் தன் அனுபவம் மூலமாக அறிந்துதான் வைத்துள்ளார்.

எனினும் இம்முறை எப்படியாவது தனது நிலைமையை பணிப்பாளருக்கு எடுத்துரைத்து இடமாற்றத்தை பெற்றுக் கொள்ள முடியும் என்ற நம்பிக்கையோடு “மாகாண கல்விப் பணிப்பாளர்” எனப் பெரிய எழுத்தில் உள்ள பெயர்ப்பலகை அடிக்கப்பட்ட அறையின் வாசலிலே உள்ளே செல்லும் அனுமதிக்காக காத்துக் கொண்டிருந்தார்.

நேரம் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. சிலர் உள்ளே போவதும் வருவதுமாக இருந்தனர். பியோனிடமிருந்து சிவராமனுக்கு எவ்வித அழைப்பும் கிடைக்கவில்லை. நேரமும் பதினொரு மணியை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. மூன்று மணிக்குள் போனால்தான் கடைசி லோஞ்சியைப் பிடித்து ஊர்போக முடியும். அதையும் தவறவிட்டால் இனி திருகோணமலையில் தங்கி அடுத்தநாள்தான் செல்ல முடியும்.

இங்கு தங்கி நிற்பதற்கு சிவராமனுக்கு அறிமுகமானவர் யாரும் இல்லை. இதனால் பெரிதும் அங்கலாய்ப்புற்றவராக அங்குமிங்கும் நோட்மிட்டவாறு அடிக்கொரு தடவை கடிகாரத்தை பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். இவரின் அவசரமும் ஆதங்கமும் அதிகாரிகளுக்கு எங்கே தெரியவா போகின்றது. நேரம் செல்லச் செல்ல சிவராமன் மாஸ்டர் நிலைகொள்ளாமல் தவித்தார். அப்போது,

“சேர்...” என்ற பரிட்சயமான ஒரு குரல் பின்புறத்திலிருந்து கேட்டதும் திரும்பிப்பார்த்தார். அங்கே கழுத்தில் அழகான ரை தொங்க கையில் ஓர் அலுவலகப் பையை தூக்கியவாறு சிரித்தபடி நின்ற உருவத்தைப்பார்த்து தனது ஞாபங்களை மனத்திரையில் ஓடவிட்டார். எங்கேயோ பார்த்துப் பழகிய முகமாக இருந்தும் அதை சட்டென அவரால் நினைவுக்குக் கொண்டுவர முடியாமல் திக்குமுக்காடிக் கொண்டிருந்தபோது.

“என்ன சேர் அப்படி பார்க்கிறீங்க... என்னைத் தெரியல்லியா... நான்தான் பரமேஸ் என்கிற பரமேஸ்வரன்... மல்லிகைத்தீவு மகாவித்தியாலயத்தில் ஏ.எல் வரைக்கும் உங்கக்கிட்டத்தான் படிச்சேன்...”

“அடேயப்பா பரமேஸா... சே... என்ன வளர்த்தி இப்பதான் நல்லா ஞாபகம் வருது உன்னைப் பார்த்தே ஐந்தாறு வருசமாச்சில்லையா அதுதான் மதிக்க இயலாது போச்சு...”

“சேர் இப்ப இங்க ஏன் நிக்கிறீங்க... வாங்க கன்டீனுக்குப் போய் கூலா ஏதும் குடிச்சிட்டு ஆறுதலாகப் பேசுவோம்”

“ரொம்ப தேங்ஸ் தம்பி, இப்போ ஒரு அவசர வேலையா வந்திருக்கன். எப்படியும் மூன்று மணி லோஞ்சிக்குப் போகணும், பீ.டி யைப்பார்க்கத்தான் நிக்கிறேன்.

“உங்கட பிரச்சனை எல்லாம் எனக்கு தெரியும் சேர்...”

“என்ன சொல்றீங்க தம்பி... அதெப்படி...” என வியப்பு மேலிடக் கேட்டார் சிவராமன்.

“சேர் நான் இப்போ இந்த திணைக்களத்தில்தான் பிரதிக் கல்விப் பணிப்பாளராக வேலை செய்யிறன். போன கிழமை நீங்க வந்தபோது வெளியூருக்கு ஸ்கூல் விசிட் போயிட்டன். அதனால் சந்திக்க முடியல்ல. உங்க டிரான்ஸ்பர் அப்ளிகேசனைப் பார்த்தேன். உடனே இது விடயமாக பீ.ஐ.யிடம் கதைச்சு எல்லா ஒழுங்கும் செய்து இன்றைக்கு கடிதத்தை அனுப்ப ஏற்பாடு செய்திட்டன். ஒன்றுக்கும் யோசிக்காதிங்கோ” எனப் பரமேஸ்வரன் கூறியதை கேட்டதும் சிவராமன் மாஸ்டரால் அதைநம்பவே முடியவில்லை வியப்புடனும் மகிழ்ச்சியுடனும், பரமேஸ்வரனைப் பார்த்து நன்றியுடன் கைகூப்பினார்.

“என்ன சேர், இது என்னோட கடமை. உங்களைப்போன்ற தியாக மனதோடு வேலை செய்யிற ஆசிரியர்களுக்கு கட்டாயம் எல்லோரும் உதவி செய்யணும்.

லீவு காலத்திலயும், பின்னேர வேளையிலும் எங்களுக்காக எதையுமே எதிர்பார்க்காமல் எவ்வளவு சிரமப்பட்டு படிப்பித்தீங்க. அன்றைக்கு நீங்க செய்த உதவியாளதான் இன்றைக்கு நானும் இந்த உயர்ந்த பதவியில இருக்கிறேன். அதுக்கு நான்தான் சேர் உங்களுக்கு நன்றி கூறவேணும்...” என அவரின் கூப்பிய கரங்களைப் பிடித்தவனாக பரமேஸ்வரன் உருக்கமாகக் கூறியதைக் கேட்டதும் கண்களில் இலோசாக நீர் அரும்பியதை யாரும் காணாதவாறு தனது கைக்குட்டையால் சிவராமன் துடைத்துக் கொண்டார்.

அப்போது அங்கே வந்த அலுவலகப் பியோன் கடிதம் ஒன்றை பரமேஸ்வரனிடம் ஒப்படைக்க அதனை விரித்துப்படித்து சந்தோஷத்துடன் சிவராமன் ஆசிரியரின் கரங்களில் கொடுத்தான்.

ஆம், அது அவருக்கு மட்டக்களப்பு பாடசாலைக்கான இடமாற்றக் கடிதம். அதனை வாங்கிப் படித்ததும் அந்த

அகோரமான மதிய வெயில் வேளையிலும் அவர் முகம் மலர்ச்சியுடன் பிரகாசிக்கத் தொடங்கிது.

“இங்கே வேலை செய்யுற எல்லா அதிகாரிகளைப்பற்றியும் தானும் பிழையாகத்தான் நினைத்திருந்தேன். என்னைப் போன்றவங்களுக்கு உதவி செய்ய உங்களைப் போன்ற நல்ல மனம் படைத்தவங்களை அந்த ஆண்டவன்தான் அனுப்பியிருக்கான். இவ்வளவு விரைவா எனக்கு கடிதம் கிடைக்கும் என நான் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. இதை எனது உழைப்பிற்கு கிடைத்த பிரதிபலனாகவே நினைக்கிறேன்.” எனக் கூறியவர் சற்று நிதானித்து விட்டு

“தம்பி ஒரு வேண்டுகோள் இப்போ நான் சொந்த ஊருக்குப் போறன் ஆனால், நாட்டு நிலமை சீராகி எல்லாம் சரியானதும் திரும்பவும் இங்கேயே கடைமைபுரிய ஆசைப்படுகின்றேன். தயவு செய்து அதற்கும் நிச்சயம் நீங்கள்தான் உதவி செய்ய வேணும்” என்றார்.

“ஏன் சேர் இப்படி ஒரு எண்ணம் உங்களுக்கு... ஊருக்கு மாற்றம் கிடைத்தால் திரும்பவும் எட்டிக் கூடபார்க்க விரும்பாத ஆட்களைத்தான் பாத்திருக்கேன்...” என ஆச்சரியத்துடன் பரமேஸ்வரன் கேட்க

“என்னமோ தெரியாது நீண்டகாலம் இந்த மண்ணிலேயே இருந்திட்டன். உங்களைப் போன்ற நல்ல மாணவர்களின் அன்பும் பாசமும் என்னால மறக்க ஏழாம இருக்கு. அதைவிட கல்விக்காக தவிக்கிற வசதி வாய்ப்புக்கள் இல்லாத ஒரு இளைய சமுதாயத்தை அப்படியே கைவிட என் மனசாட்சி இடம் தரவில்ல. இப்ப கூட நான் முழுமனதோடு விரும்பிப் போகயில்ல. இன்றைக்கே நாட்டில் நல்ல நிலைமை உருவாகி அமைதியான சூழல் வந்தால் இந்தக் கடிதத்தை உங்களுகிட்டயே திருப்பித் தந்துவிடுவேன்...” உணர்ச்சிவசப்பட்ட வராக பேசிய சிவராமன் ஆசிரியரின் பேச்சில் பல உண்மைகள் பொதிந்திருப்பதை வயதிலும், அனுபவத்திலும் குறைவான பமேஸ்வரனைப் புதிய ஒரு கோணத்தில் சிந்திக்க வைத்தது.

“சரி சேர், நான் எங்கே இருந்தாலும் நிச்சயம் என்னால இயன்ற உதவியை உங்களுக்கு எப்போதும் தேவைப்பட்டாலும் செய்ய ஆயத்தமாக இருக்கேன். சந்தோசமா போயிட்டு வாங்க சேர்...” என கண்கலங்கிய மனதுடன் பரமேஸ்வரன் விடை கொடுத்தான்.

கை கூப்பி நன்றி தெரிவித்தவாறு படிக்கட்டு வழியே இறங்கிச் செல்லும் சிவராமன் ஆசிரியரின் பரந்த உள்ளத்தையும் தொழில் பக்தியையும் நினைத்து வியப்படைந்தவனாக பரமேஸ்வரன் அலுவலக அறையை நோக்கி நடந்து கொண்டிருந்தான்.

(தினக்குரல் - 2008.02.24)

இயந்திர ஸ்கிரீன்கள்

இந்த நள்ளிரவு நெருங்கும் வேளையிலும் பக்கத்து வீட்டிலிருந்து “ஐயோ... அம்மா...” என்ற அவலக்குரல் தொடர்ந்து ஒலித்துக்கொண்டே இருந்தது.

அடிக்கடி இதேமாதிரியாக பங்கஜத்தின் கூக்குரல் அவ்வீட்டிலிருந்து கேட்டாலும் அவையாவும் இரவு சாப்பாட்டுடன் முடிந்துவிடுவதுதான் வழமை.

ஆனால் இன்று நடுநிசி தாண்டியும் பங்கஜத்தின் அழுகைக்குரல் வழமைக்கு மாறாக தொடர்ச்சியாக ஒலித்துக் கொண்டிருப்பதை நினைக்க பார்வதி அக்காவின் மனம் பொறுக்கவில்லை. தூக்கம் கூட தூரமாகிப் போய்விட்டது. எப்படி இருந்தாலும் பக்கத்து வீட்டில் ஏதும் நல்லது கெட்டது என்றால் யாரும் வெறுமனே பார்த்துக் கொண்டிருக்கமாட்டார்கள். இதுதானே சராசரி மனிதர்களின் இயல்பு.

அதிலும் பார்வதி அக்காவிற்கு மிகவும் இளகிய மனது. இரவில் குழந்தைகள் அழுதால் கூட உறக்கம் வராது. சிறிது

நேரத்தின் பின்னர் எவ்வித சத்தமும் கேட்கவில்லை. பார்வதி அக்காவின் மனதிலும் பாரம்

குறைந்தது போன்ற உணர்வுடன் ஒருவாறு தூங்கிவிட்டாள். பங்கஜத்தின் கணவனான சின்னராசா குடிப்பழக்கம் உள்ளவன். ஆனால் நல்ல மனிதன். சாதாரணமாக மனைவி, பிள்ளைகள், உற்றார்களிடம் மிகவும் அன்பாக பழகுவான். கையில் பணமிருந்தால் போதும் மனைவி பிள்ளைகளுக்குத் தேவையான உடை, திண்பண்டங்கள், தட்டுமுட்டுச் சாமான்கள் என வாங்கி அசத்தி விடுவான்.

ஆனால் இரவு வந்தால் போதும் தவறணையில் சாராயத்தை குடித்துவிட்டு வீட்டிற்கு வந்ததும் பங்கஜத்தை போட்டு வாங்கி எடுத்துவிடுவான். அத்தனையும் மதுபடுத்தும் பாடு. போதையில் என்ன செய்வது, எதைப் பேசுவது என்ற வரையறையெல்லாம் கிடையாது.

“மது ஒரு மனிதனை மிருகமாக மாற்றும்” என்ற வாசகம் சின்னராசாவிற்கு முற்றிலும் பொருந்தும். அந்த அளவிற்கு அவன் இரண்டுவகையான தோற்றங்களுடன் ஊரில் நடமாடி வருகின்றான்.

இவை அனைத்திற்கும் ஈடுகொடுத்து ஒரு பலிக்கடாவாகவே தன்னை அர்ப்பணித்து வாழ்க்கை என்ற பெயரில் அவனுடன் ஆறு ஆண்டுகளை பங்கஜம் கடத்திவிட்டாள். உண்மையில் அவளை மிகவும் பொறுமைசாலி என்றுதான் கூறவேண்டும். ஊருக்குள்ளும் பங்கஜத்தைப்பற்றி அப்படித்தான் பேசிக்கொள்கிறார்கள்.

சுமார் நூற்றுக்கும் குறைவான குடும்பங்கள் வரையுள்ள இக்கிராமத்தில் பெரும்பாலானவர்கள் கூலித் தொழிலையே நம்பி வாழும் அன்றாடக் காய்ச்சிகளாகவே வாழ்கின்றனர். அதிலும் குறிப்பாக விவசாயக் கூலிகளே அதிகம். வரப்பு வெட்டுதல், விதைத்தல், அறுவடை, சூடுமிதித்தல், போன்ற பலவேலைகள்

வருடத்தில் ஒவ்வொரு மாதத்திலும் ஏதாவதொன்றிற்கான தொழில்வாய்ப்புக்கள் மாறி மாறி வந்துகொண்டே இருக்கும்.

சிலவேளை கோடைகாலத்தில் வரட்சியும் மாரிகாலத்தில் வெள்ளமும் ஏற்படும்போது இவர்களின் வாழ்க்கை பெரும்பாடாகிவிடும். இதில் கிடைக்கும் வருமானத்தைக் கொண்டே இங்குள்ளவர்களின் வாழ்க்கை வண்டி பரம்பரை பரம்பரையாக ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றது.

தனது ஊர் மட்டைப் பள்ளிக்கூடத்தில் சின்னராசாவும் ஏழாம் வகுப்புவரைக் கற்றபின் ஏனைய மாணவர்களைப்போலவே படிப்பை இடைநிறுத்தி தொழில் செய்யச் சென்றுவிட்டான்.

ஏழ்மை, அறியாமை, கல்வியைப்பற்றி அக்கறையின்மை போன்ற காரணங்களால் அக் கிராம மக்களின் வாரிசுகளும் தங்கள் முன்னோர்களைப் போலவே கற்பதில் ஆர்வமின்றி காணப்பட்டதால் எல்லா வகையிலும் பின்தங்கிய கிராமமாகவே இன்றுவரை இவ் ஊர் இருந்துவருகின்றது.

அரசாங்கத்தின் உதவி என்பது வெறும் சமுர்த்தி நிவாரணத்தோடு மட்டுப்படுத்தப்பட்டதாகவே உள்ளது. இதனைப்பற்றி கேட்பதற்கோ, சிந்திப்பதற்கோ தகுதியான ஆற்றல்மிக்க யாரும் இங்கு இல்லாதது ஒரு பெருங்குறையே.

பாடசாலைப் படிப்பை கைவிட்ட சின்னராசா சில காலம் ஊர் சுற்றியபடி காலம் கழித்தாலும் தனது குடும்பச்சுமை பற்றிய ஒரு கவலை அவனிடம் எப்போதும் இருந்துகொண்டே இருந்தது.

தனது பொறுப்பை உணர்ந்த சின்னராசா வீணான பொழுது போக்குகளிலிருந்து விடுபட்டு இளம் வயதிலிருந்தே விவசாயத் தொழிலில் தன்னை முழுமையாக ஈடுபடுத்திக் கொள்வதில் கவனம் செலுத்தத் தொடங்கினான். இவனது வருமானத்தால் அவனது குடும்பத்தின் வறுமை நிலையும் ஓரளவு குறைந்து நல்ல மாற்றம் கண்டது.

திருமணத்திற்கு முன்பே நிறைவாக இல்லாவிட்டாலும் கையில் திருப்தியாக பணம் புரண்டது. இந்த நிலையில்தான் அவனுக்கும் பங்கஜத்திற்கும் திருமணம் சிறப்பாக நடந்து முடிந்தது.

நாளாந்த விவசாயக் கூலியான சின்னராசா தனக்கு கிடைக்கும் வருமானத்தில் ஒரு நிறைவான வாழ்க்கையை அனுபவித்தான் என்றுதான் கூறவேண்டும். மனைவியும் அவனும் புதுமணத் தம்பதிகளாக ஊரவர் கண்படுமளவிற்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியாக குடும்பம் நடத்தி வந்தனர்.

அறுவடை காலம் ஆரம்பமாகியது. தானும் தொழிலைத் தொடர்வதற்காக ஏனைய விவசாயக் கூலித் தொழிலாளர்களுடன் வைரமுத்துப் போடியாரின் வயலை நோக்கிச் சென்றான். வயலை அடைந்ததும் அனைவருக்கும் ஒரே ஆச்சரியமாகப் போய்விட்டது. தங்களுக்கு முன்னதாகவே அங்குள்ள வயல் வரப்புக்களில் அறுவடையான உப்பட்டிக் கதிர்கள் பரப்பி வைக்கப்பட்டிருந்தன.

சற்று நிமிர்ந்து பார்த்தபோது தூரத்தில் ஒரு ராட்சத அறுவடை இயந்திரம் அப்படியே விளைந்த பயிர்களை மிகவேகமாக அரிந்து அடுக்கிக்கொண்டிருந்தது. அதன் அருகே வைரமுத்துப் போடியார் தனக்கு வெய்யில் படாவாறு குடையைப் பிடித்தபடி மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன் அதனை அவதானித்துக்கொண்டிருந்தார்.

சின்னராசாவுடன் வந்த குழுவினருக்கோ, இது அதிசயத்திற்கும் மேல் அதிசயமாக தெரிந்தது. என்ன நடக்கிறதென்றே புரியாமல் அனைவரும் ஒரு கணம் உணர்வற்று நின்றனர்.

அனைவரும் அப்படியே வைரமுத்துவின் அருகில் வந்தனர். இதனை அவரும் அவதானித்து விட்டு கவனியாததுபோல அறுவடை இயந்திரம் வேலைசெய்யும் காட்சியை இரசித்துக்கொண்டிருந்தார். சின்னராசாவுடன் கூடவந்தவர்களுக்கு

மேலும் பொறுக்க முடியவில்லை அந்தக் கூட்டத்தில் சற்றுத் தைரியசாலியென அவர்களால் கூறப்படும் சின்னராசாவை அனைவரும் பார்த்தனர். உடனே அவன் அவர் அருகில் சென்று தயங்கியபடி

“முதலாளி என்ன இது... நாங்க இந்த அறுவடை வருமானத்தை நம்பித்தானே இங்கு வந்தோம் நீங்க...” பேசி முடிக்கவில்லை

“ஏய் இங்கப்பாருங்கடா, இவ்வளவு நாளும் நீங்கதான் இந்தவயலை உழுது அறுவடை செய்து தந்தீங்க... நான் மறக்க இல்ல... ஆனா இப்பதான் இதுகெல்லாம் மெசின் வந்துட்டே... வேலையும் கெதியா முடியுது.. இலாபமும் கூட கிடைக்குது. நான் என்ன செய்யிற...” என ஒரு இடக்காரத்துடன் வைரமுத்துப் போடியார் பதிலளித்தார்.

“போடியார் அப்படி சொல்லாதீங்க உங்களைப் போன்ற முதலாளிமார்களை நம்பித்தானே நாங்கலெல்லாம் இருக்கோம். நீங்க இப்படிச் சொன்னா நாங்களெல்லாம் என்ன செய்றது...” என அதிலிருந்து ஒருவன் பணிவுடன் கேட்க.

“இதுக்கு மேல எனக்கு ஒண்ணும் பேசஏழாது. எனக்கு வயல் வேலை கெதியா முடியணும் இலாபமும் இருக்கணும். உங்கள் வெச்சி இந்த வேளாண்மையை அறுவடை செய்யிறதென்றால் மூன்று, நாலு நாள் ஆகும். யோசிச்சுப் பாருங்க... மூணுமணித்தியாலயத்தில் இந்த மெசின் அறுத்து தள்ளிட்டுது... எவ்வளவு லேசி. கூலியும் குறைய. நான் எதைப்பார்ப்பன் சொல்லுங்க பார்ப்போம்...” என தனது பக்க நியாயத்தை எடுத்துரைத்தார் வைரமுத்து.

“காலம் காலமா இதை நம்பித்தான் எங்க எல்லோரிட குடும்ப வாழ்க்கையே நடக்குது இப்போ திடீரெண்டு எங்களுக்கு வேலை ஏதும் இல்லாட்டா நாங்க என்ன செய்வோம் போடியார். நீங்கதான் ஏதாவது ஒரு வாய்ப்பை எங்களுக்கு தந்து எல்லோரையும் காப்பாத்தணும்...” என கலங்கியபடி சின்னராசா எல்லோரது எண்ணத்தையும் வெளிப்படுத்தினான்.

“என்னால என்ன செய்ய ஏழும். நானும் இந்த வயலை நம்பித்தான் குடும்பத்தை நடத்துறன் இனிமே அறுவடை மட்டுமில்ல சூடு மிதித்தல், விதைக்கிற எல்லா வேலையும் இந்த மெசிந்தான் செய்யப்போகுது. காலமும் மாறிப்போயிட்டுது. நம்மலும் காலத்துக்கு ஏற்றமாதிரி மாறித்தான் ஆகணும். இனிமே எதுவும் செய்ய இயலாது. நீங்களும் வேற ஏதும் தொழிலை செய்யப்பாருங்க...” என எவ்வித பச்சாதபமுமில்லாமல் ஒரு பிரசங்கம்போல பேசி முடித்தார் வைரமுத்துப் போடியார்.

இது அங்கிருந்த அனைவருக்கும் மிகவும் வேதனையைக் கொடுத்தது. இவரிடம் இனிப் பேசிப் பயனில்லை எனத் தெரிந்ததும் மிகவும் சோகத்துடன் அவ்விடத்திலிருந்து குனிந்த தலையுடன் அனைவரும் வெளியேறினர்.

இனி தொழிலுக்கு என்ன செய்வது குடும்பத்தை எப்படி கொண்டு செல்வது, என்ற சிந்தனையுடனேயே அனைவரும் வீடு நோக்கி செல்லத் தொடங்கினர்.

இதற்கிடையில் இச்செய்தி காட்டுத் தீ போல ஊரெங்கும் பரவியது. மெசின் வந்து அறுவடை செய்யும் செய்தி அனைவரது வயிற்றிலும் புளியைக் கரைத்தது. விவசாயக் கூலிகளான இக்கிராம மக்கள் இனி என்ன செய்வது எனத் தெரியாமல் திகைத்தனர். அன்றைய இரவு யாரும் நிம்மதியாக உறங்கவில்லை.

மறு நாள் பொழுது கிழக்கு வானிலிருந்து தன் கடமையை வழமைபோல் செய்ய இளங்கதிர்களைப் பரப்பி பூமித்தாயை மூடிய காரிருளை அகற்றிய வண்ணம் வெகு உற்சாகமாக மேலெழுந்தது.

அந்தக் காலை வேளையிலே சந்தியிலும், ஊர்க்கோயில் முன்றலிலும், புளியமரத்துக் கட்டிலும் இருந்தபடி பலரும் கூடிக்கூடி இதைப்பற்றியே பேசிக்கொண்டிருந்தனர்.

தொழிலுக்கு என்ன செய்வது என்று ஒரு முடிவில்லாமலேயே ஊர் மொத்தமும் சோக வெள்ளத்தில் மூழ்கியிருந்தது.

நாட்கள் சில நகர்ந்தன, எத்தனை நாட்களுக்குத்தான் தொழில் இல்லாமல் பசிபட்டினியுடன் காலம் கடத்துவது. சிலர் பக்கத்து ஊர்களுக்குச் சென்று கல் அறுக்கும் தொழிலிலும் வேறு சிலர் காடுகளுக்குச் சென்று விறகு கொண்டு வந்து விற்பதிலும் ஈடுபட்டனர். இளம் வயதுடைய பலர் நகர் புறங்களில் உள்ள கடைகளில் வேலைக்கு செல்வதற்காக ஊரை விட்டும் புறப்பட்டுப் போய்விட்டனர்.

சின்னராசாவின் புதுமண வாழ்க்கைக்கு இது ஒரு சோதனையாகவே இருந்தது. எவ்வளவு காலத்திற்கு மனைவியின் மையலில் மயங்கிக் கிடப்பது. பணமின்றேல் பத்தும் பறக்கும் என்பார்கள் அந்த நிலைமைதான் இப்போது சின்னராசாவிற்கும்.

சின்னராசா விவசாயத்தைத் தவிர வேறு தொழில் எதுவும் தெரிந்தவனல்ல. அவன் சில நாட்கள் தீவிரமாக யோசித்து ஒரு முடிவுக்கு வந்தான். வெளியூரில் உள்ள ஒரு அரிசி ஆலைக்கு வேலைக்குச் செல்வதெனத் தீர்மானித்தான் தெரிந்த ஒருவர் மூலமாக அவ்வேலை இலகுவாக கிடைக்கும் வாய்ப்பும் இருந்தது.

மறுநாள் சின்னராசா மனைவியிடம் விருப்பமின்றி விடைபெற்றான். ஒரு வருடமாவது ஒன்றாக இனிமையான வாழ்க்கையை வாழ முடியாத கவலை இருவர் உள்ளத்தையும் வாட்டியது. தவிர்க்க முடியாத நிலையில் பிரிந்திருக்க வேண்டிய அவசியமான நிலையை எண்ணி இருவரும் தங்களைத் தேற்றிக் கொண்டனர்.

சின்னராசாவும் அரிசி ஆலையில் வேலைக்குச் சேர்ந்து ஒரு மாதம் ஆகிவிட்டது. அங்கேயேதான் உணவு, தங்குமிடம் எல்லாம், வாரத்தில் ஒரு நாள் விடுமுறை. சம்பளம் சற்றுக் குறைவுதான்.

உண்மையில் உழைப்புக்கு ஏற்ற ஊதியம் கிடைக்கவில்லை என்றுதான் கூறவேண்டும்.

மாதமுடிவில் தனது சம்பளத்தை எடுத்துக் கொண்டு ஒரு நாள் விடுமுறையில் ஊருக்கு வந்தான் சின்னராசா. வரும்போதே பழங்கள், பங்கஜத்திற்குப் பாவாடை, துணி எனப் பல பொருட்களையும் வாங்கி வந்தான். சின்னராசாவைக் கண்ட பங்கஜம் ஆனந்தக் கண்ணீரில் மிதந்தாள். அவனைக் கட்டியணைத்தாள். அவன் கரங்களைத்தொட்டு முத்தமிட்டவள் திடீர் என பின்வாங்கி மீண்டும் அவன் கரங்களை தடவிப்பார்த்தாள். உள்ளங்கை தடித்துக் காய்ச்சிப் போயிருந்தது. புறங்கைகளில் சிறு சிறு தீக்காயங்கள் வேறு. அவள் துடித்துப் போய் விட்டாள். அவளுக்குள் இவ்வளவு நேரமிருந்த மகிழ்ச்சிப் பிரவாகம் மறைந்தோடிவிட்டது. அவன் கரங்களைப் பிடித்தபடி அழுதாள்

“இவ்வளவு கஷ்டப்பட்டா வேலை செய்தீர்கள் இனி அங்கு போக வேண்டாம். நான் உங்களை போக விடமாட்டேன். நானும் இங்கு ஏதாவது வேலை செய்கிறேன் இருவரும் இங்கேயே இருப்போம்..” என தேம்பியபடி கூறினாள்.

உண்மைதான் அந்த அரிசி ஆலையில் அவன் ஒரு மிருகம் போலவே உழைத்தான். ஆனால் ஊதியமோ மிகக் குறைவு. இனிமேல் போகக்கூடாது என்ற ஒரு எண்ணமும் ஏற்கனவே அவனிடமிருந்தது.

“சரி பங்கஜம் இதைப்பற்றி நாம பிறகு யோசிப்போம்... நீ அழாதே...” என ஆசுவாசப்படுத்தினாள்.

அன்றைய பொழுது அவர்களுக்கு மிகவும் ஆனந்தமாகக் கழிந்தது. திருமணத்திற்கு பிறகு நீண்ட நாட்கள் பிரிந்து ஒன்று சேரும் அனுபவமும் அவர்களின் ஊடலை அதிகப்படுத்தி இருவரையும் மகிழ்வடையச் செய்தது.

மறுநாள் உதயமானது. சின்னராசா வந்ததைக் கேள்வியுற்ற அவன் நண்பர்களும் அவனைக்காண வீடுதேடி வந்தனர். வந்தவர்களுடன் தனது தொழில் அனுபங்களைப் பற்றி கூறினான் பலதும் பத்துமாக கதைகள் பறிமாறப்பட்டன.

தான் வெளியூரில் இருந்த காலத்தில் ஒரு நாள் அங்குள்ள வீதி வழியாக ஒரு ஊர்வலம் போனதாகவும் அதில் நூற்றுக் கணக்கானோர் சிவப்புநிறக் கொடிகளை ஏந்தியபடி 'தொழிலாளர் உரிமையைக் காப்போம்', "உலகத் தொழிலாளர்களே ஒன்றுபடுங்கள்" எனக் கோஷமிட்டவாறு சென்றதைக் கண்டதாகவும் சின்னராசா ஒரு புதுமையான விடயம்போல அதை கூறினான். இதைக் கேட்ட அவனது நண்பன்

"அதெல்லாம் சும்மா அரசியல்வாதிகள் வேலையால் நடக்கறதுதான் இதைப்பத்தி இப்போ நீ ஏன் கதைக்கிறாய்" என அலட்சியமாக கூறியதும்

"இல்லை அதில் ஏதோ ஒரு உண்மை இருக்கு. நாம எல்லோரும் ஒன்றுபட்டா நம்மள யாரும் அசைக்க முடியாது. இந்த மெசின் வந்ததால நம்ம விவசாயத் தொழிலும் போச்சு வேறு தொழில் செய்தாலும் அதைச் செய்ய ஒரு காலத்தில் அதற்கும் வேற ஒரு மெசின் வரும் இப்படிப்போனால் நம்மளப் போன்ற ஆக்களினர் நிலைமை என்னவாகிறது... இதைப்பற்றி நாம நல்லா யோசிக்கணும்..." என சின்னராசா ஒரு புது விளக்கத்தை கூறினான்.

"அதை விடப்பா அதெல்லாம் அரசியலுக்காக நடக்கிற விசயம். சரி நீ எப்போகப் போற..."

"நான் இனிமே போறதா இல்ல... இங்கேதான் ஏதாவது தொழில செய்யலாமென இருக்கேன். பார்ப்போம்..." எனக் கூறினான் சின்னராசா.. சிறிது நேரத்தில் அனைவரும் அங்கிருந்து கலைந்துசென்றனர்.

யாருக்கும் காத்திராமல் நாட்கள் நகர்ந்தன. ஊரில் முன்னரைவிட பஞ்சம் அதிகம் தலைதுாக்கியது. சின்னராசாவும் எத்தனை நாட்களுக்குத்தான் உண்ணாமலும் பசிபட்டனியோடும் காலத்தை கடத்தமுடியும்.

அவ்வப்போது கொத்தனாருடன் சென்று சீமந்து குலைத்தல், கல்துாக்குதல் போன்ற வேலைகளைச் செய்து அதில் கிடைக்கும் வருமானத்தில் வாழ்க்கைப் படகை ஓட்டிக்கொண்டிருந்தான்

பங்கஜம்கூட பாய் இழைத்தல், பனை ஓலையில் பெட்டி செய்தல் போன்ற சிறிய கைத்தொழில்களைச் செய்து தன் கணவரின் சுமையை ஓரளவு குறைக்கும் வகையில் உழைத்து வந்தான்.

இந்த இயந்திரங்களின் வரவால் மனிதர்களின் உழைப்பிற்கே இன்று மதிப்பில்லாமல் போய்விட்டது. இதனால் எத்தனைபேர் தொழில் இல்லாமல் கஷ்டப்படுகின்றனர். என எண்ணி சின்னராசாவால் வேதனைப்படத்தான் முடிந்தது. இதற்கான சரியான தீர்வு என்ன என்பதுதான் அவனுக்குப் புரியவில்லை

கொத்தனார்களுடன் சென்று வீடுகட்டும் வேலைகளைச் செய்வது உடலுக்கு மிகவும் வேதனையைக் கொடுத்தது. வீட்டுக்கு வந்தால் இரவில் முனகியபடியே தூங்கிவிடுவான். சில வேளைகளில் பங்கஜம் அவனுக்கு வெந்நீர் ஒத்தடம் போட்டு ஆறுதல்படுத்துவான்.

ஒரு நாள் வேலை முடிந்து வரும்போது அவனது சகபாடிகளில் ஒருவன் தவறணைப் பக்கமாக அவனை வரும்படி அழைத்தான். அதற்கு சின்னராசா மறுக்கவே மிக வற்புறுத்தலாக அவனை அங்கு கூட்டிச் சென்று ஒரு ஆசனத்தில் அமரவைத்து

“இங்கே பார் சின்னராசா நாம உடம்பை மிச்சம் வருத்தி வேலை செய்யிறம். இதால உடம்பெல்லாம் புண்ணா நோவுது.

இந்த சராயத்தில் கொஞ்சம் குடிச்சா அந்த நோவே இருக்காது வேலையும் உற்சாகமா செய்யலாம்...” எனக் கூறியதும்

“இதெல்லாம் எனக்கு சரிப்பட்டு வராது பங்கஜத்திற்கு தெரிஞ்சா கோவிப்பா... எனக்கு இதை குடிக்க ஏழா” என மீண்டும் மறுத்தான்.

“நீ இதை மருந்தா நெனைச்சி இன்றைக்கு மட்டும் கொஞ்சம் குடித்துப்பார். அவைக்கிட்டயும் சொல்லும். நாம வேணுமெண்டா குடிக்கிறம். நம்மட வேலைக் கஷ்டம் அப்படி. கொஞ்சம் குடிச்சிப் பாறன் அப்புறம் அந்த மெசின் மாதிரி நாமலும் வேலை செய்யலாம்...” என விடாப்பிடியாக வற்புறுத்தியதும் சின்னராசா மிகவும் சிரமப்பட்டு ஒரு கிளாஸ் சாராயத்தை வாய்க்குள் விட்டு விழுங்கினான்.

அது காரமாகவும், மணமாகவும் இருந்ததால் அவனது தொண்டையை அரித்துக்கொண்டு உள்ளே இறங்கியது சற்று தள்ளாடியவாறு இருந்த சின்னராசாவை அவனது வீடுவரை கூட்டிவந்து விட்டுச் சென்றான் அவனது நண்பன்.

பங்கஜத்திற்கு எல்லாம் புரிந்து விட்டது. அன்றிரவு அவன் மிக அமைதியாகத் தூங்கினான். விடிந்ததும் ஒரு புதிய மலர்ச்சியும் புத்துணர்வும் அவனிடம் காணப்பட்டது. தனது நண்பன் கூறியது உண்மைதான் போல என நினைத்தான்.

அவனது நிலைமையைப் பார்த்து பங்கஜமும் இதை பெரிதாக எடுக்கவில்லை. கஷ்டப்பட்டு உழைக்கும் அவனது சந்தோஷமே முக்கியம் என எண்ணினான்.

நாள் செல்லச் செல்ல அவன் மதுவுக்கு அடிமையாகியே விட்டான். குடியோடு மட்டும் நின்று விடாமல் போதை தலைக்கேறினால் வீட்டில் அட்டகாசமும் அத்துமீறிவிடும். பல வேளைகளில் பங்கஜம் இரத்தம் சிந்தி காயப்படுமளவிற்கு அவனது வெறித்தனம் கட்டு மீறிக் காணப்பட்டது.

ஆனால் விடிந்ததும் ஒன்றுமே நடவாததுபோல அவனது சபாவம் மாறிவிடும். யாவும் வழமைக்கு வந்ததுபோல எல்லோரிடமும் இயல்பாக நடந்துகொள்வான்.

அன்று ஒரு ஞாயிற்றுக் கிழமை வேலைக்குச் செல்லவில்லை. தனது நண்பர்களுடன் ஒரு மதகு ஓரத்தில் நின்று சின்னராசா கதைத்துக்கொண்டிருந்தான். அப்போது சற்று தூரத்தில் ஒரு பெக்கோ இயந்திரமும் அதன் பின்னால் நெல் அறுவடை செய்யும் இயந்திரமும் போய்க்கொண்டிருந்தன. இதனைக் கண்டதும் அவனுக்கு கோபம் பொத்துக்கொண்டு வந்தது.

“பார்த்தீர்களா நம்மட தொழிலை பறிச்சு நடுவீதியிலே விட்டுட்டு கடைசியிலே குடிகாரனாகவும் மாற்றினது இந்த மெசிந்தான். இது இன்னும் எத்தனைபேரை சீரழிக்கப்போகுதோ...” என்றான்

“ஆமாண்டா இவையெல்லாம் வந்துதான் நம்ம இந்த நிலமைக்கு ஆளானோம்.. என்ன செய்யிறது. காலத்திட மாற்றத்திற்கு நாமளும் மாறித்தான ஆகணும்...” ஒரு விரக்தியுடன் அங்கிருந்த ஒருவன் கூறியதும்

“அதைத்தான் நான் முதல்ல இருந்தே சொல்லி வாரன். நாம எல்லாம் தொழிலாளர் இனம். நாம ஒன்னு சேர்ந்தா எதையும் வெல்லலாம். அதுக்குரிய வழியைத்தான் நாம் தேடணும்... நம்ம ஊரில பெரிசா படிச்சவங்களும் இல்ல இனிமே நம்மளப்போல தொழிலாளர் உரிமைக்காக பேசிற வெளியூர் ஆளுங்களைக் கண்டு கதைச்சாத்தான் ஏதாவது ஒரு முடிவு வரும்...” என்று உணர்ச்சிவசப்பட்டு பேசினான்.

ஆனாலும் இந்த விடயத்தை யாருமே அங்கு பெரிதாக பொருட்படுத்தவில்லை. இதுதான் எம்மைப் போன்றவர்களின் தலைவிதி என சின்னராசாவும் மனதில் நினைத்தவனாக தான் பேசுவதை நிறுத்திக் கொண்டான்.

அவனது சிந்தனைக்கு எவ்வித வழிகாட்டல்களும் இல்லாதால் அவனும் ஒரு சராசரி மனிதனைப் போலவே இப்போது மாறிவிட்டான். இயந்திரமயமாகும் இந்த உலகில் தானும் ஒரு இயந்திரமாக மாறினால்தான் வாழ முடியும் இதற்கு இந்த மதுதான் ஒரே வழி என்ற தவறான முடிவுக்குத்தான் அவனும் தள்ளப்பட்டான்.

“சரி யோசிச்சது போதும் வாங்கி வெச்ச சரக்கு அப்படியே இருக்கு கொஞ்சம் அதைப் பார்ப்போம்” என குடியில் ஊறிய ஒருவன் கூறியதும் அனைவரும் வழமையாக கூடும் அந்த இலுப்பை மரத்திடலை நோக்கிச் சென்றனர்.

வட்டமாக இருந்து கிளாசில் ஊற்றிய வடிசாராயத்தை ஒவ்வொருவராக உறிஞ்சிக் கொண்டிருந்தனர். சின்னராசாவிற்கு இது இரண்டாவது ரவுண்ட் மடமடவென்று குடித்தான்.

அவன் உடம்பு குடேறியது. ஏதோ அசுர சக்தி கிடைத்தது போன்ற உணர்வு. தன்னையும் ஒரு இயந்திரமாக மாற்றிய அந்த இயந்திரங்களை நினைத்தான். இப்போது அதற்கும் இவனுக்கும் எவ்வித வேறுபாடுமில்லை.

இதோ தள்ளாடியபடி வீடுநோக்கிச் செல்லும் சின்னராசாவின் கோலத்தைக் கண்டதும் பங்கஜம் பயத்தினால் ஒரு கோழிக் குஞ்சைப்போல மூலைக்குள் ஒதுங்கிக் கொண்டாள். இன்று இரவு என்ன நடக்குமோ...?

(ஜீவநதி-ஓகஸ்ட் 2021)

உயர்ந்த உள்நாடு

இரவு முழுவதும் பெய்த மழை அதிகாலை விழிப்பிற்கு தடைபோட்டு தொடர்ந்தும் போர்வைக்குள் புகுந்து சுகம் காணத் தூண்டியது.

வழமையை விட இன்று படுக்கையிலிருந்து எழும்புவதற்கு சற்று தாமதமாகிவிட்டது. அம்மாவின் அதட்டல் ஒலி அதிகமாக இருந்ததால் கை கால்களை நீட்டி சோம்பலை முறித்து உடலை மூடிய போர்வையை விலக்கியபடி வாசலுக்கு வந்தேன்.

கதிரவனின் இளஞ்சூடான கதிர்கள் என் உடலில் பட்டு இதமான சுகத்தைத் தந்தது. முற்றத்தில் அங்குமிங்குமாகத் தேங்கி நின்ற மழை நீரில் செவ்வரத்தை இலைகளிலிருந்து சொட்டுச் சொட்டாக விழுந்த நீர் துளிகள் பட்டுத் தெறித்தபோது சூரிய ஒளியின் கதிர்கள் ஏழு வர்ணங்களாகப் பிரிந்த அந்த அழகான காட்சி விஞ்ஞானப் பாடத்தில் ஆசிரியர் கற்றுத்தந்த வானவில்லின் ஏழு வர்ணங்களை நினைவூட்டியது. அந்தக் காட்சிகளை அதிகம் இரசிக்க முடியாதவாறு நேரம் என்னை நெருக்கித் துரத்தியது.

“கவிதா... ஸ்கூலுக்கு நேரமாச்சி... இன்னும் வெளிக்கிடாம அங்கே என்ன செய்யறாய்...” என்ற அம்மாவின் அதட்டல் ஒலி

அடுப்பங்கரையைத் தாண்டி ஒலிக்க நான் அப்படியே வேகமாகக் குளியலறைக்குள் புகுந்துகொண்டேன்.

அவசர அவசரமாக யாவையும் முடித்துக்கொண்டு பாண்துண்டில் ஒரு கடியும் தேநீரில் ஒரு முடக்கும் உறிஞ்சியவாறு வழமைபோல எனது யூனிபோம் உடைகளுக்கு மேலாக புத்தகப்பையை முதுகில் நிறுத்தி

“அம்மா போயிட்டு வாறன்...” எனக் குரல் கொடுத்தபடியே வாசலைத் தாண்டினேன். அந்தநேரம் பார்த்து பக்கத்து வீட்டில் என்கூடவே படிக்கும் தேவி வீதியை நோக்கி நடந்து வந்துகொண்டிருந்தாள். அவளைக் கண்டதும் எனக்குள் இருந்த அவசரமும், கோபமும் மேலும் அதிகமாகியது. எப்படியும் இன்று அவளை வம்புக்கிழுத்து ஒரு கை பார்த்துவிட வேண்டும். என மனம் துடித்தது.

வீதியின் ஓரமாக நடந்துகொண்டிருந்த தேவியின் அருகில் நானும் நெருங்கிப் போனேன்.

என்னை அருகில் கண்டதும் அவளின் முகத்தில் ஒரு பீதி படர்ந்ததை அவதானித்தபோது என்னை அறியாமலேயே உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சி ஊற்றெடுத்தது.

“அகதியா வந்து ஆதரவு இல்லாம இருக்கின்ற ஜென்மங்களுக்கெல்லாம் பெரிய நினைப்பு... இவங்களுக்கு படிப்பு என்ன வேண்டிக்கிடக்கு...” என அவளுக்கு கேட்கும்படியாகவே கூறினேன். அவள் அதைக் காதில் வாங்கிக்கொள்ளாதவள் போலவே முன்னோக்கி நடந்துகொண்டிருந்தாள்.

எனக்கு தேவியைப் பார்க்கவே எரிச்சலாக இருந்தது. அவள் இப்பாடசாலைக்கு வருவதற்கு முன் நான்தான் வகுப்பில் முதலாம் பிள்ளையாக வருவேன். எல்லோரும் என்னைப் பாராட்டும்போது எவ்வளவு பெருமையாக இருக்கும்.

இவள் இங்குவந்து சேர்ந்த பிறகுதான் என் நிலை அடுத்த இடத்திற்கு இறங்கிவிட்டது. எல்லாமே தலைகீழாக மாறிவிட்டன. எனது இடத்தைப் பிடித்து பின்தள்ளிவிட்ட தேவியை என் உள்ளம் வெறுப்பதில் நியாயம் இருப்பதாகவே எனக்குத் தோன்றியது.

இன்று பாடசாலையில் பரிசளிப்பு விழா. அவளுக்குத்தான் முதல்பரிசு. அதற்காகவே அனைவரும் அவசரமாகவும், மகிழ்ச்சியாகவும் பாடசாலையை நோக்கி விரைந்து கொண்டிருந்தோம்.

இப்பாடசாலைக்கு ஆரம்பத்தில் தேவி வந்தபோது அவளுக்கு எல்லா உதவிகளையும் செய்து ஆதரவாக இருந்து தைரியமூட்டி அழைத்து வந்தவளே நான்தான். முதலில் எங்கள் உறவு எவ்வளவு நெருக்கமாக இருந்தது... அவள் இந்த ஊருக்கு வந்ததும் என்னோடு நட்பாக இருந்த அந்தப் பசுமையான நாட்களை இப்போது நினைத்தாலும் நெஞ்சம் குளிர்ந்து போகிறது.

அந்த கடந்தகால நினைவுகளை நினைவூட்டியவாரே பரிசளிப்பு விழாவிற்காக அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த பாடசாலை கேட்போர் கூடத்திற்குச் சென்று ஓர் ஆசனத்தில் அமர்ந்து கொண்டேன். என் நினைவுகள் மூன்று வருடங்களைத் தாண்டி பின்னோக்கி நகர்ந்தது.

* * *

அன்று விடுமுறைதினம் வீட்டு முற்றத்தில் நான் விளையாடிக் கொண்டிருந்தபோது கிழிந்த அழுக்கடைந்த உடையுடனும், கையில் ஒரு பையுடனும், நடுத்தர வயதுடைய பெண்ணும் எனது வயதினையொத்த ஒரு சிறுமியும் இன்னுமொரு குழந்தையுமாக மூவர் எங்கள் வீதியோர கேட் பக்கமாக நின்றுகொண்டிருந்தனர். நீண்ட நேரமாக அவ்விடத்திலேயே அவர்கள் நின்றிருப்பதைப் பார்க்க எனக்குப் பாவமாக இருந்தது.

“அம்மா, யாரோ ஒரு அம்மா இரண்டு பிள்ளைகளோட வாசலில நிக்கிறாங்க... பார்க்க பாவமா இருக்கம்மா...” என அம்மாவிடம் போய்க் கூறினேன்.

அம்மாவும் வாசல்பக்கமாக வந்து அவர்களை உள்ளே வருமாறு அழைத்தார். மிகவும் பயந்த நிலையில் தயங்கியவாறு அவர்கள் உள்ளே வந்தனர்.

“யார் நீங்க... எங்கிருந்து வாரீங்க...” என அம்மா கேட்ட கேள்விக்கு அவர்கள் எதுவுமே பதிலளிக்காமல் ஊமைபோல நின்றிருந்தனர்.

அவர்களின் நிலையை உணர்ந்த அம்மாவும் அவர்களை விராந்தையில் உட்காரவைத்து சிற்றுண்டியும் தேநீரும் வழங்கினார். அப்போது வெளியே சென்றிருந்த அப்பாவும் உள்ளே நுழைந்தார்.

“என்ன விசயம்... யார் இவங்க...” என அவர்களைப்பார்த்து கேட்டதும் அப்பெண்ணின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பொல பொல எனப் பெருக்கெடுத்தது. தட்டுத்தடுமாறியபடியே தன் சோகக் கதையைக் கூறினார். இதைக் கேட்டதும் எங்களுக்குக்கூட அழுகை வந்தது.

தாங்கள் கங்குவேலியிலிருந்து வருவதாகவும், யுத்தத்தில் அகப்பட்டு தனது கணவர் இறந்துபோக சொத்துக்கள், உறவுகளையெல்லாம் இழந்து அகதிகளாக இங்கு வந்ததாகவும் கூறினார்.

அங்கிருந்து வருவதற்கு தான் பட்ட கஷ்டங்களையெல்லாம் அப்பெண் கூறியபோது என்னால் நம்பவேமுடியவில்லை மேலும்

சொந்த ஊரில் ஒரு பெரிய கடை இருந்ததாகவும் அங்கு மிகவும் வளமோடு வாழ்ந்த வாழ்க்கையையும் அமுதபடியே கூறினார்.

அத்தோடு தன் மகள் சத்தியதேவி எட்டாம் தரம் வரைக் கற்று வந்தவர் என்றும் பாடசாலையிலே மிகவும் திறமைசாலியான மாணவி எனப் பெயர் பெற்றவர் என்றும் தனது நீண்ட துயரக் கதையை கூறிமுடித்தபோது என் இதயமே வெடித்துவிடும் போலிருந்தது.

மனிதர்களுக்கு இப்படியும் கொடுமைகள் நடக்குமா... என மனம் நம்ப மறுத்தது. அத்தோடு என் வயதுடைய ஒரு மாணவி எல்லாவற்றையும் இழந்து நிர்க்கதியாகி எதிர்காலமே கேள்விக்குறியான நிலையில் என் முன்னால் இருக்கும் கோலத்தைப் பார்க்கவே என்னால் சகிக்க முடியவில்லை.

ஏனோ அவள்மீது ஓர் இனம்புரியாத பாசமும், அன்பும் அக்கணமே எனக்குள் ஊற்றெடுக்க ஆரம்பித்தது.

என் அம்மா, அப்பா, கூட அவர்களின் கதையைக் கேட்டு உருகிப்போய் விட்டார்கள். சற்று நேரம் ஓர் இறுக்கமான, உணர்வுபூர்வமான அமைதி அங்கு நிலவியது. அப்பாதான் முதலில் பேசினார்.

“இங்கே பாருங்க, நீங்க ஒன்றுக்கும் கவலைப்பட வேண்டாம். கஷ்டத்தில் இருக்கிறவங்களுக்கு உதவி செய்றது கடவுளுக்கு செய்யிற உதவி என்று நினைக்கிறவன் நான். உங்களுக்கு என்ன உதவி வேண்டுமானாலும் தயங்காம கேளுங்க எங்களால இயன்ற உதவியை செய்யுறோம்... எங்க வீட்டிற்கு பக்கத்தில் இந்த சிறிய வீடு சும்மாதான் இருக்கு. பிரச்சனை தீரும்வரைக்கும் நீங்க இங்கேயே தங்கியிருங்க எல்லாக் கவலையும் மறந்து இனிமே நடக்கப்போறத யோசிப்போம்” என ஆறுதல் வார்த்தைகளைக் கூறி அவர்களை சமாதானப்படுத்தினார்.

“ஐயா, மிச்சம் சந்தோசம். நான் இதை எதிர்பார்க்கவே இல்லை. உங்க பேச்சே எனக்கு பெரிய நம்பிக்கையா இருக்கு. எனக்குள்ள ஒரே ஆசை இதோ இருக்கின்ற என் மகள் சத்தியதேவியை படிக்கவைக்கிறதுதான் அவமூலம்தான் எனக்கு எதிர்காலம் கிடைக்கும் அதுக்காக...” என சற்று தயங்கியவாறு பேச்சை நிறுத்தினாள்.

“சொல்லுங்க அதுக்காக நான் என்ன செய்யணும்... அவ்வளவு பிள்ளையாகவே எங்க வீட்டில வைத்து நான் படிப்பிக்கின்றேன் என்ன...” எனக் கவிதாவின் அப்பா கேட்டதும்

“இல்லை ஐயா, நானும் வசதியா வாழ்ந்தவதான். இப்போது இருக்கின்ற நிலைமையில் யாருக்கிட்டயும் போய் கையேந்தி நிற்க மனசு இடம் கொடுக்க இல்லை. எனக்கு நல்லா தையல் தெரியும். இங்கே இருக்கின்ற காமெண்டில எனக்கு ஒரு வேலை வாங்கிக் கொடுத்தீங்கென்றா அதுவே போதும். அதைவெச்சி வாழ்க்கையை எப்படையும் ஓட்டிடுவேன். நீங்க இருக்க இடம் தந்ததே பெரிய விசயம். அதுதான் இதையும் கேட்டு உங்களுக்கு தெந்தரவு கொடுக்க நான் விரும்பயில்லை...” எனத் தயங்கித் தயங்கி கூறிமுடித்த தேவியின் அம்மாவைப் பார்த்து

“இதுக்காகவா இவ்வளவு யோசினை. காமெண்ட் முதலாளி என் சிநேகிதன்தான். உங்களுக்கு வேலை கிடைச்சாச்சு என்று நினைச்சுக்கொங்கோ. சரி இப்போ இங்கேயே சாப்பிட்டுட்டு பிறகு அந்த வீட்டுக்குப் போங்க...” எனக் கூறியவாறு அப்பா எழுந்து செல்ல அம்மா அவர்களுக்கான துணிகள் சிலவற்றையும் பாத்திரங்களையும் எடுத்துக் கொடுத்தாள்.

நான் தேவியின் கையைப் பிடித்து வீட்டிற்குள் அழைத்துச் சென்று எனது உடைகள் இரண்டினை அவளுக்கு கொடுத்தேன். நன்றிப் பெருக்குடன் அதனை வாங்கிக் கொண்டாள்.

காலங்கள் யாருக்கும் காத்திராமல் கடுகதியாய் ஓடியது, நானும் சத்திய தேவியும் மிக நெருங்கிய தோழிகளானோம். அவள்

பெயரை சுருக்கி “தேவி” என்றே செல்லமாக அழைப்பேன். என் தாய் தந்தையர்கள் கூட அவள் மீது மிகவும் பாசமாக இருந்தனர். இருவரும் ஒரே வகுப்பிலேயே கற்றோம்.

அவ்வப்போது தேவிக்கு ஏற்படும் தேவைகளை எனது அப்பாவே செய்து உதவுவார். அவர்கள் அகதிகள் என்று நினைக்காத அளவிற்கு அவர்களுடனான எங்கள் உறவு இருந்தது.

ஆனால் காலம்தான் எத்தனை வகையான மாற்றங்களை கொண்டு வருகின்றது. எமது உறவிலும் அந்த மாற்றம் இவ்வளவு விரைவாக வரும் என நான் எதிர்பார்க்கவில்லை.

வகுப்பில் சகல பாடங்களிலும் தேவிதான் முன்னுக்கு நின்றாள். இதுவரையும் அந்த இடத்தில் இருந்த எனக்கு இது பெரும் கவலையைத் தந்தது. அடுத்த முறை நடந்த பரீட்சையிலும் அவளே முதல் நிலையில் இருந்தாள். என் கவலை கோபமாக மாறி பொறாமையாக வெடித்தது. அவளுடன் இருந்த உறவை எவ்விதகாரணமுமின்றி கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் துண்டிக்கத் தொடங்கினேன்.

போதாக்குறைக்கு என் அப்பாவும், அம்மாவும் தேவியின் புகழ்பாடி நெருப்பில் எண்ணெயை விட்டாற்போல் என் பொறாமைத் தீயை மேலும் கொழுந்து விட்டெரியச் செய்தனர்.

தேவியிடம் காரணமில்லாமல் முரண்பட ஆரம்பித்தேன். அடிக்கடி சண்டையும் பிடித்தேன். இது என் பெற்றோருக்குத் தெரிய வந்தபோது என்னைக் கண்டித்தனர். இதனால் அவள் மீதிருந்த வன்மம் எனக்கு அதிகரித்ததே தவிர குறையவில்லை எப்போதும் அவளைக் கிண்டல் செய்வதும் வம்புக்கிழுப்பதுமே எனக்கு வேலையாக இருந்தது.

ஆனால் ஒருமுறைகூட அவள் என்னை எதிர்த்துப் பேசியதோ, கோபித்ததோ இல்லை. சிலவேளைகளில் எனது தொல்லை தாங்காமல் அழுதும் விடுவாள். இருந்தாலும் இவளை

எப்படியும் வீழ்த்தி மறுபடியும் நான் அந்த இடத்தை அடைய வேண்டும் என்ற எண்ணமே எனக்குள் மேலோங்கியிருந்தது.

என்றாலும் இதற்கு எதிர்மாறாக நான் இப்போது வகுப்பில் நான்காவது இடத்திற்கே வந்துவிட்டேன். அவளைப் பழிவாங்கும் உணர்வில் படிப்பில் அதிக கவனம் செலுத்தாமையினால் மேலும் பின்தங்கிய நிலையை அறிந்து எனது தாய், தந்தையர்கள் கூட என் மீது கோபப்பட்டனர். இந்த நிலையில்தான் பாடசாலையில் பரிசளிப்பு விழா மிக மிகக் கோலாகலமாக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது.

“என்ன கவிதா கடும் யோசனையில் இருக்கே. விழா ஆரம்பமாகப் போகுது... ஒழுங்கா கவனி...” என முதுகில் தட்டி சிநேகிதி ஒருத்தி கூறிய பிறகுதான் நான் சுய நினைவிற்கு வந்தேன்.

* * *

தலைமை வகித்த அதிபரின் உரையைத் தொடர்ந்து மாணவர்களின் வரவேற்புப் பாடல், அதிதிகளின் உரை என யாவும் ஒழுங்காக நடைபெற்று முடிந்தன.

“அடுத்த நிகழ்ச்சியாக சிறந்த மாணவர் கௌரவிப்பு நடைபெறும்” என ஒலிபெருக்கியில் அறிவிக்கப்பட்டது. இவ் அறிவித்தலைக் கேட்டதும் எனக்கென்னமோ வயிற்றைக் கலக்குவதுபோல இருந்தது.

“முதலில் சகல பாடங்களிலும் கூடிய புள்ளிகளைப் பெற்ற மாணவி சத்தியதேவிக்கு இந்த வெற்றிக் கேடயத்தை எமது கல்விப் பணிப்பாளர் வழங்கிவைப்பார்” என அதிபர் அறிவித்ததும் மண்டபமே கரகோஷத்தால் அதிர்ந்தது.

“அகதிச் சிறுமியாக வந்து வறுமையின் பிடிக்குள் அகப்பட்டவளுக்கு இப்படி ஒரு பெரிய கௌரவமா...” என என்

உள்ளம் கொதித்தது. எனது பொறாமைக் குணம் அவளின் திறமையையும் நல்ல குணத்தையும் திரைபோட்டு மறைத்தது.

அதோ தேவி மேடைக்குச் செல்கிறாள். பலரின் வாழ்தொலிகளுடன் கேடயத்தை தனது இரு கரங்களினாலும் வாங்கியதும் ஒலிவாங்கிக்கு முன்வந்து பேசத் தொடங்கினாள்.

“அதிபர் அவர்களே! கல்விப்பணிப்பாளர் அவர்களே! ஆசிரியர்களே! மாணவர்களே! பெற்றோர்களே! அனைவருக்கும் வணக்கம். இந்த வெற்றிக் கேடயம் எனது திறமைக்கு கிடைத்ததாயினும் இது எனக்குக் கிடைக்க காரணமாய் இருந்த ஒரு உயர்ந்த உள்ளம் உள்ளது. இனி என்னால் படிக்கவே முடியாது என நான் முடிவெடுத்து ஒதுங்கிய ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் எனக்கு புத்தகமும், உடுப்பும் தந்து ஊக்கப்படுத்திய அந்த ஜீவன் இல்லாவிட்டால் நான் இன்று எங்கோ ஒரு மூலையில் இருந்திருப்பேன். அன்று எனக்குக் கிடைத்த அந்த உதவியினால்தான் இன்று இந்த வெற்றியை என்னால் அடைய முடிந்தது. ஆகவே இந்தக் கேடயம் எனகுரியதல்ல. என்னை ஆரம்பத்தில் அரவணைத்து அன்புகாட்டிய எனது உயிர்த்தோழி கவிதாவுக்கே இது சேரும்.” எனக் கூறி சில வினாடிகள் பேச்சை நிறுத்திய பின் மீண்டும்

“தயவு செய்து கவிதாவை இந்த மேடைக்கு வருமாறு அழைக்கின்றேன்” எனக் கேட்டுக் கொண்டாள்.

தேவியின் இந்த எதிர்பாராத பேச்சு என்னை திக்குமுக்காடச் செய்தது. அவளது ஒவ்வொரு வார்த்தையும் அவள் மீதான எனது பொறாமைக் குணத்தை தூக்கி வீசச் செய்தது. என்ன செய்வது எனப் புரியாமல் அப்படியே உணர்வற்ற நிலையில் இருந்தேன்.

நான் இவ்வளவு காலமும் பலிவாங்கத் துடித்த தேவியா இவள். நான் எவ்வளவு கேவலமானவள். இவ்வளவு நல்ல உள்ளம் படைத்தவளையா வாட்டி வதைத்தேன். என் வார்த்தைகளால் அவள் இதயத்தை எவ்வளவு நோகடித்திருப்பேன். இந்தப்பாவத்தை நான் எப்படிப் போக்குவேன் என நினைத்து மனதுக்குள்ளாகவே

அமுதேன். நேரம் போய்க்கொண்டிருக்க அனைவரும் நான் இருந்த பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தனர்.

“கவிதா உடனடியாக மேடைக்கு வரவும்...” அதிபரின் அறிவிப்பைக் கேட்டதும் யாவையும் மறந்து தளர்ந்த நடையுடனும், கலங்கிய கண்களுடனும் மேடைக்குச் சென்று அப்படியே தேவியைக் கட்டிப்பிடித்து அமுததேன். இக் காட்சி அனைவரது கண்களையுமே குளமாக்கியது.

“கவிதா இதை வாங்கிக்கொள்” என கேடயத்தை தேவி நீட்டிய போது நான் அமுதுவிட்டேன். வற்புறுத்தி அதனை என் கைகளில் அவள் திணித்து வைத்தபோது பார்வையாளர்கள் அனைவரும் மீண்டும் பலத்த கரகோஷமிட்டனர்.

எங்கள் இருவரதும் கண்களில் இப்போது ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிந்தன. அப்போது

“தேவி நீ அகதி இல்லையடி என்னையே அதிதியாக்கிய உயர்ந்த உள்ளம் கொண்ட உத்தமி” என உரத்துக் கூறவேண்டும் போல என் உள்ளம் துடித்தது. அவளை இறுக அணைத்தவாறு புதிய பிறவியாக மேடையிலிருந்து சீழே இறங்கினேன்.

அலைச்சர் வருகிறார்

பாடசாலை ஆரம்பமாவதற்கு அரைமணித்தியாலயம் முன்னதாகவே தனது அலுவலகத்திற்குள் வந்து அமர்ந்துகொண்டார் அமீன் அதிபர்.

இன்று மாலை பாடசாலையில் நடைபெறவுள்ள பரிசளிப்பு விழா பற்றிய சிந்தனையால் அவர் வழமையைவிட சற்று பதற்றமாகவே இருந்தார். பின்தங்கிய கிராமப்புறப் பாடசாலையில் இப்படி ஒரு விழா நடத்துவதென்பது மிகவும் சிரமமான விடயம்தான்

அதுவும் இந்த விழாவிற்கு பிரதம அதிதியாக இதே மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த அமைச்சரே கலந்துகொள்ளவுள்ளார் என்ற விடயம் இப்பாடசாலைக்கும், இக்கிராமத்திற்கும் மிகவும் மகிழ்ச்சியளிக்கும் செய்தியாகவே இருந்தது.

அத்தோடு கல்விப் பணிப்பாளர்கள், மாகாணசபை உறுப்பினர்கள், பிரமுகர்கள் எனப் பலரும் இவ்விழாவிற்கு அழைக்கப்பட்டிருந்தனர். இதனால் இவ்விழாவை மிகவும்

பிரமாண்டமாக நடாத்துவதற்கு ஒரு மாதத்திற்கு முன்னதாகவே திட்டமிடப்பட்டது.

இந்த விழாவைச் சிறப்பாக நடாத்தவேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்பில் ஊர் தலைவர்களும், பெற்றோர்களும் தங்களின் ஒத்துழைப்பை அதிகமாக வழங்கியிருந்தனர்.

எல்லாவகையிலும் பின் தங்கியிருந்த இப்பாடசாலை அமீன் அதிபர் வந்தபிறகுதான் ஓரளவு தலைநிமிர்ந்து காணப்பட்டது. கல்விப் பொதுத்தராதர சாதாரண தரம் மட்டுமே உள்ள இப்பாடசாலை உயர்தரம் வரை வகுப்புக்கள் வைக்கப்படுவதற்கு அதிபரின் முயற்சியும், உழைப்புமே முக்கிய காரணமாக இருந்தது. சென்ற வருடம் நடைபெற்ற உயர்தரப் பரீட்சையில் ஐந்து மாணவர்கள் பல்கலைக்கழகம் செல்வதற்கான தகுதியைப் பெற்றிருந்தனர். இதனை எடுத்துக்காட்டும் வகையிலேயே முக்கியமாக இந்த விழா ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது.

கௌரவ அமைச்சரும், கல்விப்பணிப்பாளர்களும், சான்றோர்களும் இவ்விழாவில் கலந்துகொள்வதால் ஏதும் பிழைகள் நடைபெறக் கூடாது என்ற விடயத்தில் மிகவும் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்தே அவர் செயல்பட்டார்.

அமீன் அதிபரைப் பொறுத்தவரை இந்த விழாவின் மூலம் பாடசாலையில் உள்ள குறைபாடுகளை ஓரளவு தீர்க்க முடியும் என்ற நம்பிக்கையிலேயே அமைச்சரையும், ஏனைய பிரமுகர்களையும் அதிகளாக அழைக்கும் பெற்றோர் ஆசிரியர்களின் விருப்பத்திற்கு இணங்கியிருந்தார்

மிக முக்கியமாக ஆசிரியர் பற்றாக்குறை, கட்டிட வசதி என்பன உடனடியாக தீர்க்கப்படவேண்டிய தேவையாக இருந்தது. பல முக்கிய பாடங்களுக்கு ஆசிரியர்கள் இல்லாமையினால் அவர் படும்பாடு சொல்லில் அடங்காது. அதேபோல மாணவர்களுக்கு இடவசதி இல்லாமையால் சில வகுப்புக்களை மர நிழலிலேயே நடத்தவேண்டிய நிலைமையும் இருந்தது.

இந்த இரு பிரச்சினைகளும் தீர்க்கப்பட்டாலே இம்மாணவர்களின் கல்வி நிலையை நிச்சயம் தன்னால் இன்னும் உயர்த்திக் காட்டமுடியும் என உறுதியாக நம்பியிருந்தார்.

சுமார் ஆறு வருடங்களாக இப்பாடசாலையின் வளர்ச்சிக்காக அவர் அர்ப்பணிப்போடு ஆற்றிய பணியின் அறுவடையே இந்த விழா என்கூடக் கூறலாம்.

தற்போது ஐம்பத்தெட்டு வயதாகும் அமீன் அதிபருக்கு இன்னும் இரண்டு வருடங்கள்தான் பணியாற்றும் வாய்ப்பு உள்ளது. அதன்பிறகு அவர் ஓய்வு பெற்றுச் செல்லும் காலம் வந்துவிடும்.

பாடசாலை ஆரம்பமாகும் மணி அடித்தாயிற்று. மாணவர்கள் காலைக் கூட்டத்திற்கு அணிவகுத்து சென்றுகொண்டிருந்தனர். ஆசிரியர்கள் பலரும் சமூகமளித்துவிட்டனர்.

இன்று நடைபெறும் விழா பற்றிய ஒழுங்கு முறைகளை அமீன் அதிபர் மாணவர்களுக்கு விபரமாக எடுத்துரைத்தார். ஏற்கனவே ஆசிரியர்களுக்கும், மாணவர்களுக்கும் கொடுக்கப்பட்ட பொறுப்புக்கள் எந்தளவு முடிந்துள்ளன என்ற விபரத்தையும் கேட்டறிந்தார்.

விழாவிிற்கான ஏற்பாடுகள் செய்யவேண்டியிருப்பதால் காலைக் கூட்டம் சுருக்கமாக நிறைவு பெற்றது.

இன்றைய தினமும் பாடங்கள் எதுவும் நடைபெறாது என்பது மாணவர்களுக்குத் தெரியும் அதனால் வகுப்புக்குச் செல்லாமல் தங்களுக்கு கொடுக்கப்பட்ட வேலைகளை செய்வதற்காக ஒவ்வொரு குழுக்களாக மாணவர்கள் அதற்குப் பொறுப்பான ஆசிரியருடன் சென்றனர்.

தோரணம் கட்டுதல், மேடையலங்காரம் செய்தல், பூமாலை கட்டுதல், ஆசனங்களை ஒழுங்குபடுத்துதல் ஒளி, ஒலி அலங்காரம் என பலதரப்பட்ட வேலைகளிலும் மாணவர்களும் ஆசிரியர்களும் ஆர்வமாக ஈடுபட்டனர். அவர்களுடன் சேர்ந்து பெற்றோர்கள் சிலரும் விழா செயற்பாடுகளில் பங்குபற்றி உற்சாகப்படுத்திக் கொண்டிருந்தனர். அமீன் அதிபர் இவையாவையும் கண்காணித்தவாறு அதிபர் அலுவலகத்திற்குச் சென்று அமர்ந்து கொண்டார்.

கடந்த சில தினங்களாக விழா ஏற்பாடுகள் பற்றிய நிகழ்ச்சிகளை தயாரிப்பதிலும், அழைப்பிதழ்களை உரியவர்களுக்கு சேர்ப்பதிலும் இரவு பகலாக ஓயாது ஓடித்திரிந்த அமீன் அதிபரின் உடல் சற்று தளர்வடைந்திருந்ததால் அசதியாகியிருந்தார். இன்றும் காலையில் பாடசாலைக்கு வரும்போது கூட அவரின் மனைவி,

“என்னங்க... கொஞ்சம் பொறுத்து சாப்பிட்டுட்டு போகலாம்தானே ஒரே பள்ளிக் கூடம், பள்ளிக் கூடமென்று உண்ணாம ஓடித்திரிஞ்சி என்ன கண்டங்க...” எனக் கூறிய போது,

“அதுக்கொல்லாம் இப்ப நேரமில்ல அவசரமா போகணும் இன்றைக்கு நிறைய வேலை இருக்கு நான் வாறன்...” எனக் கூறியவாறு மனைவின் பதிலுக்கும் காத்திராமல் பைசிக்களை வேகமாக தள்ளியவாறு புறப்பட்டு வந்தவிட்டார்.

கதிரையில் அமர்ந்த அமீன் அதிபர் கைகால்களை நீட்டி தன்னை சற்று ஆசுவாசப்படுத்திவிட்டு அங்கிருந்த சிற்றுாழியரிடம் வடையும் பிளேன்டியும் எடுத்துவரும்படிக் கூறினார்.

அந்தநேரம் வரவேற்புப் பாடல் பாடும் மாணவிகள் வந்து இறுதி ஒத்திகைக்காக அதிபரை அழைத்தனர். அவர்களிடம்

“போங்கள் இதோ வருகிறேன்” எனக் கூறிவிட்டு மேசையில் இருந்த வடையையும் சாப்பிட்டு பிளேன்டியையும் மடக் மடக்கென குடித்து முடித்தார்.

இப்போது அவருக்கு புது உற்சாகம் வந்தது போலிருந்தது. ஒத்திகை நடக்கும் இடத்திற்குச் சென்று மாணவர்களின் வரவேற்புப் பாடல், நடனம், கவிதை, வாழ்த்துப்பாட்டு, போன்ற நிகழ்ச்சிகளை அவதானித்தார். யாவும் சிறப்பாக இருந்தன. ஒரு திருப்தியோடு மீண்டும் அதிபர் அறைக்குள் நுழைந்து பிரதி அதிபர் தாவூத் ஆசிரியரிடம் அமைச்சரிடம் கொடுக்க தயாரித்திருந்த பாடசாலைத் தேவைகள் பற்றிய அறிக்கையை கொண்டு வருமாறு கூறினார்.

அலுமாரியில் உள்ள கோவையிலிருந்து அதனை எடுத்து தாவூத் ஆசிரியர் அதிபரிடம் கொடுக்க அதனை மிகவும் கவனமாகப் படித்துப் பார்த்துவிட்டு

“தாவூத் சேர்... இந்த விழாவை இவ்வளவு சிரமப்பட்டு நாம நடத்துறதுட முக்கிய நோக்கமே அமைச்சருக்கிட்ட விழாவில இந்த மகஜர் கொடுத்து நம்மட பிரச்சினையை முடிக்கப்பார்கிறதுதான்... அதுக்காகத்தான் இதை ஒருதரத்திற்கு இரண்டுதரம் படித்துப் பார்க்கின்றேன்...” எனப் பெரிய எதிர்பார்ப்புடன் அமீன் அதிபர் கூறியதைக் கேட்டதும்

“ஒன்னும் யோசிக்காதீங்க சேர், எல்லாம் நீங்க நெனைச்சமாதிரி சரியா நடக்கும். இப்பவே எல்லா வேலையும் ஒழுங்கா முடிஞ்சிட்டுது. நான் ஒவ்வொன்றா பாத்திட்டுத்தான் இப்ப வாறன் இனிமே விழா நடக்குறது மட்டும்தான் பாக்கி...” என்ற தாவூத் ஆசிரியரின் நம்பிக்கையுடனும் பேச்சு அவருக்குப் பெரிதும் ஆறுதலைக் கொடுத்தது.

அப்போது அங்கு வந்த முபினா ரீச்சர்,

“சேர் பூமாலை எல்லாம் வந்துட்டுது இதை ஒபீசுக்குள்ளேயே வைங்க... மினிஸ்டர் வார நேரம் எடுப்போம்” என சில பூமாலைகளை அங்கிருந்த மேசை ஒன்றில் வைத்துவிட்டு புறப்பட தயாரானவரிடம்

“ரீச்சர் சரியா மினிஸ்டர் வார நேரத்திற்கு நீங்க மாலையோட வாசலில வந்து நிக்கணும்... சரியா...?” அதோட வாரவங்களுக்கு கொடுக்கிறத்துக்கு சிற்றுண்டி விசயத்தையும் பாத்திமா ரீச்சரோட சேர்ந்து கவனிச்சுக் கொள்ளுங்கோ...” என அமீன் அதிபர் ரூபகப்படுத்தியபோது

“அதுவும் ரெடியாகிட்டுது சேர்... எல்லாம் நேரத்துக்கு கிடைக்கிற மாதிரி ஆயத்தப்படுத்தியாச்சு...” முபீனா ரீச்சர் அதிபரின் பதற்றத்தை உணர்ந்தவராக ஒரு குறுஞ்சிரிப்புடன் பதில் கூறினார்.

“சரி இப்போ நேரம் பதினொரு மணியாகுது... தாவூத் சேர் நீங்க எல்லா மாணவர்களையும் வீட்டிற்கு அனுப்பிட்டு ஆசிரியர்மாரையும் போய் சரியா மூன்று மணிக்கு முதல்ல எல்லோரையும் வரச் சொல்லுங்க...” எனக் கூறிவிட்டு மேசையிலிருந்த சம்பவத்திரட்டுப் புத்தகத்தை எடுத்து அன்றைய நாளாந்த குறிப்புக்களை எழுதத் தொடங்கினார்.

அனேகமாக எல்லோரும் வெளியேறி விட்டனர். ஓரிரு மாணவர்கள் மைதானத்தில் நின்றுகொண்டிருந்தனர். வெளியில் வந்து இடுப்பில் கைகளை ஊன்றியவாறு அனைத்தையும் நோட்டமிட்டார். பாடசாலை வளவு எங்கும் தென்னோலைகளால் பின்னப்பட்ட தோரணங்கள் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. மைதானத்தில் எங்கும் வண்ணக் கொடிகள் அசைந்தபடி இருந்தன.

நுழைவாயிலில் “அமைச்சரே வருக” என்ற வரவேற்பு பதாகை வர்ண நிற எழுத்துக்களினால் ஜொலித்துக் கொண்டிருந்தது.

பாடசாலைக் கொடியும், தேசியக் கொடியும் உயர்ந்த கம்பங்களில் கம்பீரமாக காற்றில் படபடத்து அசைந்து கொண்டிருந்தன. உள்ளத்தில் மகிழ்ச்சி பிரவாகம் பொங்க விழா நடைபெறும் மண்டபத்திற்குள் சென்று பார்த்தார். மிகவும் கவர்ச்சிகரமான முறையில் வர்ணப்பட்டுத் தாள்களினாலும்,

பலுன்களினாலும் மேடையலங்காரம் அவர் எதிர்பார்த்ததைவிட மிகவும் அழகாக வடிவமைக்கப்பட்டிருந்தது.

ஒரு நிம்மதிப் பெருமூச்சுடன் தனது அறைக்குள் நுழையும்போது வீட்டிலிருந்து சாப்பாடு வந்திருந்தது. அதனை மிகவும் திருப்தியுடன் உண்டார். காலையிலிருந்து சரியான சாப்பாடு அவருக்கு இல்லாததால் பசியும் வயிற்றைப் புரட்டி எடுத்தது. அதனால் மிச்சம் ஏதுமின்றி அனைத்தையும் சாப்பிட்டு விட்டு நேரத்தைப் பார்த்தார் மணி இரண்டாகி இருந்தது .

இனி தானும் ஆயத்தமாக வேண்டியதுதான் என்ற எண்ணத்துடன் இந்த நிகழ்வுக்காக வாங்கியிருந்த புதிய ஆடைகளை அணிந்து கொண்டார்.

மேசை மீது இருந்த அமைச்சருக்கு கொடுக்கவேண்டிய மகஜரை மீண்டும் ஒரு முறை வாசித்துப் பார்த்துவிட்டு அதனை ஒரு கவரில் போட்டு பத்திரமாக தனது பைலுக்குள் செருகி வைத்துக் கொண்டார்.

அவரை பொறுத்தவரைக்கும் இந்த மகஜர் பெரிய பொக்கிசமாகவே தெரிந்தது. இந்த விழாவில் அமைச்சரையும், அதிகாரிகளையும் மகிழ்ச்சிப்படுத்தி எப்படியும் மகஜரிலுள்ள தேவைகளை சாதித்துவிடலாம் என்ற நம்பிக்கையில் அவரின் உள்ளம் சுறு சுறுப்படைந்தது.

நேரமாக மாணவர்களும், ஆசிரியர்களும் பெற்றோர்களும் பாடசாலைக்குள் வந்த வண்ணமிருந்தனர்.

ஒலி பெருக்கியில் இன்றைய விழா நிகழ்வைப் பற்றிய விளக்கத்தை ஒருவர் அடுக்கு வசனத்தில் விபரித்துக் கொண்டிருந்தார்.

இதை செவியுற்றவராக அமீன் அதிபர் புதிய மெருகுடன் அறையிலிருந்து வெளியே வந்ததைக் கண்ட அனைவரும் சற்று

ஆச்சரியமடைந்தனர். தாம் வழமையாக காணும் அதிபர் போல் அல்லாமல் முழுக்கை சட்டையுடன் கழுத்துப்பட்டி கட்டி ஆஜானுபாகுவாகத் தோன்றிய அமீன் அதிபரின் தோற்றம் உண்மையில் அவரின் ஆளுமையை உயர்த்திக் காட்டியது என்றுதான் கூறவேண்டும்.

இதைச் சில ஆசிரியர்கள் நக்கலாக தமக்குள் ஏதோ கூறி சிரித்ததையும் அவர் கவனிக்கத் தவறவில்லை.

இதோ அமைச்சர் வந்துவிட்டார். எல்லோரது விழிகளும் அவர்மீதே மொய்த்திருந்தது. அவருடன் சேர்ந்து கல்விப் பணிப்பாளர்களும், பிரமுகர்களும் தங்கள் வாகனங்களிலிருந்து இறங்கிக்கொண்டிருந்தனர்.

ஒலிபெருக்கியில் அமைச்சரைப்பற்றிய புகழ் ஒலித்துக் கொண்டிருக்க மறுபுறம் வெடிகளின் ஓசையும் காதைப் பிளந்தது.

அமீன் அதிபர் ஓடிச்சென்று அமைச்சருக்கு மாலை அணிவித்து அழைத்துவந்தார். அதுபோல ஏனையவர்களுக்கும் பிரதி அதிபர், பெற்றோர்களினால் மாலைகள் அணிவிக்கப்பட்டு மாணவிகளினால் மலர் தூவி மேடைக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர்.

அமைச்சரும் ஏனையோரும் தமக்கு கிடைத்த அளவில்லாத வரவேற்பு மழையில் நனைந்து மகிழ்ச்சியில் மிதந்தனர். இதனை ஓரக்கண்ணால் அவதானித்த அதிபர் விசயம் நிச்சயம் வெற்றிபெறும் என மனதுக்குள் உறுதிப்படுத்திக் கொண்டார்.

விழா நிகழ்ச்சிகள் ஆரம்பமாகின. இறைவணக்கம், அதிபரின் தலைமையுரை, வரவேற்புப்பாடல், நடனம், கலை நிகழ்ச்சிகள், என விழா சம்பிரதாய பூர்வமாக களைகட்டியது.

இறுதியாக அமைச்சர் உரையாற்றுவதற்கு முன்பு அதிபர் எழுந்து பாடசாலையின் கட்டிடத் தேவை பற்றியும், ஆசிரியர்

பற்றாக்குறை பற்றியும் விபரமாகப் புள்ளி விபரங்களுடன் எடுத்துரைத்தார். இந்தக் குறைபாடுகளால் மாணவர்கள் எதிர்நோக்கும் இன்னல்களை மிகவும் உருக்கமாக பேசிவிட்டு,

“இதோ எங்கள் தேவையை இந்த மகஜரில் விபரமாக குறிப்பிட்டுள்ளோம் இதனை வைத்து மாண்புமிகு அமைச்சர் அவர்கள் எங்கள் குறையை நிச்சயம் தீர்த்துவைப்பார் என நம்புகின்றோம்...” எனக் கூறி தான் வைத்திருந்த அந்த கடிதத்தை அமைச்சரின் கரங்களில் மிகப் பவ்வியமாக ஒப்படைக்க அவரும் புன்னகையுடன் பெற்று அதனை தனது செயலாளரிடம் கொடுத்தார்.

“இறுதியாக கௌரவ அமைச்சர் அவர்கள் உரையாற்றுவார்” என அறிவிக்கப்பட்டதும் அவர் எழுந்து நின்று அனைவருக்கும் வணக்கம் கூறிவிட்டு வழமைபோல் தனது அரசியல் செயற்பாடுகளைப் பற்றி முதலில் கூறினார். பின்னர் மாணவர்களின் கல்விக்கு அரசாங்கம் புரியும் உதவிகளையும் எடுத்துரைத்து இறுதியாக தனக்கு கிடைத்த பிரமாண்டமான வரவேற்பிற்கு அனைவருக்கும் நன்றி கூறிய பின் அதிபர் தந்த மகஜரை தான் அலுவலகத்திற்குச் சென்று வாசித்து நிச்சயம் அதிலுள்ள தேவைகளை மிக விரைவாகச் செய்து முடிப்பதாகக் கூறி விடைபெற்றதும் அனைவரும் பலத்த கரகோஷம் செய்தனர்.

அமைச்சர் மேடையில் வழங்கிய வாக்குறுதி நிச்சயம் நிறைவேறும் என்ற பெரும் நம்பிக்கை அமீன் அதிபரின் முகத்தில் பிரகாசத்தை ஏற்படுத்தியது

அமைச்சரின் உரையுடன் கூட்டம் நிறைவு பெற்றது. வந்திருந்த அதிதிகள் அனைவரும் அதிபரிடம் விடைபெற்றவாறு ஒருவர் பின் ஒருவராக வெளியேற ஆயத்தமாகினர்.

பின்னர் ஆசிரியர்களும் அதிபரிடம் தாங்களும் போகவிருப்பதாகக் கூறி விடைபெற்றபோது

“ஆமாம் மிச்சம் நேரமாயிட்டுது நாளைக்கு வந்து இந்த மண்டபத்தை ஒழுங்கு படுத்துகிற வேலையைப் பார்ப்போம். நீங்க காட்டின ஒத்துழைப்புக்கு என் நன்றிகள்” என அமீன் அதிபர் கூறி அனைவரையும் மகிழ்வுடன் வழியனுப்பி வைத்தார்.

இப்போது அமீன் அதிபர் மட்டுமே அந்த மண்டபத்தில் நின்றுகொண்டிருந்தார் இந்த விழாவால் ஏற்பட்ட சிரமங்களுக்கு நிச்சயம் நல்ல பதில் கிடைக்கும். எல்லா அரசியல்வாதிகளையும் போலவே இவர் இருக்கமாட்டார் என்ற எண்ணத்துடன் மேடையிலிருந்து கீழே இறங்கத் தொடங்கினார்.

விழாவில் எல்லோராலும் வீசி எறியப்பட்ட காகிதங்களும், திண்பண்டங்களும் ஆங்காங்கே குப்பைகளாக குவிந்திருந்ததோடு, பார்வையாளர்கள் இருந்த கதிரைகள் பல அலங்கோலமாக விழுந்து கிடந்தன.

இவற்றை நோட்டமிட்டவாறு நடக்கையில் ஒரு மூலையில் கிடந்த காகிதக் குப்பையில் ஒரு புதிய காகித உறையொன்று மின்விசிறியிலிருந்து வீசிய காற்றில் அசைந்து கொண்டிருப்பதைக் கண்ணுற்றார். அதை எங்கேயோ பார்த்த ஞாபகம் ஒன்று அவரின் மூளைக்குள் மின்னியது. நடந்துபோய் அதனை எட்டி எடுத்தார்.

கையிலெடுத்து அந்த காகித உறைக்குள் இருந்த கடிதத்தைக் கண்டதும் தலையில் இடிவிழுந்தது போன்ற ஓர் அதிர்ச்சியில் அப்படியே நிலைகுலைந்து போய்விட்டார்.

ஆம். அது அவரால் மேடையில் வைத்து அமைச்சருக்கு வழங்கப்பட்ட மகஜர். தனது நம்பிக்கையாவும் தகர்ந்துபோன நிலையில் அப்படியே நிலை குலைந்து போனவராக அந்தப்படியில் அமர்ந்து கொண்டார்.

உலகமே தலைகீழாக சுற்றுவது போன்ற ஒரு பிரமை. எவ்வளவு எதிர்பார்ப்புக்கள்... நம்பிக்கைகள்... இதற்காக எத்தனை

சிரமங்களை அவர் எடுத்திருப்பார். அத்தனையும் விழலுக்கு இறைத்த நீர்போல ஆகிவிட்டது என நினைக்க அவரின் தொண்டை துக்கத்தால் அடைத்துக் கொண்டது.

மீண்டும் தன் கரங்களிலிருந்து அந்தக் கடிதத்தை தன் இரு கண்களையும் அகலத் திறந்து உற்று நோக்கினார். ஆம்... அது அமைச்சருக்கு மேடையில் வைத்து அவரால் வழங்கிவைக்கப்பட்ட அதே கடிதம்தான்.

ஆத்திரமும் வேதனையும் மேலிட அப்படியே அக்கடிதத்தை சுக்குநூறாகக் கிழித்து அந்த குப்பைக்குள் வீசிவிட்டு தளர்ந்த நடையுடன் வீட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டார் அமீன் அதிபர்.

***

(வீரகேசரி -2012.11.10)

கீஞ்சசோறு

“உம்மோவ்...” நேத்தைக்குப் போல நேரஞ்சென்று வராதீங்கம்மா. தம்பி பசியில எவ்வளவு நேரமா கத்துறான். என்னால தனிய ஒண்ணும் செய்ய ஏழாம்மா.... இன்டைக்கு நேரத்தோட வரப்பாருங்கம்மா...”

“என்னடி நான் என்ன அங்கே விளையாடிட்டா இருக்கேன் வேலை முடிஞ்சாத்தான முதலாளியும்மா கொடுக்கிற மிச்சம் மீதி சாப்பாட்டை எடுத்து வர ஏழும்...”

“இன்டைக்கு எப்படியும் நேரத்தோட வாங்கம்மா...” என மீண்டும் தயங்கியபடி நஸீஹா தன் தாயாரிடம் கூறியதும் ஆசியாவுக்கு ஆத்திரம் பொத்துக்கொண்டு வந்தது.

“நான் சொல்லச் சொல்ல திரும்பவும் கேட்டுட்டு இருக்காய்... உன்னை பட்டினி போட்டாத்தான் சரி... வாயைப் பொத்திட்டு நான் வாரவரைக்கும் வீட்டையும் தம்பியையும் பத்திரமாய் பார்த்திட்டு இரு...” கடுமையான உத்தரவை தன் மகள் நஸீஹாவுக்கு கூறியவாறே வீட்டிலிருந்து வெளியேறிக் கொண்டிருந்தாள் ஆசியா.

மூன்று வருடங்களுக்கு முன்பே தனது கணவனை பறிகொடுத்து ஒரு விதவையாக இரண்டு குழந்தைகளையும் கூலி வேலை செய்து காப்பாற்றி வரும் ஆசியா பிறந்ததது முதல் வாழ்க்கையில் எந்த சுகத்தையும் அனுபவித்தறியாதவள்.

இப்பொழுது வாழும் தகரக் கூரைகளையுடைய இந்த சிறிய வீடுதான் அவள் பெற்றோர் கொடுத்த சீதனம். இங்குதான் அவள் பிறந்தாள்... வாழ்ந்தாள்... இப்போதும் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறாள்...

ஆசியா பிறந்தது முதலே அவளுடன் ஏழ்மையும் ஒட்டிக்கொண்டு விட்டது. இன்று வரை அந்த வறுமைநிலை அவளைவிட்டுப் பிரியாமலேயே கூடவே அவளுடன் இணைந்து பயணிப்பது அவள் பெற்ற வரமா? அல்லது சாபமா?... என்பதுதான் புரியவில்லை.

ஏழைகள் என்றால் அவர்கள் எப்போதுமே ஏழைகளாகவே இருக்கவேண்டும் என்பது எழுதப்படாத விதியாகவே இருந்து வருகின்றது. இதற்கு ஆசியாவும் விதிவிலக்கல்லவே.

பதினெட்டு வயதில் திருமணம் செய்த ஆசியாவின் கணவன் ஒரு நாளாந்த கூலித் தொழிலாளியே. மூட்டை தூக்குதல், குழி வெட்டுதல் வீதி வேலைகள் என தனது உடம்பை உருக்கி உழைத்து எப்படியோ குடும்பத்தை காப்பாற்றி வந்தான்.

மூன்று வருடங்களுக்கு முன் வீதி விபத்தில் மண் ஏற்றும் பார ஊர்தியில் சிக்கி அவன் இறந்தபிறகு ஆசியாவின் எதிர்காலமே சூன்யமாகியது போன்ற நிலையே காணப்பட்டது.

தனது பத்து வருட குடும்ப வாழ்வில் பன்னிரண்டு வயதில் ஒரு பெண் பிள்ளை நஸீஹாவும், மூன்று வயதில் ஒரு ஆண் குழந்தையுமே இப்போதைய அவளின் சொத்தாக உள்ளது.

தனது வறுமை நிலையாலும் இளைய பிள்ளையை பராமரிப்பதற்காகவும் நஸீஹாவின் படிப்பை ஐந்தாம் வகுப்புடன் நிறுத்திவிட்டாள். இப்போது அவர்களின் பசியை தீர்ப்பதற்காகவே ஆசியா நாஸ்தோறும் வீட்டு வேலைகளுக்குச் சென்று வருகிறாள். எப்படியோ அதில் கிடைப்பதைக் கொண்டு கால் வயிறும் அரைவயிறுமாக தன் பிள்ளைகளுடன் தானும் பசியாறுவாள்.

தனது உம்மா வேலைக்குச் சென்று வீடு திரும்பும் வரை நஸீஹாதான் தம்பியை வைத்திருப்பாள். அவனுக்கு தேனீர் கொடுப்பது, பசித்தால் ஏதாவது திண்பண்டங்களை சாப்பிடக் கொடுப்பது, தூங்க வைப்பது போன்ற எல்லா வேலைகளையும் ஒரு பெரிய மனுசியைப் போலவே கவனித்துச் செய்து வந்தாள்.

குருவியின் தலையில் பனங்காயை வைத்தால்போல இந்த சின்ன வயதில் இவ்வளவு பெரிய சுமையை நஸீஹா தன் தலைமீது சுமந்தாலும் அதனைப் பொறுப்பாகவே செய்து வந்தாள். அதற்கு முக்கிய காரணம் தன் தயார் மீதிருந்த பயமே.

ஊரில் யாரும் வசதி படைத்தவர்களின் வீட்டில் திருமணம் அல்லது ஏதும் விருந்துபசாரம் என்றால் ஆசியாவைத்தான் முதலில் கூப்பிடுவார்கள். அன்றைய தினம் அவளுக்கு வேலை செய்வதற்கான கூலியுடன் எஞ்சிய சாப்பாடும் கிடைக்கும். இப்படியான நாட்களில் ஆசியாவின் வீட்டில் மகிழ்ச்சி வெள்ளம் கரைபுரண்டோடும். அந்த எஞ்சிய புரியாணிச் சாப்பாடு அன்றைய இரவு வேலையையும் சேர்த்து அவர்களுக்கு நிறைவான தூக்கத்தையும் கொடுத்துவிடும். இத்தகைய நாட்களில் நஸீஹாவுக்கு பெரும் கொண்டாட்டம்தான்.

எஞ்சிய சாப்பாடு என்பதனால் அது பெரும்பாலும் தீய்ந்து கருகிய சோறாகவே இருக்கும். என்றாலும் இது கிடைப்பதே ஆசியாவுக்கும் நஸீஹாவுக்கும் பெரிய விசயம்தான்.

வருடத்தில் நோன்பு மாதம் வந்தால் அளவுக்கதிகமாகவே அரிசி, பணம், உடைகள் என வந்து சேரும். இவைகள்தான்

இவர்களைப் போன்ற ஏழைகளுக்கு கிடைக்கும் மிகப் பெரிய வரப்பிரசாதம். இதனால் இவர்களின் நோன்புப் பெருநாள் புத்தாடைகள், திண்பண்டங்கள், கோழி இறைச்சிச் சாப்பாடு என மிகவும் குதுாகலமாகவே கழியும்.

வருடத்தில் இப்படி வருகின்ற விஷேட தினங்களில் மட்டும் தான் சமூகத்தின் மேல் மட்டங்களில் உள்ளவர்களின் பார்வை இவர்களின் மீது படுகின்ற சந்தர்ப்பம் ஏற்படுகிறது.

ஏனைய காலங்களில் இவர்களது அவலமான வாழ்க்கையை யாரும் கண்டுகொள்வதே இல்லை. இதன் காரணமாகவே ஏழ்மை நிலை என்பது இச்சமூகத்தில் இன்னும் தொடர் கதையாகவே நீண்டு செல்கிறது.

நிவாரணங்கள் சக்காத்து என்பன வறுமையில் இருப்போரின் பசி பட்டினியை தற்காலிகமாக தீர்த்து வைத்தாலும் இதனை நிரந்தரமாக தீர்த்து வைக்கும் ஒரு திட்டத்தை யாரும் நடைமுறைப்படுத்தாமல் இருப்பதே ஆசியாவைப் போன்றவர்களின் குடும்பங்கள் ஏழ்மையில் அவதிப்படுவதற்கு முக்கிய காரணமாகும்.

தன் வயதோடு இருக்கும் பல சிறுமிகள் பாடசாலையை நோக்கிக் கற்க செல்லும் போது நஸீஹாவைப் போன்றவர்கள் வீட்டிலே வேலை செய்து காலம் கழிக்கும் பாரபட்சமான நிலையை இல்லாதொழிக்கும் ஒரு சமூக அமைப்பை உருவாக்க இன்றைய இஸ்லாமிய இயக்கங்கள் எதுவும் காத்திரமான ஒரு நடவடிக்கையை மேற்கொள்ளாமலிருப்பது துரதிஷ்டமே.

ஆசியாவின் வாழ்க்கை முழுவதுமே வறுமைக்கு எதிரான போராட்டமாகவே கழிந்து வந்துள்ளது. இதோ வழமைபோல் அஸ்வர் முதலாளியின் வீட்டில் வேலைகளை முடித்து விட்டு இன்று அஸருக்கு முன்னதாகவே தனது வீட்டிற்கு வந்து விட்டாள்.

தாயாரின் வருகையைக் கண்டதும் நஸீஹா மகிழ்ச்சியுடன் தனது தம்பியை தூக்கியபடி ஓடிச் சென்று முன்னால் நின்றாள். அந்த குட்டித்தம்பி இரு கைகளையும் நீட்டி பாய்ந்தபடி ஆசியாவின் கரங்களுக்குள் அடைக்கலமானான்.

“ஏன் உம்மா ஒரு மாதிரியா இருக்கீங்க... இன்றைக்கு வேலை அதிகமா...” என ஒரு அனுதாபத்துடன் தாயை நோக்கி நஸீஹா கேட்டதும்,

“ஒன்றும் இல்ல புள்ள... சும்மாதான்...” எனச் சமாளித்தாள்.

“சரி கையில் இருக்க சாப்பாட்டை தாங்கம்மா சரியா பசிக்குது...” என மகள் கேட்டதும்,

“நஸீஹா இன்டைக்கு சாப்பாடு மிச்சம் இல்லம்மா கடைசியா இருந்த தீஞ்ச சோற்றையும் கோழிக்கு போட என்று முதலாளி அம்மா எடுத்துப் போயிட்டாங்க... நான் வரக்க கடையில் பான் வாங்கி வந்திருக்கேன்... சாப்பிடுவோம்... என்ன...” என்று கவலையுடன் கூறினாள்.

“சரிம்மா...” என நஸீஹாவும் ஏமாற்றம் கலந்த தொனியில் பதிலளித்தாள். இருவரும் அமர்ந்து பாணை தான் கொண்டு வந்த கறியுடன் சேர்த்து சாப்பிடத் தொடங்கினர்.

நஸீஹாவுக்கு இருந்த பசியில் பாணை அவசரமாக விழுங்கிக் கொண்டிருந்தாள். இதைப் பார்த்த ஆசியாவின் கண்கள் குளமாகின. இதை அவதானித்த நஸீஹா

“ஏன் உம்மா அழுவுறீங்க...” எனக் கேட்டாள்

“ஒன்றுமில்லை கண்ணில ஏதோ விழுந்துட்டது. எனக் கூறியபடி இரு கண்களையும் தனது முந்தானையால் துடைத்துக் கொண்டாள்.

“எனக்குத் தெரியும் உம்மா நம்மட கஷ்டத்தை நினைச்சித்தானே அழுவுறிங்க... நீங்க ஒன்னும் யோசிக்காதீங்க நான் பெரிசா வந்து வெளிநாட்டுக்குப் போய் உங்களுக்கு நிறைய காச அனுப்பிறேன்... நீங்கு வேலைக்கு எங்கயும் போக வேண்டாம்...” என கண்களில் ஒரு ஆர்வம் பொங்கப் பேசி முடித்தாள் நளீஹா இதனால் ஆசியாவின் அழகை வெப்பிசாரமாக மாறி மேலும் அதிகரித்தது. தனது அவல வாழ்வை எண்ணி மனம் குமுறியது. இன்னும் சில வருடங்களில் நளீஹாவும் வயதுக்கு வந்து விடுவாள்.

அதன் பிறகு அவளது நிலை... இதை நினைத்துப் பார்க்கையில் இதயம் சுக்குநூறாக உடைந்து விடுவது போன்ற உணர்வே ஆசியாவிற்கு ஏற்பட்டது.

இந்தச் சிந்தனையுடனே அன்றைய இரவை உறக்கமின்றி கழித்தாள் ஆசியா. மறுநாள் பொழுது விடிந்ததும் அதிகாலையிலேயே ஆசியா புறப்பட ஆயத்தமானாள்.

“என்ன உம்மா... இன்றைக்கு நேரத்தோட போறீங்க...” என வியப்புடன் மகள் கேட்ட கேள்விக்கு

“இன்றைக்கு நம்ம நிஜாம் ஹாஜியார் வீட்டில அவர் மகளை பெண் பார்க்க வாராங்களாம். ஆடு கோழியெல்லாம் அறுத்து விருந்து வைக்குறாங்க அதுதான் நேரத்தோட வரச் சொன்னாங்க அடுப்பில் கஞ்சி இருக்கு தம்பிக்கு கொடுத்துட்டு நீயும் குடி நான் இன்றைக்கு இறைச்சிச் சாப்பாடு கொண்டுவாரன்...” என நளீகாவின் ஆவலை தூண்டியவாறே போய்க் கொண்டிருந்தாள் ஆசியா.

நேரம் நண்பகலைத் தாண்டிவிட்டது நளீஹாவின் தம்பி கட்டாந்தரையில் விரித்த பனையோலைப் பாயில் நன்றாக தூங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

தெருவில் ஐஸ் பழம் விற்பவனின் பாம்... பாம்.. என்ற ஒலி கேட்டதும் நஸ்ஹாவீட்டுக்குள் சென்று நேற்று உம்மா அவளுக்கு கொடுத்திருந்த பத்து ரூபாவை எடுத்தபடி வீதிக்கு ஓடிவந்து ஒரு ஐஸ் பழத்தை வாங்கி வாயில் வைத்து ருசித்தாள்.

இந்த மதிய வேளையில் ஐஸ்பழத்தின் சுவையும் குளுமையும் அவளைச் சொர்க்கத்தில் சஞ்சரிக்கச் செய்வது போன்ற மகிழ்ச்சியில் திளைக்க செய்தது.

இப்போது நேரம் இரண்டு மணியைக் கடந்து விட்டது இன்னும் காணோம். அவளுக்கு பசி வயிற்றைக் கிள்ளியது. காலை குடித்த சிறிது அரிசிக்குக் கஞ்சை தவிர இந்நேரம்வரை எதுவும் அவளுக்குச் சாப்பிடக் கிடைக்கவில்லை. தம்பியை திரும்பிப் பார்த்தாள் அவன் அங்குமிங்குமாகப் புரண்டபடி இன்னும் படுக்கையிலேயே இருந்தான்.

சிறிது நேரம் போனதும் வாசலை நோக்கி யாரோ வருவது தெரிந்ததும் ஓடிப்போய் பார்த்தாள் அது ஆசியாதான்.

“உம்மா சொன்ன மாதிரி நேரத்தோட வந்திட்டிங்களே” என மகிழ்ச்சியுடன் கூறி கட்டிப்பிடித்தாள்

“சரி... சரி... தம்பியையும் எழுப்பு சாப்பிடுவோம் நீங்களும் பசியோடு இருப்பீங்க...” என்றபடி தான் கொண்டுவந்த பார்சலை தரையில் வைத்தாள்.

நஸ்ஹாவும் தம்பியும் கீழே இருக்க அவர்களின் அருகே அமர்ந்தபடி ஆசியா அந்த சாப்பாட்டுப் பார்சலை விரித்தாள். அதற்குள் கோழியின் ஒரு பொரித்த கால்பகுதியும் சில இறைச்சித் துண்டுகளும் மரக்கறியும் கலந்திருந்தன. ஆசியா அதனை விளக்கி சோற்றினை வேறாக்கியபோது நஸ்ஹாவின் முகம் வாடியது.

“என்ன உம்மா இன்றைக்கும் தீஞ்ச சோரா...” என்றாள் ஏமாற்றத்துடன்

“முதலாளி உம்மா எனக்குத்தர ஒரு சகன் சாப்பாடு வேறயா எடுத்து வைச்சிருந்தாங்க கடைசியில அவங்க மகன்ட கூட்டாளிமாற இரண்டு பேர் வந்ததாள அத அவங்களுக்கு கொடுத்துட்டாங்க... சாப்பாடும் கடைசியில தட்டுப்பாடு. அதனாலதான் நான் மிஞ்சின தீஞ்ச சோற்றை எடுத்து வந்தேன்...” என சமாதானப்படுத்தினாள்.

பெருத்த எதிர்பார்ப்புடன் இருந்த நஸீஹாவிற்கு இது ஏமாற்றத்தையே ஏற்படுத்தியது என்றாலும் விருப்போடு அதனை உண்ணத் தொடங்கினாள். இதனைப் பார்த்த ஆசியாவின் உள்ளத்திலிருந்து தீஞ்ச சோற்றின் வாசனையைப் போல ஆழ்ந்த பெரு மூச்சொன்று வெளிவந்தது.

வறுமையில் தீய்ந்து கொண்டிருக்கும் தங்களைப் போன்றோரின் வாழ்க்கைக்கு இந்த தீஞ்ச சோறு கிடைப்பதே பெரிய விசயம் என நினைத்து தனக்குள் திருப்திப்பட்டுக் கொண்டவளாக கொண்டு வந்த உணவை பிள்ளைகளுடன் சேர்ந்து ஆசியாவும் சாப்பிடத் தொடங்கினாள்.

(விடிவெள்ளி – 2021.03.05)

ரெய்ட் இதயங்கள்

இந்த வருட வைகாசி மாதமும் வெய்யில் நெருப்பாய்த் தீய்த்தது. நண்பகல் நெருங்க உஷ்ணத்தின் அளவு அதிகரித்துக் கொண்டே போனது. அதிக வெக்கை காரணமாக வீட்டில் இருக்கமுடியாமல் சிலர் வெளியிலே வந்து மர நிழல்களிலே தஞ்சமடைந்திருந்தனர்.

வாடைக்காற்றுக் கூட இம்முறை பெரிதாக வீசவில்லை. மரங்களிலுள்ள ஒரு இலை கூட ஆடாமல் அசையாமல் அப்படியே இருந்தன. நாட்டின் “லொக்டவுன்” சட்டத்திற்கு மரங்களும் கட்டுப்பட்டு விட்டனவோ என்றே எண்ணத் தோன்றியது.

நசீர் ஹாஜியார் தனது பனையோலை விசிறியை கையில் எடுத்தபடி வீட்டு வாசல் படியில் அமர்ந்து கொண்டார்.

இன்றுதான் ஒருவாரமாகப் போடப்பட்ட ஊரங்குச் சட்டத்தை பகலில் மட்டும் தளர்த்தி இருந்தார்கள். பக்கத்து தெருவிற்கு கூட போவதற்கு மனம் இடம் கொடுக்கவில்லை. இந்த

அருங் கோடையில் வீட்டுக்குள் எவ்வளவு நேரம்தான் அடைப்பட்டுக் கிடப்பது.

“வேறு காலமாக இருந்தால் மஹ்முது நாநாடா மில்லில போய் பெரிய விறாந்தையில் படுத்திருக்கலாம். இது கொரொணா காலமாச்சே... ஆட்களோட சேர்ந்து இருக்கவே பயமா இருக்கு... அதுவும் வயதான காலத்தில் நமக்கு இந்த நோய் வந்தால்...” நினைக்கவே அவரது உடல் உதறல் எடுத்தது.

நசீர் ஹஜியாரின் அறுபத்தைந்து வருட வாழ்க்கை அனுபவத்தில் இப்படி ஒரு நோயை அவர் கேள்விப்பட்டதே இல்லை.

கொரொணா என்ற சொல்லைக் கேட்டாலே அனைவரும் பயந்து ஓடும் அளவிற்கு அதைப்பற்றிய விமர்சனமும், அறிவித்தல் களும் மக்கள் மனதில் ஒரு பீதியை உருவாக்கி இருந்தது.

இந்தநோய்த் தொற்று ஏற்பட்டால் முடிவு மரணம் என்ற தகவல்களும், இதற்கு மருந்தே இன்னும் கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை என்னும் விடயமும் மக்கள் மத்தியில் மேலும் இந் நோய் பற்றிய அச்சத்தையே அதிகரிக்கச் செய்தது.

இதன் காரணமாக நாட்டிலுள்ள அனைவரும் கடந்த சில மாதங்களாக வெளியிடத் தொடர்பு ஏதுமில்லாமல் முகக்கவசம் அணிந்தும் எப்போதும் கைகளை கழுவியவாறும் ஒரு கட்டுப்பாட்டுக்குள் வாழும்நிலையில் தங்களை மாற்றியமைத்துக் கொண்டனர். நாட்டில் எல்லோருக்கும் இது என்றுமே அறிந்திராத ஒரு புதுமையான அனுபவமாகவே இருந்தது.

பாடசாலைகள், அரச நிர்வாகம், நிறுவனங்கள், வங்கிகள், சந்தைகள், வர்த்தக நிலையங்கள் யாவும் காலவரையரையின்றி மூடப்பட்டன.

நசீர் ஹாஜியார் எப்போதுமே பத்திரிகை வாசிப்பதையும், தொலைகாட்சியில் செய்திகளைப் பார்ப்பதையும் வழக்கமாக கொண்டவர். நாடு முடக்கப்பட்ட இன்றைய காலப்பகுதியிலும் அதனை அவர் கைவிடவில்லை. இது ஒன்றுதான் இப்பொழுது அவரின் முக்கிய பொழுபோக்காகவும் இருந்தது.

இதன்காரணமாக கொரோணா பற்றிய சகல உள்நாட்டு வெளிநாட்டுச் செய்திகளையும் அவர் அறிந்துவைத்திருந்தார். ஊடகங்களில் அரசாங்கம் கூறும் கொரோணா கட்டுப்பாட்டு நடவடிக்கைகளையும் அறிவித்தல்களையும் கேட்டு சகலருக்கும் கூறுவதோடு தானும் அதனை கடைப்பிடித்து நடப்பதை கடமையாகவே கொண்டிருந்தார்.

உண்மையில் இவ்விடயத்தில் அவர் மிகவும் கண்டிப்பாக இருந்தார் என்றுதான் கூறவேண்டும்.

ஐந்து வருடங்களுக்கு முன் தனது மனைவியை இழந்து மகளின் வீட்டில் பேரக் குழந்தைகளைக் கவனித்தவாறு தனது இறுதிக்காலத்தை ஓட்டி வரும் நசீர் ஹாஜியார் இந்த முதுமைக்காலத்தில் இத்தகைய ஒரு பயங்கரமான நோய் தனக்கு ஏற்பட்டால் நிச்சயம் மீளவே முடியாது என்பதை நன்கு அறிந்திருந்ததால் எப்போதுமே முகக் கவசத்துடனேயே இருப்பார். அவசிய தேவையின்றி இப்போது வெளியில் எங்குமே அவர் செல்வதில்லை.

இதனாலேயே இந்த மதிய வேளையில் எங்கும் செல்லாமல் வாசல் படியிலே அமர்ந்தபடி வீதியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அந்தநேரம் அவருக்குத் தெரிந்த முஸ்தபா மாஸ்டர் பைசிக்கிளில் அவ்வீதிவழியாக வந்து கொண்டிருந்தார். நசீர் ஹாஜியாரை கண்டதும்

“என்ன ஹாஜி படியில குந்திட்டு இருக்கீங்க...” எனக் கேட்டார்.

“ஒன்றுமில்லை... கடும் வெக்கை அதுதான் வெளியில் வந்து இங்கே இருக்கிறேன்...” என நசீர் ஹாஜியார் பதிலளித்தார்

வேறு நாளாக இருந்தால் “வாங்க மாஸ்ட்டர் ஒரு இஞ்சிப் பிளேன்டி அடிச்சிட்டு கொஞ்ச நேரம் கதைச்சிட்டு இருப்போம்...” என அழைத்திருப்பார். ஆனால் இந்தக் கொரொணா அபாயத்தால் யாரோடும் தேவையின்றி கதைப்பதையே அவர் நிறுத்தியிருந்தார். எல்லாம் அளவோடுதான். முஸ்தபா மாஸ்டர் என்ன நினைத்தாரோ.

“சரி ஹாஜியார் நான் வாறன்...” எனத் தனது முகக் கவசத்தை இறுகக் காதில் செருகிக் கட்டியவாறே பைக்களின் பெடலை வேகமாக மிதித்தபடி போய்க்கொண்டிருந்தார் முஸ்தபா மாஸ்டர்.

அந்தநேரம் பள்ளிவாசல் ஒலிபெருக்கியிலிருந்து ஐங்காலத் தொழுகையின் அழைப் போசையாக பாங்கு ஒலிக்கத் தொடங்கியது. முன்னரைப் போலன்றி மிகவும் குறைந்த ஒலியுடனேயே பாங்குச் சத்தம் கேட்டது.

ஆனால் ஐந்து வேளை பாங்கு ஒலித்தாலும் பள்ளிக்குச் சென்று தொழ முடியாத அவலமான நிலையே தொடர்ந்தும் நீடித்தது. கொரொணாவிற்காக ஒரு மாதமாகப் பூட்டப்பட்ட பள்ளிவாசல் இன்னும் திறக்கப்படவில்லை. எப்போது திறக்கப்படும் எனவும் தெரியவில்லை. அனைவரும் தங்கள் தொழுகையை வீட்டிலேயே நிறைவேற்றி வந்தனர்.

தினமும் ஐவேளை ஆர்வமுடன் பள்ளிவாசலுக்கு தொழச் செல்லும் நசீர் ஹாஜியாருக்கு இது பெரிய மனவேதனையைக் கொடுத்தது. அவருக்கு மட்டுமல்ல எல்லா மக்களுக்கும் இது வருத்தத்தைக் கொடுத்தது. இதுவும் இறைவனின் சோதனையே என நினைத்து அனைவரும் மனதைத் தேற்றிக் கொண்டனர்.

கடந்த காலங்களில் இப்படி வெயில் அடிக்கும் கோடையில் ளுகர் தொழுகைக்குப் பள்ளிக்குச் செல்லும் நசீர் ஹாஜியார்

தொழுகை முடிந்ததும் 'வல் மண்டபத்தின் அருகே உள்ள மாபிள் தரையில் சில மணிநேரம் தூங்கிவிட்டுத்தான் வீட்டுக்கு வருவார்.

அந்த இடத்தில் இருக்கும் இதமான குளுமைக்கு நிகரே இல்லை. இந்த சுகத்தை அவர் வேறு எங்குமே அனுபவிக்கவில்லை. இக்காலப்பகுதியில் வெளியில் இருக்கும் வெப்பச் சூழல் எதுவுமே அங்கு இருக்காது. மிகவும் ஆனந்தமாக சிறிது நேரம் தூங்கி எழுந்தால் நசீர் 'ராஜியாருக்கு அன்றைய பொழுது புத்துணர்ச்சியுடனேயே கழியும்.

இதையெல்லாம் நினைத்துப் பார்த்தபடி உழிச் செய்து விட்டு முஸல்லாவைத் தூக்கியவாறு தனது அறைக்குள் நுழைந்தார். தொழுகை முடிந்ததும் தனது குடும்பத்திற்காகவும் உலக மக்களுக்காகவும் இறைவனிடம் பிரார்த்தனை செய்து விட்டு அப்படியே முஸல்லாவில் மௌனமாக அமர்ந்திருந்தார்.

“வாப்பா சாப்பாடு போட்டாச்சு வாங்கோ...” என மகள் பாத்திமாவின் குரல் கேட்டதும் எழுந்து சமயலறைப்பக்கம் சென்றார். கூடவே பேரப்பிள்ளைகளும் அவருடன் அமர்ந்து சாப்பிடத் தொடங்கினர்.

நாட்டில் கொரொணா பரவிய நாள்முதல் இந்தப் பிள்ளைகளுக்கு குர்ஆன் மத்ரசாவோ, பாடசாலையோ நடைபெறாததால் வீட்டிலே இவர்களின் அட்டகாசம் அதிகரித்தே காணப்பட்டது. இவற்றையெல்லாம் நசீர் 'ராஜியார்தான் சமாளித்து குடும்பத்திற்கு ஆறுதலாக இருந்து வருகிறார்.

பிள்ளைகளின் வழமையான செயல்பாடுகள் யாவும் நிறுத்தப்பட்டுள்ளதால் அவர்களின் எதிர்காலம் என்னவாகுமோ என்ற கவலையும் ஒரு பக்கம் அவரை ஆட்கொண்டிருந்தது.

இந்த கொரொணா ஒழிந்து மீண்டும் மக்கள் எப்போது இயல்பு வாழ்க்கைக்குத் திரும்புவார்கள் என யாராலும் எதிர்வு கூறமுடியாத நிலைமையே எங்கும் காணப்பட்டது.

உலகெங்கும் இதனால் ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் இறந்துபோகும் துயரச் செய்திகள் தினமும் ஊடகங்களில் வெளிவந்தவண்ணமிருந்தன.

நசீர் ஹாஜியார் வாழும் பிரதேசத்தில் இந்நோய் யாருக்கும் காணப்படாவிட்டாலும் பயத்தினால் அனைவரும் முன்னெச்சரிக்கையுடனேயே இருந்தனர். எப்போதும் இதைபற்றிய பேச்சுக்களே எல்லோரது வாயிலிருந்தும் வந்து கொண்டிருந்தது. அதைவிட வதந்திகளும் அதிகமாகப் பரவியது.

ஓரிடத்தில் பலர் ஒன்றுகூடுவது அரசாங்கத்தால் தடைசெய்யப்பட்டது. இதனால் திருமண வைபவங்களைக் கூட பலர் ஒத்தி வைத்தனர். மரணச்சடங்கில் கூட குறிப்பிட்ட சிலரே பங்குபற்ற முடியும் என நாட்டில் இதுவரையில்லாத பல புதிய சட்டங்கள் அமுல் படுத்தப்பட்டதால் அனைத்து மக்களினதும் வாழ்க்கை முறைகளுமே தலைகீழாக மாறிப் போயிருந்தன.

இவையனைத்தும் நமது நன்மைக்காகவே என்ற அரசாங்கத்தின் கூற்றினை பார்க்கையில் நசீர் ஹாஜியாருக்கு அது நியாயமாகவே தெரிந்தது.

ஆனால் பள்ளிவாசலுக்குச் சென்று ஜமாஅத்துடன் தொழமுடியாத துர்ப்பாக்கிய நிலையை எண்ணித்தான் நசீர் ஹாஜியார் தினமும் மனதுக்குள் புகைந்து கொண்டிருந்தார்.

இப்போது நாளாந்த பத்திரிகைகள் கூட அவருக்கு கிடைப்பது குறைந்துவிட்டது. நாட்டு நடப்புக்களை தொலைகாட்சி மூலம் மட்டும்தான் அவரால் அறியக்கூடியதாக இருந்தது.

ஒரு நாள் அந்திப்பொழுது சாயும் வேளை மிகவும் பரபரப்புடன் முஸ்தபா மாஸ்டர் நசீர் ஹாஜியாரைத் தேடி அவரின் வீட்டிற்கு வந்திருந்தார். வந்தவரின் பதட்டத்தை அறிந்த நசீர் ஹாஜியார்

“என்ன மாஸ்டர் ஏதும் முக்கியமான செய்தியா...?”

“ஓமோம் ஹாஜி நேற்று கொழும்பில கொரொணா வந்து மெளத்தான ஒரு முஸ்லிம் ஆள்ர மைய்யித்தை சொந்தக்கார ஆட்களுகிட்ட அடக்க கொடுக்காம சவச் சாலையில் கரண்ட் போறணையில் போட்டு எரிச்சி சாம்பலைத்தான் கொடுத்தாங்களாம்... எல்லா இடத்திலேயும் இதுதான் பேச்சு...” என மூச்சு விடாமல் கூறினார் முஸ்தபா மாஸ்டர்.

இந்தச் செய்தியை அவரால் நம்பமுடியாமல் இருந்தது. இதைக் கேட்டதும் நசீர் ஹாஜியாரின் உடம்பே ஒருகணம் நடுங்கிப் போய்விட்டது.

“உண்மையாகவா...” என ஆச்சரியத்துடன் கேட்டார்

“உண்மைதான் பாருங்கோ பேஸ்புக்கில பெயர், போட்டோ எல்லாம் விபரமாய் போட்டிருக்காங்க. நம்மட ஜம்மியத்துல் உலமா சபையும் இதைப்பத்தி மேலிடத்தில பேசியும் எதுவும் சரிவர இல்ல...” என தான் அறிந்த விடயங்களை முஸ்தபா மாஸ்டர் ஒருவித பதற்றத்துடன் எடுத்துக் கூறினார்.

“இதென்ன அநியாயமா இருக்கு... அதுதான் முஸ்லீம் ஆட்கள் மரணமானா அவங்கட மார்க்கப்படி அடக்கம் செய்யலாமென்றுதானே போனகிழமை அரசாங்கம் சொல்லியிருந்திச்சே... அப்போ ஏன் இப்படி நடந்தது...” எனக் கவலையும் வியப்புமாக கேட்டபடி நசீர் ஹாஜியார் வானத்தைப்பார்த்து யோசித்துக் கொண்டிருந்தார்.

ஒரு முஸ்லீம் மரணமாகி விட்டால் அந்த மையித்தை எப்படி மென்மையாக கையாள வேண்டும், அதனை எவ்வாறு அடக்கம் செய்யவேண்டும் என இறைவன் கட்டளையிட்டிருக்கின்றான் என்ற விபரம் எங்களது சிறு பிள்ளைகளுக்குக் கூட தெரியும்.

உரிய முறையில் இறந்த முஸ்லீம் ஜனாசாவை அடக்கம் செய்யாவிட்டால் அனைத்து முஸ்லீம் சமூகத்தினருமே குற்றவாளிகளாக, பாவத்தைச்சுமந்தவர்களாகவே மறுமையில் நிற்க நேரிடும் என்ற இறைவனின் எச்சரிக்கைகளை நினைக்க நசீர் ஹஜியாரின் நெஞ்சுக்குள் ஏதோ உருளுவதைப் போன்ற அவதியில் இருமிக் கொண்டிருந்தார்.

இந்த எரிப்புச் செய்தியைக் கேள்வியுற்ற சகல முஸ்லீம்களும் ஆத்திரமுற்றனர். எங்குமே இதைப்பற்றி பேச்சாகவே இருந்தது. தங்கள் மார்க்க நடவடிக்கைகளுக்கு விழுந்த ஒரு பேரிடியாகவே அனைவரும் இதைக் கருதினர்.

மக்கள் பலரும் கோபமும் கவலையும் ஒருங்கே மேலிட அடுத்து என்ன செய்வதுதென்ற ஆலோசனையில் கூட்டம் கூட்டமாய் பேசிக்கொண்டிருந்தனர்.

இப்போதுள்ள சூழலில் இதைப்பற்றி தெரிந்து கொள்ள யாருடனும் தொடர்பு கொள்ள முடியாத நிலையே காணப்பட்டது. இந்தச் சம்பவம் முஸ்லீம்களின் உரிமைக்கும், அடிப்படை மத உணர்வுக்கும் இழைக்கப்பட்ட பெரிய அநீதி எனப் பல முக்கிய பிரமுகர்கள் கருத்துத் தெரிவித்தபோதும் எரிப்பதை தடுக்க முடியாமற் போய்விட்டது. இதற்க ஒரு தீர்வு காணமுடியாத கையாறு நிலையில் அனைவரும் சோகம் படர்ந்த முகத்துடன் அமைதியாகவே இருந்தனர்.

மறுநாள் ஊடகங்களில் இதைப்பற்றிய செய்தி பெரிதுபடுத்தப்படாமல் பட்டும் படாமலும் வெளிவந்திருந்தன. இதனால் ஏதும் பிரச்சினைகள் வரக் கூடாது என்ற விடயத்தில் அரசும் மிகக் கவனமாக இருந்தது.

இருந்தும் முஸ்லீம் மக்கள் யாரும் மைய்யித்தை எரித்ததை ஏற்க முடியாமல் மனம் குமுறினர். லொக்டவுன் ஆன இக்காலப்பகுதியில் எதுவும் செய்யமுடியாத இக்கட்டான

நிலைமையில் அனைவரும் இறைவனின் மேல் பாரத்தைச் சுமத்தி தங்கள் கவலையையும், ஆதங்கத்தை தீர்த்துக் கொண்டனர்.

சில நாட்களின் பின்னர் முஸ்தபா மாஸ்டரும் இன்னும் சிலரும் நசீர் ஹாஜியாரின் வீட்டு முற்றத்திலே நீண்ட நாட்களுக்குப் பிறகு ஒன்றாகக் கூடி கதைப்பதற்காக வந்திருந்தனர். அவர்களின் வருகை இப்போதிருக்கும் மனநிலையில் நசீர் ஹாஜியாருக்கு ஒரு ஆறுதல் போலவே இருந்தது.

“என்ன ஹாஜியார் உலகத்தில எல்லா நாட்டிலயும் கொரொணாவால இறந்தவங்கள் மண்ணுக்குள்ளதான புதைக்கிறாங்க. இங்கே மட்டும் ஏன் கட்டாயம் எரிக்கச் செல்றாங்க...” என அங்கிருந்த ஹாஜியாரின் நண்பர் மஹ்முது கேட்டதும்,

“ஆமார்வீயில ஒவ்வொரு நாளும் நானும் இதை பார்த்திட்டுத்தான் இருக்கேன். நம்ம நாட்டிலயும் விரும்பினால் புதைக்கலாம் என்று முதல்ல அறிவிச்சிட்டு இப்போ ஏதேதோ காரணம் கூறி எரிக்க வைக்கிறாங்க நினைக்கவே மனசெல்லாம் பத்துது...” என முஸ்தபா மாஸ்டரும் தனது எண்ணத்தில் உள்ளதை எடுத்துரைத்தார்.

“இதெல்லாம் துவேசம் பிடிச்ச சிலரது புத்தியில வந்த திட்டம். இவங்களுக்கு எப்படிச் சொன்னாலும் புரியாது. இவங்கள் எல்லாம் அந்த வல்லறப்புதான் பார்த்துக்குவான். அவன்தான் இவங்களுக்கு நல்ல புத்தியக் கொடுக்கணும்...” என நசீர் ஹாஜியாரும் உணர்ச்சிவசப்பட்டவராக கூறினார்.

“அதெல்லாம் சரி ஹாஜியார் இங்கு யாரும் கொரொணா வந்து மெளத்தாகிறதப் பற்றி பயப்பட இல்ல. இங்கே அந்த மையத்தை எரிக்கிறதை நினைச்சாதான் உடம்பெல்லாம் உதறுது. அதனாலதான் நாம கொரொணா வராம மிச்சம் கவனமா இருக்கப்பார்க்கணும். எல்லாம் அல்லாஹ்ட சோதனை. மையத்தை அடக்கம் செய்யாட்ட அந்தப்பாவம் நம்ம எல்லோரையும்தான் சேரும் என்றுதான் மார்க்கத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கு. இப்போ

அல்லாஹ்கிட்ட பாவமன்னிப்பு கேட்கிறதை விட நம்மாள் வேறு என்னதான் செய்ய ஏழும்...” என்று முஸ்தபா மாஸ்டர் முஸ்லீம்களின் தற்போதைய இயலாமையை பற்றிய நிலைமையை எடுத்துக்காட்டி ஒரு பிரசங்கமே அங்கு செய்துவிட்டார்.

இப்படியான பலவிதமான கருத்துக்களையே ஒவ்வொரு ஊரிலும் மக்கள் கூடிக் கூடி கதைத்துக் கொண்டிருந்தனர். இந்த மையித்து எரிப்பு விடயத்தால் ஆயிரக்கணக்கான ஈமானிய இதயங்களும் எரிந்து பொசுங்கிக்கொண்டிருந்தன.

மஹ்ரிப் தொழுகையை முடித்துவிட்ட நஸீர் ஹாஜியாரும் இறைவனின் பக்கம் கையேந்தியவராக

“யா அல்லாஹ் இனிமேலும் ஒரு மையித்தை எரிக்கவைத்து எங்கள் எல்லோரினுடைய இதயங்களையும் எரித்துவிடாதே. அவர்களுக்கு நல்ல சிந்தனையைக் கொடு. சகல மக்களும் நிம்மதியாக வாழும் சூழலை ஏற்படுத்தித் தா...” என எல்லோரையும் போலவே அவரும் அழுதவண்ணம் பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருந்தார்.

(விடிவெள்ளி – 2021.01.01)

அநியாலை

ஐம்பது... நாற்பத்தொன்பது... நாற்பத்தெட்டு...
நாற்பத்தேழு... கண்களை இறுக மூடியபடி ஐம்பதிலிருந்து இப்படி
தலைகீழாக மனதிற்குள் எண்ணிக்கொண்டு சரினா கட்டிலில்
குப்புறப்படுத்திருந்தாள்.

நித்திரை வராவிட்டால் இந்தமுறையில் சீக்கிரம்
நித்திரையை வரவழைக்கலாம் என அவள் ஏதோ ஒரு புத்தகத்தில்
படித்திருந்த ஞாபகம். அது இப்போது அவளுக்கு அவசியம்
தேவைப்பட்டது.

அதை தனக்கே பரீட்சித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

ம்... ஹூம்... நித்திரை இமைகளின் ஓரங்களுக்கு வரவே
மறுத்தது. தூக்கம் எங்கோ தொலைந்து விட்டதுபோன்ற உணர்வு

மணியைப்பார்தாள். சுவர்கடிகாரம் நள்ளிரவு
பன்னிரண்டு மணியாவதற்கு ஐந்து நிமிடங்கள் இருப்பதைக்
காட்டிக் கொண்டிருந்தது. எங்கேயோ தூரத்தில்
குழந்தையொன்று அழும் குரல் அந்த நள்ளிரவில் மெல்லிய காற்றில்
மிதந்து வந்து கொண்டிருந்தது.

தூக்கம் எப்படி வரும். நிம்மதியான மனம்... கவலையில்லாத வாழ்வு... பிரச்சனையில்லாத குடும்பம் இவைகளில் ஒன்றாவது சரினாவுக்கு அமைந்ததா? யாரைக் குறைகூறுவது. யாரிடம் தன் உள்ளக் குமுறல்களை முறையிடுவது... என நினைத்து தனக்குள்ளா கவே அழுதான். அப்போதாவது தன் நெஞ்சுப் பாரம் குறையாதா என்ற நற்பாசையும் கூட.

தன் பிறப்பின் மீதே அவளுக்கு வெறுப்பும் விரக்தியும் மேலிட கண்கள் குளமாக மாறி கன்னங்களில் அருவியாக வடிந்து தலைய ணையை ஈரமாக்கிக் கொண்டிருந்தது.

நேற்று அந்தச் சின்னப்பிரச்சினைக்கு கேவலம் ஒரு ஐம்பது ரூபாவுக்கு சின்னம்மா என்னமாதிரியாகக் குதித்தாள். அவள்பேசிய வார்த்தைகள் சே... இன்னும் இதயத்தில் குற்றிய முள்ளாக வலித்துக்கொண்டிருந்தது.

சின்னம்மாதான் அப்படியொன்றால் வாப்பாவும் கொஞ்சம் கூட இரக்கம் பாராமல் சின்னம்மாவின் பக்கம் நியாயத்தை பேசியது நினைக்கவே சரினாவின் உடம்பில் தீப்பற்றி எரிவதைப் போன்ற எரிச்சலையும் வேதனையையும்தான் ஏற்படுத்தியது.

உம்மா காலமாகி ஐந்து வருடங்கள் கழிந்து விட்டன. அப்போது சரினாவுக்கு பன்னிரெண்டு வயது தம்பிக்கு நான்கு வயது. சரினாவையும் தம்பியையும் பராமரிக்க முடியாததால் வாப்பா சின்னம்மாவை மூன்று வருடங்களுக்கு முன் மறுமணம் செய்து கொண்டார் ஆரம்பத்தில் சின்னம்மா சரினா மீது அன்பாகத்தான் இருந்தார்.

ஏனோ போகப் போக அவள் குணம் மாறியது. மாற்றாந்தாய் மனப்பான்மைக்கு உதாரணமாகவே அவள் விளங்கினாள். எல்லாவிடயங்களிலும் சரினாவை ஓரக்கண்பார்வையுடனேயே நடத்தினாள். இதனால் சரினாவின் உள்ளம் பெரிதும் வேதனைப்பட்டது. அடிக்கடி சின்னம்மாவுடன் முரண்படவும் செய்தாள்.

இதுவெல்லாம் சரினாவின் தந்தைக்கு ஓரளவு தெரிந்திருந்தும் மனைவி மீது கொண்ட பயத்தால் பார்த்தும் பாராதது போலவே நடந்து கொண்டார். ஜீ.சி.ஈ சாதாரண தரப் பரீட்சையில் சில வருடங்களுக்கு முன் சரீனா சகல பாடங்களிலும் திறமை சித்தி பெற்று பலராலும் பாராட்டப்பட்டபோது அவளின் தந்தை மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தார். ஆனால் மேற்கொண்டு உயர்தர வகுப்பில் படிப்பதற்கு முயற்சித்தபோது சின்னம்மா சம்மதிக்கவே இல்லை.

“இங்கே பாருங்க பொம்பிளப்பிள்ளை இவ்வளவு படிச்சதே போதும். இதுக்கு மேல பெரிய ஸ்கூலுக்கு போய் படிச்சி என்ன செய்யப்போரா. அதுக்கு எவ்வளவு செலவு வரும் உங்கட வருமானம் சாப்பாட்டுக்கே சரியாயிடுது. இன்னும் எவ்வளவு செலவு இருக்கு அதுக்குமேல் இவள படிக்க வைக்கிறதுக்கு பணத்திற்கு எங்கோ போற...” சரினாவின் சின்னம்மா அவள் தந்தையிடம் அவளை படிக்கவிடாமல் தடுப்பதற்கான காரணத்தை எடுத்துரைத்தபோது அவரும் மௌனமாகி விட்டார்.

இனி என்ன செய்வது எனத் தெரியாமல் சரினா சிந்தித்தபடியே இருந்தாள். தான் தொடர்ந்து படிக்கவேண்டும் பல்கலைக் கழகம் போக வேண்டும் என்ற கனவு நிராசையாகி விடுமோ என்ற அச்சத்தில் தவித்தாள். அப்போதுதான் அவள் கற்கும் பாடசாலையில் அதிபர் நளீரா ரீச்சர் சரினாவின் வீட்டை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார்.

சரினாவின் நிலைமையை அவள் யார் மூலமாகவோ அறிந்திருந்தாள். இதைப்பற்றி அவளின் பெற்றோருக்கு தெளிவுபடுத்தி அவளுக்கு உதவும் எண்ணத்துடனேயே நளீரா ரீச்சர் சரினாவின் பெற்றோரை சந்திக்க வந்திருந்தார்.

நல்ல வேளையாக சரினாவின் தந்தையும் சின்னம்மாவும் அவ்வேளை வீட்டிலிருந்தனர். நளீரா ரீச்சரை கண்டதும்

“வாங்க ரீச்சர் என்ன இந்தப்பக்கம்” என அவரை வரவேற்று வாசலிலிருந்த வாங்கில் உற்கார வைத்தார்.

“உங்களைத்தான் நான் காணவந்தேன். இங்கே பாருங்க சரீனா நல்ல கெட்டிக்காரி. அவட ஓ.எல் பரீட்சை ரிசல்டால எங்கட ஸ்கூலுக்கே பெருமையா இருக்கு. இன்னும் அவ மேல படிச்சாவென்றால் உங்களுக்குத்தான் நன்மை. சரினாட வாழ்க்கையும் இதால நல்லா இருக்கும்... நீங்க கட்டாயம் அவள படிக்க வைக்கப் பாருங்க...” என மிக வினயமாக நளீரா அதிபர் கூறியதும்

“எல்லாம் சரிதான் ரீச்சர் என்ட வசதி அதுக்கு இடம் கொடுக்காதே. இப்போ மேலே படிக்குறதென்றா மத்திய மகாவித்தியாலயத்துக்கு போகணும் அதுவும் தூரம். பைசிகில் வேணும். இன்னும் எவ்வளவோ செலவு வரும்... இவ்வளவு படிச்சதே போதும் டீச்சர்... பொம்புள பிள்ளைதானே...” என்று சரினாவின் தந்தை வெகுளித்தனமாக கூறியதும்,

“அப்படி சொல்லாதிங்க இன்றைக்கு பெண் பிள்ளைகள்தான் படிப்பில் முன்னுக்கு நிக்கிறாங்க... செலவை பற்றி நீங்க யோசிக்க வேண்டாம்... எல்லா படிப்புச் செலவையும் இங்கே இருக்கின்ற கல்வி அபிவிருத்தி நிறுவனமொன்று செய்ரதா சொல்லியிருக்காங்க... நீங்க எப்படியும் அவள படிக்க வைங்க” எனக்கூறியதும் சரினாவின் தந்தையின் முகத்தில் சிறு மாற்றம் தேன்றியது. மகிழ்ச்சியான முகத்துடன் தனது மனைவியிடம் இதைக் கூற அவளோ வேண்டா விருப்பாக

“ஏதோ நான் செல்லுரதை சொல்லிட்டேன் இனி உங்க விருப்பம்” என அவரின் காதுக்குள் கூறினாள். அவருக்கு மனைவியின் பதில் சம்மதமாகவே பட்டது.

“சரி ரீச்சர் நீங்க இவ்வளவு சொல்றீங்க உங்கள் சொல்படியே செய்வோம்...” என நன்றி கலந்த தொனியில் கூறினார்.

“அப்போ... எல்லாம் நல்லாமுடிஞ்சிது நான் வாறன்...” எனக் கூறியபடி நளீரா ரீச்சர் அங்கிருந்து வெளியேறிக் கொண்டிருந்தார்.

இவையனைத்தையும் வீட்டு மூலைக்குள்ளிருந்த அவதானித்துக்கொண்டிருந்த சரினாவின் உள்ளம் ஆனந்தத்தில் கூத்தாடியது. அன்று நளீரா ரீச்சர் கதைத்திராவிட்டால் அவளின் உயர்தர வகுப்பு கனவு நிறைவேறாமலேயே போயிருக்கும். இவையெல்லாம் நினைத்துப் பார்த்த சரினா தனது கல்விக்காக இதுவரை எவ்வளவு சிரமத்தை தான் கடந்து வெற்றி அடைந்திருப்பதை எண்ணி மனதுக்குள் பெருமிதம் கொண்டாள்.

இப்படி எவ்வளவோ தடைகளைத் தாண்டித்தான் இன்று உயர்தரப் பரீட்சைக்குத் தோற்றி முடிவுக்காக காத்திருக்கின்றாள்.

உயர்தர விஞ்ஞானப் பிரிவில் கடந்த மூன்று வருடங்களாக கற்ற காலங்களில் பல்வேறு தொண்டு நிறுவனங்கள் அவளது ரியூஸன், புத்தகம், கல்லூரிச் செலவுக்காக உதவிபுரிந்திருந்தனர். அவற்றையெல்லாம் இப்போது நன்றியுடன் நினைத்துப் பார்த்தாள்.

அதைவிட சாதாரண தரப் பரீட்சையில் சித்தி பெற்றதும் தொடர்ந்து உயர்தர வகுப்பில் கற்க உரிய தருணத்தில் கைகொடுத்த நளீரா ரீச்சரையும் அவள் இப்போதும் நெஞ்சத்தில் மறக்காமல் வைத்துள்ளாள்.

இன்று இரவைக்குள் பரீட்சை முடிவுகள் இணையத்தளத்தில் வெளியிடப்படும் என்ற அறிவித்தலை கேள்வியுற்றதிலிருந்தே சரினாவால் இருப்புக் கொள்ள முடியவில்லை.. அவளிடம் இணைய வசதியோ, போனோ எதுவுமில்லை பரீட்சை முடிவை எப்படிப் பார்ப்பாள். அதுதான் அடுத்த தெருவிலுள்ள கடையில் சென்று பார்ப்பதற்காக ஐம்பது ரூபாவைக் கேட்டபோதே சின்னம்மா சீறிப்பாய்ந்தார்.

இதற்கு முன்னரும் இப்படியான பல சம்பவங்கள் நடைபெற்றபோதும் சின்னம்மாவின் இன்றைய பேச்சு அவனை மிகவும் வேதனைப்படுத்தியது.

பரீட்சை முடிவுகள் வரும் நேரத்தில் இப்படி மனதை நோகச் செய்யும் பேச்சுக்களால் சரினாவின் மனம் வெந்து துடித்தது.

தனது தாயார் இருந்திருந்தால் இச்சந்தர்ப்பத்தில் தனக்கு எவ்வளவு ஆறுதல் வார்த்தைகளைக் கூறி தைரியப்படுத்தி இருப்பார்கள் என நினைக்க அவளுக்கு அழகை அழகையாய் வந்தது.

இன்று வரவிருக்கும் இந்தப் பரீட்சை முடிவின் மீது அவள் பெரிதும் நம்பிக்கையே வைத்திருந்தாள். இந்த முடிவுதான் அவளின் எதிர் காலத்தையே தீர்மானிக்கும் முடிவாகவும் உள்ளதை அவள் அறிவாள்.

இதுவரையும் தான்பட்ட துன்ப, துயரங்களுக்கு இந்த பரீட்சைப் பெறுபேறு ஒரு விமோசனத்தைப் பெற்றுத்தரும் என்ற எதிர்பார்ப்பிலும் அவசரத்திலுமே சரினா இணையத்தளத்தின் முடிவுகளை உடனே அறிய அதிக ஆர்வமாய் இருந்ததால் அடிக்கொரு தடவை

“இறைவா எனக்கு நல்ல முடிவைத்தந்து என் வாழ்க்கையை பாதுகாத்து உதவு” என இறைவனையும் மனதுக்குள் பிரார்த்தித்தபடியே மிகவும் பதற்றத்துடனே இருந்தாள்.

ஆனால் இதைப்பற்றி ஒன்றுமே பெரிதாக அலட்டிக் கொள்ளாமல் சரினாவின் தந்தையும் சின்னம்மாவும் தத்தம் வேலைகளில் கவனமாக இருந்தனர்.

அப்போது சரினாவிற்கு கற்பித்த ஜவாத் ஆசிரியரும் அவருடைய வகுப்பு மாணவர்கள் சிலரும் வேகமாக அவருடைய வீட்டைநோக்கி வந்துகொண்டிருந்தனர்.

இதனைக் கண்ட சரினாவின் தந்தை அவசரமாக அவர்களை நோக்கிச் சென்று

“என்ன மாஸ்டர் ஏதும் பிரச்சனையா...” என பயந்தபடி கேட்டதும்,

“உங்கட மகள் பாஸ் பண்ணிட்டா... மெடிசன் நிச்சயமாக கிடைக்கும்... நெட்டுல றிஸல்ட்டைப் பார்த்தோம்...” எனச் சொன்னதுதான் தாமதம் வீட்டுக்குளிலிருந்த சரினா வெளியே ஓடிவந்து “என்ன சேர் சொல்றீங்க...” என அதனை நம்பமுடியாதவளாக ஜவாத் ஆசிரியரை நோக்கிக் கேட்டாள்.

“சரினா நீ மாவட்டத்தில் மூன்றாவது ரேங் எடுத்திருக்கா மெடிசின் நிச்சயம் கிடைக்கும்... வாழ்த்துக்கள்...” என மகிழ்ச்சியுடன் கூறியதும் சரினா அழுதுவிட்டாள்.

மேலே பறப்பது போன்ற ஆனந்தத்தில் மிதந்தாள். அனைவரும் சரினாவை வாழ்த்தி தங்கள் பாராட்டுக்களைத் தெரிவித்தனர். சரினாவும் அவர்களுக்கு தனது நன்றிகளை கூறினாள்.

செய்தியை சரினாவின் வீட்டில் தெரிவித்த திருப்தியுடன் ஜவாத் ஆசிரியரும் அவருடன் வந்தவர்களும் அங்கிருந்து விடைபெற்றுச் சென்றனர்.

இவையனைத்தையும் ஒன்றும் புரியாதவாறு முற்றத்தில் நின்றபடி சரினாவின் தந்தையும் சின்னம்மாவும் கண்களை முளித்தபடி பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

சரினாவே மகிழ்ச்சியை கட்டுப்படுத்த முடியாமல் துள்ளிக் குதித்தாள். சிறிது நேரத்தில் சரினா சித்திபெற்ற செய்தியைக்

கேள்விப்பட்ட பக்கத்து வீட்டுக்காரர்களும், அவளின் தோழிகளும் அங்கு வந்து சூழ்ந்து கொண்டனர்.

“என்ன பரீதா... இனிமே உங்களுக்கு ஒரு பிரச்சனையும் வராது. அதுதான் சரினா டொக்டரா வரப்போறா. நீங்க பெரிய அதிஸ்டக்காரர்கள்தான்...” என அங்கு வந்திருந்த பெண் ஒருவர் சரினாவின் சின்னம்மாவைப் பார்த்து கூறினார்.

இதைக் கேட்டதும் சின்னம்மாவின் இதயமே ஒரு கணம் நின்றது. இப்படியும் ஒரு சம்பவம் நடக்குமா என வியந்தபடி சிலையாக நின்றார்.

அப்போதுதான் அவருக்கு சகலதுமே தெளிவாகப் புரிந்தது. தனது தீய குணத்தாலும் கல்வியைப் பற்றிய அறிவு இல்லாததாலும் சரினாவை எவ்வளவு துன்பப்படுத்தியுள்ளேன் என நினைத்தபோது ஏற்பட்ட வெட்கத்தால் அந்த இடத்தை விட்டும் தலைகுனிந்து வெளியேறத் தயாரானார்.

அவ்வேளை சரினா தன் தந்தையிடமும் சின்னம்மாவிடமும் வந்து எல்லாவற்றையும் மறந்தவளாக

“நான் பாஸாகிட்டன் சின்னம்மா... என மகிழ்ச்சி பொங்க கூறியதும் இருவரும் சரினாவை கட்டிப்பிடித்து அழத்தொடங்கினர்.

தாங்கள் அறியாமையினாலும் கல்வி பற்றிய சிந்தனை ஏதும் இல்லாமையினாலும் சரினாவின் மனநிலையையும் அவளின் திறமையையும் உணரத் தவறியதை நினைத்து மனம் வருந்தினர்.

இந்த உண்மையை சரினாவும் புரிந்து கொண்டவளாக யாவையும் மறந்து அவர்களுடன் இன்முகத்துடன் உரையாடினாள்.

இந்தப்பரீட்சையில் வெற்றிபெற கடந்தகாலத்தில் எவ்வளவு எதிர் நீச்சலை போட்டியிருப்பாள். எவ்வளவு தடைகளைத் தாண்டியிருப்பாள். தான் வாழ்க்கையில் இதுவரைப்பட்ட

துன்பங்களுக்கு இறைவன் ஒரு நல்ல தீர்வைத் தந்துவிட்டான் என்ற மகிழ்ச்சியுடன் முதலில் அவனுக்கு நன்றி செலுத்தும் வகையில் வீட்டிற்குள் நுழைந்து முஸல்லாவை விரித்து தொழுவதற்கு ஆயத்தமானாள்.

தொழுகை முடிந்ததும் அவள் உள்ளம் இலேசாகி விட்டதைப் போன்ற ஓர் உணர்வு ஏற்பட்டது.

தனது பெற்றோரைப் போன்று அறியாமையில் வாழும் பல பெற்றோர்களின் தவறான நடவடிக்கைகளினால் திறமைமிக்க எத்தனை பெண்களின் கல்வியும் எதிர்காலமும் வீணாகினவோ என்றசிந்தனையே இந்த மகிழ்ச்சியான நேரத்திலும் சரினாவின் சிந்தனையில் தோன்றி அவள் மனதை உறுத்திக்கொண்டிருந்தது.

வேதக்கீவ

பெரிய பள்ளி ஜூம்ஆ மஸ்ஜித்திலிருந்து அதிகாலை சுபஹூ தொழுகைக்காக ஒலித்த அதான் அழைப்பு அந்த ஊரின் எல்லைவரையும் கேட்கும்படி ஒலிபெருக்கியில் சத்தமாக ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது.

இந்த அதான் ஒலியைக் கேட்டதும் கத்தோலிக்க மக்கள் செறிவாக வாழும் அவ்வூரின் மத்திய பகுதியிலுள்ள ஒரு சாதாரண வீட்டின் மின்விளக்குகள் பிரகாசமாக எரியத் தொடங்கின.

அந்த வீட்டுக் கதவை திறந்தபடி கலைந்து கிடந்த கூந்தலை இருகைகளாலும் கோதி முடித்தவாறு அடைக்கலம் அக்கா வெளியே வந்தாள். புகையிலைத் தோட்டத்திற்கு இப்போது புறப்பட்டாள்தான் சூரிய உதயத்திற்கு முன் நீரிறைத்து, பாத்திகட்டி வேலைகளை நேரத்திற்கு முடிக்கமுடியும். இந்த வகையில் பள்ளிவாசலிருந்து ஒலிக்கும் சுபஹூ நேர அதான் ஒலிதான் அடைக்கலம் அக்காவின் நாளாந்த தொழிலுக்கான ஆதார சுருதியாக விளங்கியது.

இவ்வூரின் நாற்புறமும் பரவலாக செறிந்து வாழும் முஸ்லிம் இனத்தவர்களே இங்கு மிகவும் கூடுதலாக இருந்தபோதிலும் இந்த

இரு இனத்தவரும் எவ்வித முரண்பாடுகளும்மில்லாமல் ஒற்றுமையுடன் இணைந்து வாழ்ந்து வருவது இன்றைய காலச் சூழலில் ஒரு எடுத்துக்காட்டான விடயம் என்றே கூறவேண்டும்.

நண்பகல் பன்னிரண்டு மணியாகியது. கத்தோலிக்க ஆலயத்திலிருந்து “டாண்... டாண்...” என உயரத்தில் தொங்கும் பிரமாண்டமான மணியிலிருந்து எழும்பிய ஓசை ஊரின் நாலாபக்கமும் எதிரொலித்தது. அந்த ஆலய மணியோசை ஒலித்ததுதான் தாமதம்

“அரிசி அரிக்க நேரமாச்சுதே... கோயில் மணியும் அடிச்சிட்டுது...” என அவசரப்பட்டு ஆயிஷா உம்மா அடுப்பங்கரையினை நாடுவது தினமும் நடக்கும் விடயமாகும்.

பாங்கின் ஓசையிலும், ஆலய மணி ஒலிப்பதிலும் சமய வேறுபாடுகள் பாராமல் தங்கள் வாழ்க்கை முறைகளை ஒழுங்குபடுத்தியே இவர்கள் இன்றுவரை வாழ்ந்து வருகின்றார்கள். இப்படி ஒருவர் வழியில் இருவர் இணைந்து செல்லும் இயல்பான வாழ்க்கை முறையே இந்த ஊரில் ஆண்டாண்டு காலமாக நிலவி வரும் நடைமுறையாகவும் உள்ளது.

இடையில் ஏற்பட்ட யுத்த நிலைமையினால் இவர்களின் உறவில் சிறு சிறு விரிசல்கள் ஏற்பட்டாலும் காலப்போக்கில் அது மறைந்து புத்துணர்ச்சியுடனும், புதிய பரிமாணத்துடனும் அவர்களின் உறவு மேலெழுந்தே வந்துள்ளது.

கல்வி விடயத்திலும், கலாசார நிகழ்ச்சிகளிலும் விளையாட்டு விழாக்களிலும் இவர்கள் எவ்வித வேறுபாடுகளின்றி இணைந்தே பங்குபற்றி பல வெற்றிகளைப் பெற்று ஊருக்கு பெருமைகளை சேர்த்த சம்பவங்கள் நிறையவே உள்ளன.

இத்தகைய புரிந்துணர்வோடும் நட்போடும் தான் விவசாயம், வியாபாரம், போன்ற தொழில்களிலும் இவர்களின்

தொடர்புகள் முரண்பாடுகள் இல்லாமல் இப்போதும் தொடர்ந்து வருகின்றது.

இதன் ஒரு எடுத்துக்காட்டாகவே மஹ்முது நானாவையும் செபமாவையையும் குறிப்பிட்டுக் கூறலாம். இருவருமே அப்பகுதியில் சிறந்த விவசாயிகள் எனப் போற்றப்பட்டவர்கள்.

ஆரம்பக்கல்வியை ஒரே பாடசாலையில் கற்றதால் இவர்கள் இளம் வயதிலிருந்தே நண்பர்களாக விளங்கி வருகின்றனர். இன்று இருவரும் அறுபதைத் தாண்டிய முதுமைப் பருவத்தினர் ஆனாலும் வயல் வேலைகளில் இன்னும் இவர்களது உழைப்பும், உற்சாகமும் ஏனையோரை வியப்பில் ஆழ்த்தும். உறுதியான் உடல் வலிமை இந்தவயதிலும் இவர்களை இளமைக் கோலத்தில் வைத்துள்ளது.

இருவருக்குமே வேதத்தீவில் சொந்தமாக வயற் காணி உண்டு. இவர்களின் ஜீவனேபாய வாழ்வாதாரமே இந்த வயல்தான்.

இதேபோல இங்கு வாழும் பல கத்தோலிக்க, முஸ்லிம் மக்களுக்கும் வேதத்தீவில் வயற்காணிகள் உள்ளன. விவசாயம்தான் இவர்களின் பிரதான தொழில்.

போர்ச்சுமூல் நிலவிய காலப்பகுதிக்கு முன்னர் இம்மக்கள் இங்கு வீடுகள் கட்டி குடியிருந்து தொழில்புரிந்து வந்துள்ளனர். அதன் பிறகு சுமார் இருபத்தைந்து வருடங்களாக எவ்வித பயிற்சி செய்கையுமின்றி வெறும் தரிசுநிலமாகவே இக்காணிகள் காணப்பட்டன.

கடந்த சில வருடங்களாகத்தான் மீண்டும் மக்கள் சென்று விவசாய நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டு வருகின்றனர்.

நீண்ட காலத்திற்கு பிறகு வயலுக்குச் செல்வதால் அங்கு இருந்த அவர்களின் காணிக்குரிய அடையாளங்களைக் காண்பதில் மிகவும் சிரமப்பட்டனர்.

நல்ல வேளையாக மஹ்முது நானாவினதும்
 செபமாலையினதும் காணிகள் வாய்க்கால் பக்கமாக இருந்ததால்
 அதனை அடையாளம் காண்பதில் அவர்களுக்கு எவ்வித சிரமமும்
 இருக்கவில்லை.

சுமார் நூறு ஏக்கர் அளவு விஸ்தீரணமுடைய வயற்
 காணியைக் கொண்ட விவசாயப் பிரதேசம்தான்
 வேதத்தீவு. பொன்விளையும் பூமி என விவசாயிகளால் புகழப்படும்
 வளமான வயல் காணிகள் உள்ள இடம் இது.

இது கிழக்குப் புறமாக முஸ்லிம்களுக்கும் மேற்குப் பகுதியில்
 கத்தோலிக்கர்களுக்கும் சொந்தமாக உள்ள நீண்ட வரலாற்றினைக்
 கொண்ட பாரம்பரியமிக்க வயற்காணி. ஆண்டாண்டு காலமாக
 இந்த இரு இனத்தவர்களும் வேதத்தீவு வயலில் எவ்வித
 பிரச்சினையுமின்றி ஒற்றுமையாக விவசாயம் செய்து தங்கள்
 நாளாந்த வாழ்க்கையை நடாத்தி வருகின்றனர்.

இங்கு விவசாயம் செய்யும் அனைவரதும் வசிப்பிடங்களும்
 சுமார் ஐந்து கிலோ மீற்றர் தூரத்தில் உள்ள நகர்புறத்திலேயே
 இருக்கின்றன. அங்கிருந்து துவிச்சக்கர வண்டியிலோ, மாட்டு
 வண்டியிலோ அல்லது கால் நடையாகவோ இலுப்பைச்சோலை
 என்னும் ஒரு குக்கிராமத்துக்கு வந்து அங்கிருந்து வேதத்தீவையும்
 இலுப்ப்சோலையும் குறுக்கறுத்துப் பாயும் குரங்கு பாஞ்சான்
 ஆற்றைக் கடந்துதான் செல்லவேண்டும்.

வாகனத்திலோ, துவிச்சக்கர வண்டியிலோ வருபவர்கள்
 அதனை ஆற்றோர மரநிழலில் நிறுத்திவிட்டு சிறிய தோணிகள்
 மூலம் அந்த ஆற்றினைக் கடந்து அங்கிருந்து ஒரு கிலோ மீற்றர்
 நடந்து சென்றுதான் வயலை அடைய முடியும்.

இந்த வேதத்தீவு காணியின் ஒரு பகுதியில் செபமாலைக்கு
 மூன்று ஏக்கர் காணியும் மஹ்முது நானாவுக்கு இரண்டு ஏக்கர்
 காணியும் உண்டு. இவர்கள் இருவரினதும் காணியை ஒரு
 வாய்க்கால்தான் எல்லையாகப் பிரித்துள்ளது. பல வருடகாலமாக

இவர்கள் இருவரும் இங்கு விவசாயத் தொழில் ஈடுபடுவதால் உடன் பிறந்த சகோதரர்கள் போலவே மாறிவிட்டனர்.

“என்ன காதர் ஹாஜியார் இந்த முறை மழை ஒழுங்கா பெய்ததால் நாம தப்பினோம் இல்லாவிட்டால் போட்ட முதலும் வந்திருக்காது” மீன் மார்க்கட்டில் சந்தித்த காதர் ஹாஜியாரைப் பார்த்த செபமாலைதான் கூறினார்.

“இல்ல செபமாலை மழை சரியான நேரத்திற்கு வந்தாலும் கடைசியில் எண்ட வயல் பக்கம் அரக்கொட்டியான் வந்து அழிச்சுப்போட்டுது அதால் பெரிசா விளைச்சல் இல்ல...” வருத்தத்துடன் கூறினார் காதர் ஹாஜியார்.

இருவருமே வேதத்தீவில் விவசாயம் செய்பவர்கள். இதனால் ஒருவரை ஒருவர் நன்றாக தெரிந்து வைத்திருந்தனர்.

“செபமாலை... உன்னோட கூட்டாளி மஹ்முதை இரண்டு மூன்று நாளா வயல் பக்கம் காணயில்ல... எங்கே போயிட்டார்”

“அவங்கட சொந்தக்கார பிள்ளைக்கு நிலாவெளியில கலியாணமாம்... அதுதான் போயிருக்கார்... இன்றைக்கு அனேகமா வந்திடுவார்...”

“அப்படியா... அதுதான் உன்னையும் அந்தப்பக்கம் காண ஏழாம இருக்கு” என ஒருவித நக்கல் கலந்த பாணியில் கூறியவாறு போய்க்கொண்டிருந்தார் காதர் ஹாஜியார்

இவர்கள் இருவருக்கும் இடையே உள்ள ஆத்மார்த்த நட்பை காதர் ஹாஜியாரைப் போன்று அனோகமானேர் பொறாமைக் கண்களுடனேயே பார்த்தனர்

* * *

அன்று காலையிலிருந்து ஊரே பரபரப்பில் மூழ்கியிருந்தது ஊர் மட்டுமா... நாடே பெரும் அதிர்ச்சிக்குள்ளாகி இருந்தது.

அனைவரும் அடிக்கடி வரும் செய்திகளை அறிவதற்காக தொலைகாட்சிப் பெட்டிகளின் முன்னாலே காத்திருந்தனர்.

உயிர்த்த ஞாயிறு தினத்தில் கிறிஸ்தவ தேவாலயங்களில் குண்டு வெடித்து பல உயிர்கள் பலியான செய்தியால் அனைவரும் கதிகலங்கிப் போயிருந்தனர். மறு நாள் இந்தச்சம்பவத்திற்கான பொறுப்பு பல தரப்பினராலும் முழு முஸ்லிம் சமூகத்தின்மீதே சுமத்தப்பட்டது. இதனால் அனைத்து முஸ்லிம்களுமே வெளியில் செல்லத் தயங்கினர்.

ஆயுதப் படைகளின் தேடுதல் நடவடிக்கைகள் மிக தீவிரமாக முஸ்லிம் ஊர்களில் முடுக்கிவிடப்பட்டன. மக்கள் பீதியால் பயந்தபடியே நாட்களைத் நகர்த்திக் கொண்டிருந்தனர் ஒருசில தீய சக்திகள் தங்கள் சுயநலத்திற்காகச் செய்த இந்த செயலால் முழு முஸ்லிம்களுமே பாதிக்கப்பட்டனர்

மஹ்முது நாநா வாழும் பிரதேசம் முஸ்லிம்களைப் பெரும்பான்மை மையாகக் கொண்டிருந்தாலும் இந்த எதிர்பாராத செயல்களால் அனைவரும் அச்சத்துடனே காலம் கழித்தனர். ஒரு நாள் வீட்டிலிருந்து மஹ்முது நானா வெளியேற ஆயத்தமாகிக் கொண்டிருக்கும் போது,

“ஏங்க... இந்த ஆகாத காலத்தில எங்கே போறீங்க... ஊரெல்லாம் ஆமீ, பொலீஸ் போட்டு செக் பண்ணாங்க... நீங்க கட்டாயம் போகத்தான் வேணுமா...” என அவர் மனைவி கேட்டதும்,

“செமாலையைக் கண்டு கதைச்சி கணநாளாப்போவது புள்ள. அதுதான் ஒரு எட்டு பார்த்திக்கிட்டு வரலாமெண்டு போறன்...” கூறி முடிக்கவில்லை அதற்குள் இடைமறித்த அவர் மனைவி

“என்ன நீங்க சின்னப்பிள்ளை மாதிரி உலகமே தெரியாம இருக்கீங்க... இந்த நேரத்தில வேதக்கார தெருப்பக்கம் போனா சும்மா உடுவாங்களா... இப்பவே எல்லாரையும்

சந்தேகத்தோடுதான் பார்க்கிறாங்க... சும்மா... கிடங்க..." ஒரு எரிச்சலுடன் மனைவி படபட வெனக் கூறிமுடித்தாள்.

மனைவியின் கூற்றிலும் உண்மை இருப்பதை உணர்ந்த ம்மூது நாநா ஏதோ சிந்தித்தவராக தனது எண்ணத்தை மாற்றி முற்றத்தில் இருந்த ஊஞ்சல் பலகையில் அமர்ந்து கொண்டார்.

இதே நிலைமைதான் செபமாலைக்கும் இருந்தது. மஹ்மூது நாநாவைச் சந்தித்து கதைக்காமல் இருக்க முடியாமல் அவரின் மனம் தவித்துக் கொண்டிருந்தது.

அந்த எண்ணத்துடனேயே வீட்டிலிருந்து வெளியேறி ஆலய வீதிச் சந்தி வழியாகத் திரும்பியவரைக் கண்ட குருஸ் வாத்தியார்

"எங்கே செபமாலை இங்காலப்பக்கம் போறா..." என ஒரு சந்தேகத்துடன் கேட்டார்.

"இல்ல மாஸ்டர்... நான் கொஞ்சம் இப்பால் வீதிப்பக்கமாக போகணும்... நம்மட மஹ்மூது நாநாவைக் கண்டு ஒரு கிழமையாச்சு அதுதான்..." என இழுத்தபோது

"உனக்கென்ன விசறா பிடிச்சிருக்கு அவங்கட ஆட்கள்தான் நம்மட தேவாலயங்களில் எல்லாம் குண்டு வெச்சி ஆக்கள கொன்றிருக்காங்க... நீ அவங்கட பக்கம் போறா..." என ஒரு கண்டிப்புக் கலந்த தோரணையில் கேட்டதும்

"இல்ல மாஸ்டர் ஒரு சில ஆக்கள் செஞ்ச வேலையால நாம எல்லோரையும் குத்தம் சொல்லி பகைக்கப்படாது. இந்த ஊரில் இருக்கின்ற சோனக ஆட்களுக்கு இதைப்பத்தி ஒன்றுமே தெரியாது. அவங்க என்ன செய்வாங்க பாவம்..." என செபமாலை கூறியதும்

"அது சரிதான்... அதுக்கு இப்ப நீ போய் என்ன செய்யப் போறாய்..."

“நான் நம்ம மஹ்முது நாநாவைப் பார்க்கலாமென்றுதான் போறன். அவரும் என்னைக் காணாம மிச்சம் மனக் கஷ்டத்தில்தான் இருப்பாரு...”

“என்றாலும் நீ இந்த நிலமையில் அந்தப்பக்கமெல்லாம் போறது எனக்கு நல்லதா படயில்ல... நான்... சொல்லுரதை சொல்லிட்டன்” என முடிவுபட கூறினார் குரூஸ் வாத்தியார்.

“மாஸ்டர் நீங்க சொல்றத்திலயும் நியாயம் இருக்குத்தான். ஆனால் இதுக்கு முதல்ல நடந்த கலவரங்களில் நம்ம வீடு வாசல் எல்லாம் எரிக்கப்பட்ட நேரத்தில் நானும் என் குடும்பமும் மஹ்முது நாநாட வீட்டில்தான் தங்கியிருந்தோம் அப்போ அவங்க எவ்வளவு சந்தோசமாக் கவனிச்சாங்க... அதுக்கு இப்போ இந்த நிலைமையில் அவங்களக் கண்டு ஒரு ஆறுதல் வார்த்தை என்றாலும் சொல்லாட்டா அதைப்போல நன்றி கெட்ட செயல் வேற இல்ல... இல்லியா...” எனக் கூறியவாறு மஹ்முது நாநாவின் வீட்டை நோக்கி நடந்துகொண்டிருந்தார் செபமாலை.

மாதங்கள் பல கடந்தன. யாவும் கடந்துபோகும் என்ற யதார்த்தத்தின் படியே நடந்த சம்பவங்கள் அனைத்தும் அனைவரினதும் உள்ளத்திலிருந்தும் படிப்படியாக மறையத் தொடங்கின. மக்கள் அனைவரும் முன்னரைப் போல தத்தம் தொழில்களைப் புரிந்து இயல்பாக வாழத் தொடங்கினர்.

இப்போது செபமாலையும் மஹ்முது நாநாவும் முன்னரைப்போலவே ஒன்றாக வயலுக்குச் செல்வதும், வேலைகளைப் புரிவதுமாக தத்தம் கடமைகளில் கவனம் செலுத்தினார்கள்.

இந்த முறை வேளாண்மை நன்கு விளைந்திருந்தது. கதிர் முற்றுசின்ற பருவம். ஆனால் வான்மழை பொய்த்ததால் நீரில்லாமல் பயிர்கள் அழிவடையும் நிலையிலிருந்தன.

சிலரின் முயற்சியின் காரணமாக எப்படியோ மாவிலாறு நீர் வாய்க்கால் வழியாக ஓரளவு வரத் தொடங்கியது. அனைவரும் தத்தம் வயல்களுக்கு நீரை விடுவதற்காக அவசரப்பட்டனர். நீரின் வரத்து மிகவும் குறைவாகக் காணப்பட்டதால் அதைப் பங்கீடு செய்து வழங்கும் விடயத்தில் விவசாயிகள் ஒவ்வருவரும் தமக்கே முன்னுரிமை தரவேண்டும் என விவாதிக்கத் தொடங்கினர். இதனால் அந்த வேதத்தீவு விவசாயப் பிராந்தியத்திலேயே ஒரு கலவரம் வெடிக்கும் சூழல் உருவாகியது.

விவசாய அதிகாரிகளும் அங்கு வந்து ஆலோசனைகளை நடத்தினர். ஆனால் ஒவ்வொருவருமே தனது வயலுக்குத்தான் முதலில் தண்ணீர் பாயவேண்டும் என்ற சுயநல அடிப்படையில் விடாப்பிடியாக நின்றனர். யாரும் விட்டுக்கொடுக்கத் தயாராக இல்லை.

அப்போது எதிலும் தனது அடாவடித் தனத்தை முன்வைக்கும் ஒரு முரட்டு ஆசாமி முன்னால் வந்து

“இந்தப்பகுதியில் முஸ்லிம் ஆட்களுக்குத்தான் காணி அதிகம். அதனால் முதல்ல எங்களுக்குத்தான் தண்ணீரைத் தரணும்” என வீராய்ப்பாய் பேச மறுதரப்பிலிருந்து ஒருவர்

“அப்படிப் பார்த்தால் இந்தக் காணியோட பெயரே வேதத்தீவு. அதனால் எங்களுக்குத்தான் முதல்ல தண்ணீரைத் தரணும்” என தனது கருத்தை முன்வைத்தார்.

விடயம் வேறுபக்கம் திசை திரும்புவதை உணர்ந்த செபமாலை உடனே தனது அபிப்பிராயத்தை தெரிவிக்க முன்னுக்கு எழுந்து வந்து,

“எல்லோரும் கொஞ்சம் அமைதியாக இருங்க. இப்போ எங்க எல்லோருக்குமுள்ள பிரச்சினை தண்ணீர்தான். இதைவிட வேற கதை எதுவும் இங்கே பேசவேண்டிய அவசியமில்லை. முஸ்லிம் ஆட்களோ, வேதக்காரரோ என்று பார்த்து எந்த வயலுமே

வினையிறதில்ல வானமும் இனம் பார்த்து மழை பொழியிறதில்ல... இவ்வளவு காலமும் இந்த பயனற்ற கதையால்தான் நாம் எல்லாக்கஷ்டத்தையும் அனுபவித்து வந்திருக்கோம்... இங்கே பாருங்க, வேதத்தீவு என்பது ஒரு பெயர்தான். நாம இரண்டு இனத்திற்கும் இது சொந்தமானது. பெயரை வைத்து எதையும் உரிமை கொண்டாட முடியாது... இதைவிட்டு நாம ஒற்றுமையா விளைஞ்ச பயிரை காப்பாற்ற பார்ப்போம்..." என மிகவும் உருக்கமாக செபமாலை பேசி முடித்ததும்... அனைவரும் சற்று நேரம் அமைதியாக இருந்தனர்.

பின்னர் மஹ்மூது நாநா செபமாலையின் காதுக்குள் ஏதோ கூறிவிட்டு அங்கிருந்தவர்களை நோக்கி

"நாம கொஞ்சம் விட்டுக்கொடுத்தால் எல்லோருக்கும் நன்மை கிடைக்கும். ஆனால் யாருமே முன்வராததால் நானும் செபமாலையும் ஒரு தீர்மானத்திற்கு வந்திருக்கோம். எங்க இரண்டு பேரிட வயலும் வாய்க்காலுக்கு அருகே உள்ள நீர் பாயக்கூடிய முதல் வயல் என்று உங்கள் எல்லோருக்கும் தெரியும். முறைப்படி எங்க இரண்டு பேரிட வயலுக்குத்தான் முதலில நீரைத் தாரதுதான் நியாயம். ஆனா இந்த இடத்தில் உங்க எல்லோருக்காகவும் இதைவிட்டுத்தாறம். எங்களுக்கு முதலில அந்த தண்ணீரைத் தரவேண்டாம். இந்த வேதத்தீவு வயல் முழுவதும் நீர் பாய்ந்த பிறகு கடைசியா நாங்க எடுக்கிறோம்... சரிதானே..." மஹ்மூது நாநாவின் இந்தப்பேச்சை யாருமே எதிர்பார்க்கவில்லை.

அவர்கள் இருவரினதும் விட்டுக்கொடுக்கும் தன்மையையும், தாராள மணப்பன்மையையும் பார்த்து அனைவரும் வெட்கத்தால் தலையைக் குனிந்து கொண்டு மௌனமாகினர். அப்போது அவ்விடத்தில் நின்ற விவசாய உத்தியோகத்தர்

"எல்லோரும் மஹ்மூது நாநானட ஆலோசனையை ஏற்றுக்கொண்டது போலத்தான் இருக்கு... சரி இனிமே பிரச்சினை

முடிந்தமாதிரித்தான். நானும் வட்டவிதானயாரும் ஒரு ஒழுங்கு முறையில் தண்ணீரைத்தாரம். நீங்க எல்லோரும் யோசிக்காம போங்க இரண்டு நாளைக்குள்ள எல்லா வயல்களுக்கும் தண்ணீர் கிடைச்சிடும்” எனக் கூறியதும் எல்லோரது முகத்திலும் திருப்தி காணப்பட்டது. அந்த மன நிறைவோடு சகலரும் பிரிந்து சென்றனர்.

சிக்கலான இப்பிரச்சினையிலிருந்து விடுபட்ட ஒரு திருப்தியில் விவசாய அதிகாரிகளும் மகிழ்ச்சியுடன் அங்கிருந்து வெளியேறினர்.

செபமாலை, மஹ்மூது நானா ஆகியோரின் வயல்களை வாய்க்கால் பிரித்தாலும் அவர்களின் இதயங்களை அது இணைத்து வைத்துள்ளதை இந்தச் சம்பவத்தில் மூலமாக அப்பகுதி விவசாயிகள் உணர்ந்து கொண்டு அவர்களின் நல்ல குணத்தைப் பாராட்டி புகழ்ந்தனர்.

தோழர்கள் இருவரும் வேதத்தீவு ஆற்றைக் கடப்பதற்காக படகின்மீது ஏறி அமர்ந்துகொண்டனர். செபமாலையின் மனதில் சற்று பாரம் குறைந்தது போலிருந்தது.

“மஹ்மூது நாநா நாம விட்டுக் கொடுத்ததால பெரிய பிரச்சினையையே தடுத்திட்டோம்... அதுவே போதும். நம்ம ஊரே இனி சந்தோசமாகவும் ஒற்றுமையாகவும் இருக்கிறத்துக்கு இந்த வேதத்தீவுதான் வழிகாட்டப்போவது என்று எனக்கென்னமோ அடிமனசில ஒரு நினைப்பு வந்திட்டுத்தான் இருக்கு...”

“அப்படி நடந்தா அது எல்லோருக்கும் நல்லதுதான்...” என மஹ்மூது நாநாவும் கூறிமுடிக்க படகு இலுப்பச்சோலை துறையை வந்தடைந்தது.

வேதத்தீவு வயலில் உருவான இந்த சமரசமும், விட்டுக் கொடுப்பும் அனைவரையும் நிச்சயம் சிந்திக்கவே வைக்கும்.

எதிர்காலத்தில் இவ்விரு சமூகமும் ஒற்றுமையாக வாழ்வதற்கு இன்றைய சம்பவம் ஒரு அடித்தளமாகவே விளங்கும் என்பதை அனைவரினதும் முகபாவத்திலிருந்து இருவரும் புரிந்து கொண்டனர்.

அன்றிரவு நேரத்துடன் உணவருந்திவிட்டு மஹ்முது நாநா தூங்குவதற்காக ஆயத்தமானபோது வானத்தில் பலத்த இடியுடன் மின்னலும் பளிச்சிட வெளியே வந்து பார்த்தார். மழைநீர் சொட்டுச் சொட்டாக நிலத்தில் விழுந்துகொண்டிருந்தது.

சிறிது நேரத்தில் “சோ” வென்ற பேரிரைச்சலுடன் பெரும் மழையே பொழிந்து முற்றத்தை வெள்ளத்தால் நிரப்பியது.

மஹ்முது நாநாவிற்கு அளவிடமுடியாத ஆனந்தம். அவ்வேளையிலே செபமாலையை சந்தித்து அந்த மகிழ்ச்சியைப் பங்குபோட வேண்டும் என அவர் உள்ளம் துடித்தது. செபமாலையும் அதே எண்ணத்துடனேயே வீட்டிற்குள் அக்குமிங்குமாக உலாவிக் கொண்டிருந்தார். மகிழ்ச்சியால் அவர் உள்ளம் நிறைத்திருந்தது.

இவர்களின் எதிர்கால ஒற்றுமைக்கு இறைவனின் அனுக்கிரகமும் கிடைத்துவிட்டது போன்று இதோ பொழிந்து கொண்டிருக்கும் மழை இதற்கு சாட்சியாக கட்டியம் கூறியது. இனிமேல் வேதத்தீவில் உள்ள வயல்களுக்கு தண்ணீர் பிரச்சினையே இல்லை என்ற பெரும் திருப்தியுடன் இருவரும் நிம்மதியாகத் தூங்கச் சென்றனர்

செர்பார்ஸ்

இரவு முழுவதும் தூறிய பனிச்சாரலில் வீட்டு முற்றத்தில் நின்றிருந்த அத்தனை செடிகளுமே தெப்பமாய் நனைந்திருந்தன. சூரியன் கீழ் வானில் உதித்து ஒரு மணிநேரமாகியும் பனிப்புகையின் ஊடாட்டம் எங்கும் வியாபித்துக் காணப்பட்டது.

மார்கழிமாதப் பிறப்பென்றால் பனிக்காலத்தின் வரவைக் கட்டியம் கூறும் மாதமல்லவா. ஒருவழியாகப் போர்வையை விலக்கி கை கால்களை உதறியபடி கோமளா படுக்கையை விட்டும் எழுந்து வாசல்கதவைத் திறந்தபடி சிறிது நேரம் முற்றத்தை பார்த்தவாறு நின்றிருந்தாள்.

பனை மட்டைகளால் அடைக்கப்பட்ட வேலியோ, வாசல் படலையோ அவள் கண்களுக்கு தெளிவாகத் தென்படவில்லை. எங்கும் கடும் பனிப்புகார் படர்ந்து முன்னால் நிற்கும் உருவங்கள் எதையும் காணமுடியாதவாறு மறைத்துக் கொண்டிருந்தது.

பக்கத்து வீட்டு வானொலிப் பெட்டியிலிருந்து ஒலித்த காலைச் செய்திக்கான பின்னணி இசை நேரம் ஆறரை மணி என்பதை அவளது சிந்தனையில் நினைவூட்டியது. நேற்று நடைபெற்ற காணாமலாக்கப்பட்ட குடும்பங்களின் பெண்கள்

அமைப்புக் கூட்டத்தில் முடிவெடுத்தவாறு இன்றும் சத்தியாக்கிரக போராட்டத்திற்கு அவள் எப்படியும் செல்ல வேண்டும். கௌரி அக்காவிடம் தான் நிச்சயம் வருவதாக வாக்குக் கொடுத்திருந்தாள். அதற்கு முதல் நடந்த போராட்டத்திலும் கோமளா பங்குபற்றவில்லை. இவளை அழைத்துப் போக எட்டு மணிக்கு கௌரி அக்கா எப்படியும் இங்கு வந்துவிடுவாள்.

அதுவரைக்கும் வீட்டுவேலைகளை அவசரமாக முடித்தாக வேண்டும் வீட்டுக்குள் எட்டிப் பார்த்தாள் பிள்ளைகள் இருவரும் நன்றாக இறுகப் போர்த்தியபடி சுகமான உறக்கத்தில் படுத்திருந்தனர். இப்போது அவர்களை அவசரப்பட்டு எழுப்ப அவள் விரும்பவில்லை.

இந்த அதிகாலை வேளையில் எழுந்து அவர்கள் என்னதான் செய்யப் போகின்றார்கள். உறக்கத்திலாவது சிறிது நேரம் யாவையும் மறந்து இனிமையைக் காணட்டும் என்ற எண்ணத்துடனும் இன்றைய பொழுதை எப்படிச் சமாளிப்பது என்ற மனச்சுமையுடனும் அடுப்பங்கரையில் அமர்ந்து தேனீர் வைப்பதற்காக முயற்சியில் ஈடுபட்டாள்.

* * *

அக்காலப் போர்ச்சூழலில் எல்லோரையும் போலவே கோமளாவின் குடும்பமும் பலவகையான இடர்களுக்கு முகம் கொடுத்து வாழ்ந்து வந்தது. அன்றாட உழைப்பின் மூலம் கிடைக்கும் வருமானத்தைக் கொண்டே அவர்களின் குடும்ப வாசனமும் பயணித்தது. இந்த நிலையில் இடப்பெயர்வும், பொருள் இழப்பும் தொடர அவர்களின் வாழ்க்கை மிகவும் பாதிப்புக்குள்ளானது.

கோமளாவும் வயதுக்கு வந்து நான்கு வருடங்களைத் தாண்டிவிட்டாள். பெற்றோரும் பல இடங்களில் வரன் தேடி

அலைந்தனர். அப்போதுதான் அவர்களின் தூரத்து உறவினரான மகேஸ்வரன் இவர்களின் தேடலில் அகப்பட்டான்.

அந்நேரம் மகேஸ்வரன் கொழும்பில் தனியார் விற்பனை நிலையமொன்றில் விற்பனை முகாமையாளராகக் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்தான். கைநிறைந்த சம்பளம் இல்லாவிட்டாலும் குடும்பத்தைக் கொண்டு நடாத்தக் கூடிய அளவிற்கு வருமானம் போதுமானதாக இருந்தது. இருதரப்பினருக்குமிடையே நடைபெற்ற பேச்சுவார்த்தையில் சுமுகமான தீர்வு உண்டாக திருமணம் எவ்வித பிரச்சினையுமின்றி விரைவாக நடந்து முடிந்தது.

மகேஸ்வரனைக் கரம்பிடித்த ஒரு வருடத்திலேயே கோமளாவிற்கு முதலில் மூத்தவளாக பிரமிளா பிறந்தாள். சுமார் மூன்று வருடங்களுக்கு பிறகு இரண்டாவது பிள்ளையாக கபிலன் கிடைத்தான்.

அனைவரும் அச்சத்துடனும், அடக்குமுறைக்கு ஆளாக்கப்பட்ட நிலையிலும் வாழ்ந்த ஒரு காலகட்டத்தில் அவர்களின் வாழ்க்கை ஐந்து வருட காலமாக ஓரளவு மகிழ்ச்சியுடனேயே கழிந்தது.

அடிக்கடி இடம்பெறும் ஆட்கடத்தல், கப்பம் கோரல் போன்ற நிகழ்வுகளால் அனைவரும் பயத்துடனேயே காலத்தை ஓட்டினர். ஆண்கள் யாருமே இயல்பாக வெளியில் எங்கும் நடமாட முடியாத நிலை. மக்கள் பல கொடுமைகளை அனுபவித்து பீதியுடன் மடியில் நெருப்பைக் கட்டிக் கொண்டு வாழ்ந்த அந்த இருண்ட யுகத்தை கோமளாவால் மட்டுமல்ல யாராலுமே இலகுவாக மறக்க முடியாது.

ஆனாலும் இவையாவும் நாளாந்தம் சர்வசாதாரணமாகவே இடம் பெறும் சம்பவங்களாக இருந்தமையால் அனைவருக்கும் இது பழக்கமாகிப் போன ஒரு விடயமாக மாறியிருந்தது. இப்பின்புலத்திலேயே மகேஸ்வரனும், கோமளாவும் தங்கள்

இல்லறத்தை கிடைக்கும் வருமானத்தை கொண்டு திருப்தியாக நடத்திவந்தனர்.

மாதத்தில் ஒரு தடவைதான் மகேஸ்வரன் இரண்டு நாள் விடுமுறையில் ஊருக்கு வந்து செல்வான். அன்று சனிக்கிழமை கொழும்பிலிருந்து வந்து இரண்டு நாட்கள் கடந்து விட்டன. திங்கள்கிழமை எப்படியும் அவன் வேலைக்குச் சென்றாக வேண்டும்.

நானைய தினம் மதியம் ஒரு மணிக்கு கொழும்பிற்குச் செல்லும் பஸ்சில் சென்றால்தான் உரிய நாளில் வேலைக்குச் செல்ல முடியும். இதற்காக பயண முற்பதிவு செய்ய காலையிலேயே மல்லிகைத் தீவிலிருந்து பஸ் ஏறி நகர பஸ் நிலையத்திற்கு மகேஸ்வரன் செல்ல ஆயத்தமானான்.

“என்னங்க... டவுன்ல எல்லா இடத்திலயும் ஆமி கடுமையா செக்பண்ணாங்களாம் ஐடிங்காடடெல்லாம் பத்திரமா வைச்சிருங்க...” கோமளா ஒருவித அச்சத்துடன் கூறியதும்,

“அதெல்லாம் சரியா வைச்சிருக்கேன் நீ ஒன்றுக்கும் யோசிக்காதே...” என அவளுக்கு தைரியமூட்டி மகேஸ்வரன் வீட்டிலிருந்து அவசரமாகப் புறப்பட்டான். நேரம் காலை ஒன்பது மணியைத் தாண்டியிருந்தது.

வேகமாகச் சென்று ஒரு இருக்கைக்கான பணத்தை செலுத்தி பற்றுச்சீட்டைப் பத்திரமாக பக்கட்டில் திணித்தபடி மல்லிகைத்தீவு புறப்படத்தயாரான மற்ற பஸ்ஸிலேயே ஏறி வீட்டுக்கு பயணமானான்.

பஸ் சிறிது தூரம் சென்றதும் எங்கும் ஒரே கலவரமாக இருந்தது. மக்கள் அங்கும் இங்குமாகச் சிதறி ஓடியவாறு இருந்தனர். ஏதோ அசம்பாவிதம் நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும் என மகேஸ்வரன் ஊகித்துக் கொண்டான். பஸ்ஸும் பயணத்தைத் தொடர முடியாமல் அவ்விடத்திலேயே தரித்து நின்றது.

பக்கத்தில் எங்கே ஓரிடத்தில் கண்ணிவெடித் தாக்குதல் நடந்ததாகவும், அதில் பல படையினர் கொல்லப்பட்டதாகவும் அதனாலேயே அப்பிரதேசமெங்கும் பதற்றத்திலிருப்பதாகவும் பலரின் வாய் மூலச்செய்திகள் மேலும் கூடுதலான வதந்திகளுடன் காட்டுத்தீயாக எங்கும் பரவி அவன் காதுகளுக்கு எட்டியது நேரமும் ஓடிக் கொண்டிருந்தது. பஸ் புறப்படுவதற்கான எந்த அறிகுறியும் தென்படவில்லை.

எப்படி வீட்டுக்குச் செல்வது என்ற மனப்பயம் எல்லோரையும் போலவே அவனையும் ஆட்கொண்டது. என்ன செய்வது எனத் தெரியாது தவித்தான். வீட்டில் மனைவி பிள்ளைகளை நினைத்துப் பார்த்தான். அவர்களின் நிலைமை என்னவோ என்ற கவலையும் அங்கலாய்ப்பும் அவன் மனதை வாட்டி வதைத்தது. நேரமாக வீதியில் சனநடமாட்டம் வெகுவாக குறைந்து காணப்பட்டது.

ராணுவ வாகனங்கள் பலத்த இரைச்சலுடன் வேகமாக அங்குமிங்குமாக ஓடிக் கொண்டிருந்தன, இனிமேல் பயணத்தைத் தொடர முடியாது எனப் புரிந்ததும் பலரும் அதிலிருந்து இறங்கி ஒவ்வொரு திசையாகச் செல்லத் தொடங்கினர். அவனுக்குத் தெரிந்தவர்கள் யாருமே அங்கு கண்ணில் தென்படவில்லை.

மேலும் தாமதியாமல் பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கி கால்போன திசையில் வீதியில் வேகமாக நடக்கத் தொடங்கினான் மகேஸ்வரன்.

அப்போது ஓரிடத்தில் இராணுவத்தினர் வீதியை மறித்து அவ்வழியாக வந்தவர்களை நிறுத்தி பரிசோதிக்கத் தொடங்கினர். அவன் இதயம் வேகமாக அடிக்கத் தொடங்கியது. அடுத்து என்ன நிகழுமோ என்ற பயப்பீதியில் அவனது முகம் வாடிச்சுருங்கியது. அக்கணத்தில் ஓராயிரம் சிந்தனைகள் அவன் எண்ணத்தில் மின்வெட்டாய்த் தோன்றி மறைந்து கொண்டிருந்தன. வீதித் தடையில் ஒருவரை இராணுவத்தினர் பலாத்காரமாக வண்டியில் ஏற்றுவதைக் கண்ட மகேஸ்வரனின் உடல் உதறத் தொடங்கியது.

இயல்பாகவே பயந்த சுபாவம் கொண்ட மகேஸ்வரன் அவ்விடத்திலேயே சற்றுநேரம் நிலைத்துப் போய் சிலையாக நின்று கொண்டிருந்தான்.

கண்ணிவெடிச் செய்தி அந்த நகரின் அண்டிய பிரதேசம் எங்கும் காட்டுத்தீயாக பரவின. மதிய வேளை உணவுக்காக அடுப்பங்கரையில் சமையல் வேலையில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்த கோமளாவின் காதுகளில்

“கோமளா... அடியேய் கோமளா.....” என்று வீட்டு முற்றத்தில் நின்றபடியே அடுத்த வீட்டு அன்னலட்சுமி அக்காவின் பதற்றமான ஒலி கேட்டதும் வெளியே வந்தாள்.

“அடியே கோமளா..... விஷயம் கேள்விப்பட்டியா....? டவுனுக்குப் போற வழியில கண்ணிவெடி வெடித்து ஆமியாக்கள் செத்துப் போயிட்டாங்களாம்.... ஊரெல்லாம் ஒரே கலவரமா இருக்கு ரோட்டால போன ஆக்கள் எல்லாரையும் ஆமி புடிச்சுட்டு போயிட்டாங்களாம்...”

“என்ன அக்கா சொல்றீங்க..... அவரும் டவுனுக்குத்தானே போனார் ஐயோ கடவுளே” எனப்புலம்பியபடியே வீதிக்கு ஓடி வந்து அவ்வழியில் வந்து போய்க் கொண்டிருக்கும் எல்லோரிடமும் தன் கணவரை விசாரிக்கத் தொடங்கினாள்.

“அண்ணே டவுனிலிருந்து வாறியளே எங்கட வீட்டுக்காரரைக் கண்டிங்களா” என அழுதபடியே கேட்டாள். யாரும் திருப்தியான பதில் தரவில்லை.

“கோமளா, பதறாதடி அவர் எப்படியும் வந்துடுவார் இன்னும் கொஞ்ச நேரம் பொறுத்து பார்” என அன்னலட்சுமி மாமியும் ஆறுதலாக கூறியபோது அவர் மனம் சமாதானம் அடையவில்லை வீதியையே வெறித்துப் பார்த்தபடி நின்றிருந்தாள்.

தகவல் எதுவும் அறிவதற்கும் அக்காலத்தில் அக்கம்பக்கத்தில் எவ்வித தொலைபேசி வசதிகளும் இல்லை. மாலை நேரம் நெருங்கி வந்து கொண்டிருந்தது. நேரம் செல்லச் செல்ல பயமும் பதற்றமும் அதிகரிக்க விம்மலும் விசம்பலுமாக ஒலித்த கோமளாவின் குரல் இப்போது “ஓ” என்ற ஒப்பாரி ஒலியுடன் பிலாக்கனமாக ஒலிக்கத் தொடங்கியது.

இந்த ஓலச் சத்தத்தால் அயலவர்கள் அனைவருமே அங்கு கூடிவிட்டனர். அவளின் இரு பிள்ளைகளும் என்ன ஏதோ என்று தொரியாது ஓயாது அழத்தொடங்கி விட்டனர். அங்கு கூடியிருந்வர்கள் பிள்ளைகளைத் தூக்கி அழுகையை நிறுத்தச் செய்வதிலும் கோமளாவிற்கு ஆறுதல் கூறுவதிலுமாக இருந்தனர். சிறிது நேரத்தின் பின் ஒரு பெரியவர் அவளருகே வந்து

“பிள்ளை கோமளா ஒப்பாரியை முதலில் நிப்பாட்டு..... இனிமே இருட்டுபட்டு போயிட்டு யாரும் டவுனுக்கு போக ஏலா.... மகேஸ்வரன் புத்திசாலி எப்படியும் பிரச்சினையை யோசித்து எங்கயாவது பாதுகாப்பாக இருப்பான். நிச்சயம் இதை நீ நம்பு பிள்ளைகளுக்கு சாப்பாட்டை கொடுத்துவிட்டு நிம்மதியாய் படு நாளைக்கு காலை எப்படியும் வந்துடுவான்”. எனத் தைரியமூட்டும் வகையில் பேசினார்.

சற்று நேரத்தில் கோமளாவின் அழுகை ஓரளவு குறைந்ததும் அனைவரும் அவ்விடத்தை விட்டுப் படிப்படியாக வெளியேறிக் கொண்டிருந்தனர் மறுநாள் காலையில் விடிந்ததும் மூத்த பிள்ளையை அன்னலட்சுமி மாமியிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு கைக்குழந்தையுடன் பஸ் ஏறி டவுனுக்குச் சென்றால் பஸ்ஸில் கூட்டம் அதிகம் இல்லை. இன்னும் பதற்றம் குறையவில்லை என்பதை வீதியில் சன நடமாட்டமின்றியும், கடைகள் எதுவும் திறக்கப்படாததிலிருந்து அறிய முடிந்தது.

நகரைச் சென்றடைந்த கோமளா கண்ணில் பட்டவர்களிடமெல்லாம் கண்ணீர் சிந்தியபடி விசாரித்தாள்.

அனைவரிடமிருந்தும் “தெரியாது” என்ற பதிலே கிடைத்தது. கோமளா முயற்சியைக் கைவிடாது விசாரிப்புக்களை தொடர்ந்தபடியே இருந்தபோது ஒருவர் அவள் அருகே வந்து மகேஸ்வரனின் அங்க அடையாளங்களை கேட்டு அதுபோன்ற ஒருவரை இராணுவத்தினர் நேற்று அழைத்துச் சென்றதை கண்டதாக கூறியதும் அவளின் நெஞ்சில் நெருப்பை அள்ளிக் கொட்டியது போன்று அச்செய்தி தீயாய் எரித்தது....

கோமளாவால் மேலும் தாமதிக்க முடியவில்லை உடனே கைக்குழந்தையுடன் அருகிலிருந்த இராணுவ முகாமிற்க்குச் சென்று தனது கணவனின் நிலைப்பற்றிக் கதறி அழுது கேட்டாள். அப்படி ஒருவர் கொண்டு வரப்படவில்லை என்ற பதில்தான் அங்கிருந்தவர்களிடமிருந்து கிடைத்தது.

இப்படியே பொலிஸ் நிலையம், வேறு சில இராணுவ சோதனைச் சாவடிகள் என பல இடங்களுக்கும் பசி தாகத்துடன் அன்று முழுவதும் அலைந்தவளுக்கு “இங்கு அப்படி யாரும் கொண்டு வரப்படவில்லை” என்றே ஒரே பதிலே பல்லவியாக கிடைத்தது மாலையானதும் வெறும் கையுடனும் வேதனையுடனும் தள்ளாடியபடியே வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்த கோமளாவிடம் பலரும் வந்து அதே ஆறுதல் வார்த்தைகளையே திரும்பத் திரும்பத் கூறிக் கொண்டிருந்தனர்.

“நாளைக்கு விடியட்டும் ஆமிக்கு தெரிஞ்ச யாரையும் பார்த்து கூட்டிட்டு போய் கதைத்துப் பார்ப்போம்” என வந்திருந்த ஒருவர் கூற

“இதுக்கு ஒரு அரசியல்வாதியை கூட்டிட்டுப்போனால் ஏதாவது நல்ல பதில் கிடைக்கும்.....” என இன்னொருவரும் தனது கருத்தினை வெளியிட்டார்.

“காசு கொஞ்சம் செலவழித்தாலும் வெல்லலாம்” என மற்றுமொருவர் முணுமுணுத்தார்.

இப்படி பலரின் ஆலோசனைகளைக் கேட்டவாரே கோமளாவும், பிள்ளைகளும் பெருத்த மனச்சுமையுடன் அன்றைய இரவே விழிப்பிலும் உறக்கத்திலுமாக கழித்தனர்.

யாருக்காகவும் காத்திருக்காமல் நாட்கள் நகர்ந்தன மகேஸ்வரனைக் கண்டுபிடிக்கும் முயற்சியில் எவ்வித முன்னேற்றமும் கிடைக்கவில்லை. “அந்த ஊரில் உள்ளனர்”..... “இந்த சிறையில் அடைத்து வைத்திருக்கிறார்கள்” எனப் பலரின் கதைகளும், வதந்திகளும் அவளின் காதுகளுக்கு எட்டினாலும் அவளால் இயன்ற முயற்சிகள் அத்தனையும் செய்து பார்த்தாள். பலன் எதுவும் இல்லை.

ஒரு பெண்ணாய்த் தன்னந்தனியாக எவ்வளவு காலத்திற்குத்தான் அவளால் போராட முடியும்? தனது கையாலாகாத்தனத்தை எண்ணிப் துடித்துப் போனாள்.

இனி தனது எதிர்காலம் எப்படியாகும் என நினைக்கவே அவளுக்கு அச்சமாக இருந்தது. காலச்சுழற்சியில் யாவும் மாறத்தான் செய்யும். மகேஸ்வரனைத் தேடிக் கண்டு பிடிக்கும் வரை இனி தனது குழந்தைகளை எப்படியும் வளர்க்க வேண்டுமென்ற ஒரே முடிவுக்குத்தான் இறுதியில் அவளால் வரமுடிந்தது.

தன் கணவர் எங்கேயாவது உயிருடன்தான் இருப்பார். நிச்சயம் அவர் என்றோ ஒரு நாள் திரும்பி வருவார் என கோமளா உறுதியாக நம்பினாள். அந்த எதிர்பார்ப்புடனும் குழந்தைகளை வளர்த்து ஆளாக்கும் லட்சியத்துடனும் தனது சோகங்களை மூட்டை கட்டி வைத்துவிட்டு அவர்களுக்காகவே வாழும் எண்ணத்தை மனதில் ஆழப்பதித்தாள்.

பல இடங்களில் கூலி வேலை செய்து நான்கு வருடங்களாக தனது பிள்ளைகளுடன் அவ்வீட்டிலேயே கோமளா வாழ்ந்து வருகிறாள். ஆனால் எப்போதும் அவளின் தேடல் முயற்சிகள் தொடர்ந்த வண்ணமே இருந்தது. இந்த நிலையில்தான் காணாமல்

ஆக்கப்பட்டோரின் குடும்ப உறவுகளின் அமைப்பில் கோமளாவும் சேர்ந்து பலமுறை உண்ணாவிரதப் போராட்டங்களிலும் பங்குபற்றி வருகின்றாள்.

அந்த போராட்டங்களில் அதிகாரிகளாலும், அரசியல்வாதிக ளாலும் கூறப்படும் நம்பிக்கையூட்டும் வார்த்தைகள் அவளுக்கு தன் கணவர் மீதான நம்பிக்கையையும் எதிர்பார்ப்பையும் மேலும் அதிகரிக்கச் செய்து ஒரு புத்துணர்வைக் கொடுக்கும். அந்த நம்பிக்கையிலேயே அவளின் வாழ்க்கைப் பயணம் இன்றுவரை தொடர்கிறது. தனக்கு துன்பம் வரும்போதெல்லாம் மகேஸ்வரனுடன் தான்வாழ்ந்த இனிமையான காலத்தை அடிக்கடி மனதுக்குள் அசைபோட்டு ஆறுதலடைவாள்.

* * *

பழைய நினைவுகளிலிருந்து விடுபட்ட கோமளா பிள்ளைகள் இருவரையும் பாடசாலைக்கு அனுப்பி விட்டு உண்ணாவிரத போராட்டம் நடைபெறும் இடத்திற்கு செல்வதற்கு ஆயத்தமானாள். இன்னும் கௌரி அக்கா வந்து சேரவில்லை. கௌரி அக்காவின் மகனும் யுத்தகாலத்தில் காணாமல் போனவன் தான் எப்போதும் அவனைப்பற்றிய கதைகளைக் கூறி கண்ணீர் வடித்தபடியே இருப்பாள். இதுபோல் இன்னும் எத்தனையோ குடும்பங்கள் இந்த ஊரில் உள்ளன. ஒவ்வொரு வீட்டுக்கும் ஒவ்வொரு கதை

அதோ.... தூரத்தில் கௌரி அக்காவும் இன்னும் இரண்டு பேரும் வந்துகொண்டிருந்தார்கள். அவர்களின் கரங்களில் சுருட்டப்பட்ட காகித மட்டைகள் தெரிந்தன. இவர்களைக் கண்டதும் கோமளாவும் ஓடிப்போய் அவர்களுடன் இணைந்து கொண்டாள்.

ஐந்து வருடங்களாக இப்படி எத்தனையோ போராட்டங் களிலும், ஊர்வலங்களிலும் தனது கணவனின் புகைப்படத்தைத்

தூக்கி பிடித்தபடி கண்ணீருடன் அலைந்த கோமளாவின் இருள் சூழ்ந்த மனதின் எங்கே ஒரு மூலையில் சிறு நம்பிக்கைக் கீற்று ஒளிரத்தான் செய்கிறது.

ஆனாலும் தனிமையில் இருக்கும்போது மகேஸ்வரனை நினைத்து அவள் படும் வேதனையோ அளவிட முடியாதது. தம் நெருங்கிய உறவுகளின் இழப்பினால் வரும் வேதனையை விட அவர்கள் காணமல் போய் உயிருடன் உள்ளனரா.... இறந்து விட்டார்களா எனத் தெரியாமல் காலமெல்லாம் தவிக்கும் வேதனையும், வலியும் மிகவும் அதிகமானதும் கொடுமையானது மாகும். கோமளாவைப் போன்று பாதிக்கப்பட்டவர்களால்தான் இதை உணர முடியும்.

ஒவ்வொரு முறையும் இப்போராட்டத்தில் கலந்து கொள்ளும்போதும் தன் கணவரைப் பற்றிய கோமளாவின் எதிர்பார்ப்பு இன்னும் அதிகரித்தே காணப்படுகின்றது. அந்த வகையில் இந்தப் போராட்டத்தில் கலந்து கொள்வது கூட அவளின் வாழ்க்கைப் பயணத்திற்கு ஒரு உந்து சக்தியாகவே அது உதவுகிறது. எப்படியும் ஒரு நாள் தனது எதிர்பார்ப்பு நிறைவேறும் என்ற நம்பிக்கையில் கோமளா போராட்டம் முடிந்ததும் தன் பிள்ளைகளை காணும் ஆவலில் அவசரஅவசரமாக வீட்டிற்கு விரைந்து கொண்டிருந்தாள்.

(ஞானம் - 2021 ஜூலை)

“கவிதையில் கதைக்கும் கன்னி நிலா
கலைகள் காவியம் கண்ட நிலா
புவியில் புலரும் புது நிலா
புன்னகை பூத்திடும் பூ நிலா...”

கவிஞர் மூதூர் முகைதீன் ஆகிய இவரின் இந்தக் கவிதை வரிகளுக்கு இவரே மிகவும் பொருத்தமானவரென எனக்குத் தெரிகிறது.

சமூக அவலம் ,அநீதி, ஏற்றத்தாழ்வுகளைக் களைய

எழுபதுகளில் முகிழ்த்து வந்தது இந்த மூதூர் நிலா.

“ஓசை”யோடு மலை உச்சியிலிருந்து குதித்து அரை தசாப்தங்களைத் தாண்டி இற்றைவரை ஓயாது பாய்ந்தோடும் “ஜீவநதி” யாகவும் இவர்.

ஐந்து கவிதை நூல்கள், உருவக் கதை, மெல்லிசைப் பாடல் போன்ற நூல்களுடன், “ஆசிரியப் பணியை அழகுறச் செய்வோம்” என்ற கட்டுரை நூலுக்கும் சொந்தக்காரர் இவர்.

இவற்றையும் தாண்டி சிறுகதை உலகிலும் பிவேசித்த இவர் “கடலோரப் பாதை” எனும் பதினொரு சிறுகதைகளை உள்ளடக்கியதான தொகுதி நூலையும் எம் கைகளில் தவழவிட்டமையானது பெரு மகிழ்வைத் தருகின்றது.

அன்பும், பண்பும், ஆளுமைத் தன்மையுடன், ஆசிரியத்துவத்துடனும் மிளிரும் இவருக்கு, கலாபூஷணம் விருது, ஆளுனர் விருது, காவிய ஜோதி விருது, கவிச்சுடர் விருது போன்ற பல விருதுகள் வழங்கப்பட்டதனால் அவ்விருதுகள் பெருமை கொள்கின்றன.

தன்முனைப்புடனும், தன்னார்வத்துடனும், தளராது இற்றைவரை இயங்கு நிலையிலிருந்து செயலாற்றிவரும் இவர் மென்மேலும் பல நூல்களைப் படைத்து வெற்றி பெற எனது இதயபூர்வமான வாழ்த்துகள்.

தோழமையுடன்,

கவிஞர்.கலாபூஷணம். **ஷெல்ல்தாசன்,**

திருகோணமலை.

09.10.2021.

ISBN 978-624-6135-09-6

9 786246 135096

ART 0776566173